

FORSLINGERE BERN.

— ○ ○ —

TELTSJES YN RYM EN ONRYM

FEN

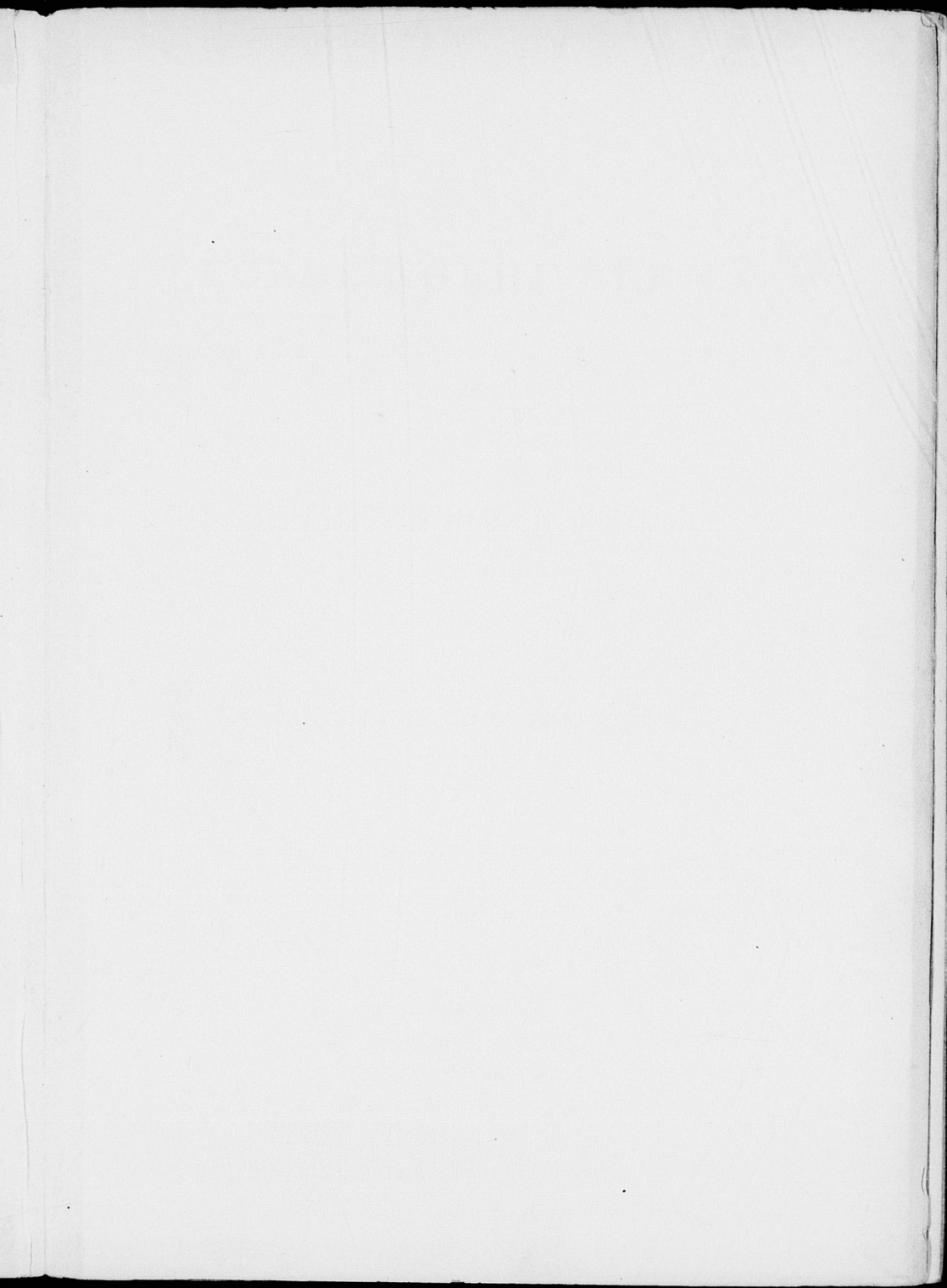
WALING DYKSTRA.

— ▲ ▲ ▲ —

TO LJOUWERT, BY
R. VAN DER VELDE.
(tofoare C. Noë Lzn.)

Kast **160**

Pl. E N^o. **30**

Kast **160**

Pl. E N^o. **30**

160. E. 30.

FORSLINGERE BERN.

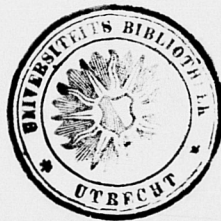
TELTSJES YN RYM EN ONRYM

FEN

WALING DYKSTRA.

TO LJOUWERT, BY
R. VAN DER VELDE.
(tofoare C. Noë Lzn.)

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

0506 1712

„Dy bern fen Japik en Sijke binne al danich forslingere,”
wirdt er sein, as de bern út in greate hûshâlding, troch
trouwen of op in oare menear, wit ho fier fen elkoar ôf
komd binne to wenjen, de iene hjir en de oare dêr, yn for-
skate oarden en lânstreken.”

De stikjes, dy 't yn dit boekje foarkomme, binne for 't
greatste part sokke forslingere bern. Hja hiene foar en nei
hjir en dêr plak krige yn tydskriften en jierboekjes of oars
earne. Ik hab se hjir nou wer by elkoar brocht.

De namme, dy 'k oan disse samling joun ha, scil de
lêzer nou wol bigryplik wêze, tinkt my.

Myn winskjen is, dat it boek wolkom wêze mei by ljue
dy 't yet nocht oan frysk lêzen ha, en dat gûds dy 't graech
ris hwet yn 't iepenbier forbringe wolle, der ek gading yn
fine scille.

1896.

W. D.

In Biddeltekken.

Ik hab yn 't sin om ris mei in biddeltekken foar 't ljocht to kommen. Jimme witte, fen sels, wol ho'n ding dat is; de Hollânners neame 't in *lappedeken*. To Ljouwert yn 't Museum fen Aldheden scille wol gûds to sjên wêze. To Hynljippen yn dat âlde Hynljipper hûs hab ik gûds sjoen en tige moaije ek. En yn myn jongesjierren ha 'k wol ris sjoen ho 't se makke waerden.

Sa'n tekken — eigentlyk wier 't it oerklacisel fen in tekken — waerd by elkoar naeid fen trijekantige lapkes fen allerhanne kleuren en stalen. Twa sokke trijehoekjes oan elkoar set waerd in fjouwerkant en fen sokke fjouwerkanten koene de frouljue in lape meitse sa great as se woene, as der mar foarrie fen lytse lapkes wier.

Dat wie faek it wirk fen jonge fammen. As dy sa fier wieren dat se skiklik naeije koene, den bigounen se mei 't meitsen fen in biddeltekken om dêr by nou en by den ris hwet oan to dwaen. As yn ús dagen in jongfaem in album op hjar jierdei krige het, den is se elkenien oan om in portretsje for hjar album. Yn 't foarige biddele sa'n fanke elkenien om lapkes for in biddeltekken. Frouljue dy 't net yn 'e rouwe wieren, droegen destyds bonte jakken, bonte skeldoeken, ek wol ris in bopperôk fen bontgûd, — en den bonte ondersten, boarstroksmouwen en alsa. Krigen se fen soks hwet nijs, den waerden de lapkes en flardtsjes dy dêr

fen oerbleauwen, net weidien, né, mar trou biwarre om er de iene of de oare, dy 't in biddeltekken onder hannen hie, bliid mei to meitsen.

Sa 'n jongfaem brocht it faek net fierder as ta 't meitsen fen in widzettekentsje. Den koene de lapkes hwet lytser wêze en 't wirk wie hwet gauwer klear. — It sloop om in foetkjessen op 'e widze, waerd ek wol op sa'n me-near makke. — In lape, dêr 't in greate tekken mei oerklaid wirde koe, dêr moasten in onbidich bulte trijehoekjes ta wêze, en sa 'n stik wirk waerd for in opslûpt great fanke ek wol ris danige forfeelsum.

Der waerd ek wol sein fen „bidders-tekken.” Dat seil der fen komd wêze, dat min do wol ris in skoaister of omrinders-wiif op in baen seagen mei in skoudermantel om, dy 't ek fen sokke bonte trijehoekjes gearript wier. Sliepte sa'n minske nachts by de boer yn 't hea, den het sa'n mantel hjar licht wol for tekken tsjinne. — Mar „biddeltekken”, in tekken fen by elkoar biddele lapkes — seil oars de rjuchte namme wêze, tinkt my. (*).

Nou, ik hab in biddeltekken makke fen sprekwarden, sa gearstâld, dat it in soarte fen in forhaeltsje wurden is, dat, nei 'k -hoopje, net oan elkoar hinget as droech sân. — Ik scoe se wol fryske sprekwarden neame wolle, mar sjuch, mei sprekwarden giet it ek al lyk as mei folksteltsjes, bernerymkes en mear fen soks. Dy dingen hâlde hjarren net binnen de swetten en skiedingen fen sa'n lyts plakje groun as ús Fryslân is. Och heden, né! lja binne faek hast oer de hele wrâld forspract.

De measte ljeafhabbers fen alles hwet Frysk is, witte wol, dat Goarjet fen Burmanje yn 't earste fjirdepart fen

(*) Scoe 'k ek ris ongelyk ha kione? Yn in âld hollansk boek, for 't earst útjown yn 1569, foun ik: »als een Bedelaarsmantel, met vele en verscheiden stukken toegenait.” F. v. Marnix, Bijenkorf, 1749, 32.

de sauntsiende ien^u in samling fen sa'n âlvehondert sprek-
wirden op pompier set het, dêr 't er de namme oan joech
fen: „*Der oude vrije Friesen Spreeckwoorden.*” — Onder
de wirken fen de sieuske dichter Cats komt ien voor dat
hjit: „*Spieghe van den Ouden en Nieuwen tijt.*” Dat is ek
in boek fol sprekwirden. En nou fynt min by Cats forska-
te dy 't Burmanje ek het. Scoe de iene gûls fen de oare
oernomd ha? Dêr wol 'k neat fen leauwe Do't Cats syn
boek yn 't ljocht kaem hie Burmanje syn samling al in ein
hinne tweintich jier klear hawn, en 't stiet er fen to tin-
ken dat de sieuske ridder it wirk fen de fryske eidelman
noait onder de eagen hawn het. En al hied er dat al, den
hied er der yet neat mei wirde kind, scoe 'k tinke, hwent
ik stel my foar, dat fader Cats fen de fryske tael allike
folle wiste as de bolle fen 'e noardstjer. — Mar wy kinne
op sa'n menear dôch witte — as wy 't oars al net wisten —
dat in hopen sprekwirden, dy 't hjir wakker hiem binne,
ek wol fier bûten Fryslân brûkt wirde. Al wirde se dêr wol
ris efkes oars sein as hjir, meastal komt de biteikenisse
frijhwet op 't selde del.

Mar om nou ta de saek to kommen en net mear oer-
al to heljen: in bern moat in namme ha. As der in nij
skip fen 'e helling giet moat it doopt wirde, sizze de skût-
makers, en het immen in stikje op pompier gearstâld, den
tsjinnet dat in opskrift to hebben. — Nou den, ik hab
boppe myn stikje set:

Eltse minske het in sin.

Ja, eltse minske het in sin; de iene het sin oan 'e doch-
ter en de oare oan 'e moer, sa komme se beide oan 'e man.
Dêr scil ik jimme ris in boekje fen iepen lizze.

Melle Setske wie in glänzige widdou fen achtentritich jier en hjar dochter Lolkje wier achttsien jier. As 'k nou sei: de moer en de dochter liken elkoar as twa drippen wetter, den scoe 'k lige. Setske wier in fiks en feardich minske, dêr 'tgjin spyn oan wie to bifinen, ek hwet hjar dwaen en litten oangyng. Yn hjar jonge jierren wie se in faem as in lôge. Just net sa'n stik frominsk oft se út 'e dyk dold wier, sa'n manshelt, sa'n mûrbrekker, dy 't stikken noch dea koe. Né, mar hja wier eigentlik in faem dêr 't ús Ljeavenhear neat oan forgotten hie; bitroud om los to rinnen, hwent hja wist hjar for wetter en fjûr to mijen. Hja wie goed op 'e tiid ôfdreage en stie net mei omkearde hannen as der hwet út 'e wei set wurde moast. Dêr 't hja kaem hoefde gjin oaren to kommen, hwent hwet hja dien neamde, dat wie kyk er fen dinne.

Hjar man en hja skeelden safolle as nacht en dei. Melle by syn libben wie mar in hantsjefol kearel, in hummelke fen in man, dy 't hast wol yn hjar ta foer koe. Hy wie sa'n wanwittige pesize fint, eptich en keken alheel nuver; hy miende de wysheid to hebben fen Salomon en hy hie yet minder as Salemons kat. As er him goed mei griene sjippe wosken hie, den glimde er as in eark, ja, den wie er sa glêd as in ekkel. — Sa moast er der hwet glans op sjên to lizzen, hwent hy wier oars sa bleek as in skylfisk en sa meager dat er wol mei de keninen troch de traeljes frette koe. Sneins as er yn 'e stisel wier den wier er jimmer dwaende om fen syn klean de plúskes to slaen dy der net op wieren. Mar kaem 't er op oan om in man út to meitsjen, nou, den wie er in healen en dat net ienris; in sipelsek, oars neat. Ite hwet de kok skafte, dat woe syn mage net lije, as er dêr net op paste laei er gau foar anker. Hy koe gjin sigentsje forneare, altyd troch moast er sahwet mei pompen boppe wetter hâlden wurde.

As 't in bihoarlike poester waeide koed er pas sydwyn gean; mei ien wird: in hird man op in weak tsiis. — Dat wie gjin kearel for de kostwinning, seille jimme sizze. — Né, mar in goed Fries het noait gjin ongelok of hy het der in gelok by. Melle hie in âld omke dy 't moai skoan foerring yn 'ejas hie. Ja, dy hie 't libben wol aerdich op in boerdsje, it sizzen wie dat er for honderttûzen goune net hoefde op to stean. Mar blauwe Fêdde kipet altyd om 'e hoeke fen 'e doar en as dy seit: „Jonges, it spil is út, stek de knikkerts yn 'e bûse en gean nei bêd,” — den falt der gjin tsjinakseljen foar. — Omke krige 't lid oer 'e noas, en dat wie in oanstjerte for syn earme neven en niften, dy 't by syn libben gjin spui-út fen him los krije koene. Hwent as 't dêr op oankaem wie de âlde sa taei as in ielshûd. — As sokke âlde hûskes omfalle den komt der hwet to stienskienmeitsen, nou? Sa gyng it hjir ek en Melle krige dêr in aerdich dofke fen. — Dêrtroch koed er frij fen arbeidsjen, to sizzen, as er net to bjuster yn 'e wjukken sloech en gjin bûtensprongen makke, mar stadich-oan by 't wâltsje lâns kloette. — Nou, folle wyn yn 'e swipe hie de man net, hy wie heel end al gjin weismiter. Hy bleau mar ljeafst by memke thús. Hwet yn 'e hûs omknûskje en in hantaest for de frouljue dwaen, dêr mocht er wol graech oer. — Mar den woed er 't ek mei witte; in spjeld het ek in kop, is 't net wier? En in baerch het in sin, scoe in minske net ien ha? — Nou, as't dat mantsje net nei 't sin gyng den koed er oan 't jeuzeljen reitse, hondert út, krekt as in âld wiif. — Den wie er mei syn lêbbige praetsjes yn steat om gjin tsien, mar hondert minsken sa nidich as in spin to meitsen, scoene min sizze. — Setske lykwol liet dat ta 't iene ear yn gean en ta 't oare wer út. Hja tocht altyd mar: „Sokke moat min sjên mar net hearre; de meagerste miggen ha't measte ge-

gons, mar elk hâldt syn eigen bistek, fjirdel baerch is saun siden spek."

Ik hab yn 't foarige in man kend, dy sei altyd: „As min de pong oan 't wiif oerdraecht jou hjar den de broek er mar dalik by, hwent den is min dôch it roer út 'e hannen kwyd." Dat hie Melle net yn 'e rekken hawn, en do 't er 't bigoun to bigripen wie 't knikken efter 'e miet. De man hie siker mear gelok as syn eigen, dat syn wiif altyd it forstân der by lâns hâlde, hwent hja koe him wol meitse en brekke, as 't er op oankaem. Hja hie knyp yn 'e hannen; dat hja to pakken krige, dat siet beet, dêr kin jimme divel op sizze! — It is altyd goed, dat nitelige kij koarte hoarnen ha, en 't is ek in skoan ding, dat greate minsken net kwea binne en lytse net sterk, oars gyng 't soms mâl, wol 'k leauwe.

Der waerd wol ris sein: Dy twa ljue passe by elkoar as de hispel op 'e brijpot. Ho is sa 'n frominske as Setske oan sa 'n bihyplike stek-yn-'e-bûs fen in mantsje komd? — Ja, sei in oar den, ho kaem de divel by 't âldwiif? — Troch 't slotgat! Lyk siikket lyk, mar ongelikense fine elkoar. — Mear foel dêr net oer to forhakstûkjen.

Melle en Setske hiene ien bern togearre, en do 't hy njunkelytsen it breidsjen kaem del to lizzen, do wier Lokke sa 'n opslûpt fanke twisken hingjen en wierjen. Do 't se hwet fierder kaem seijen de minsken: Hja is hjar heit út 'e mûle stapt. — Nou ja, hja wier al sa'n nibke, sa'n effentredtje, dy 't danige swiid bihâlden like to hebben. Hja tripke mei sokke koarte stapkes, krekt oft se op aeijen gong en yn kramtriedden hinge. De klean sieten der om, oft se der om getten wieren en hja wie sa klien yn 'e mil dat de feinten faek seijen: men koene hjar mei in dimterkoeke wol trochsle. — Mar al wie se foar 't uterlike meast nei hjar heit útskaeid, it wie dôch ek wol aan hjar

noas to sjên dat de mem gjin einefûgel wêst hie. Lokke hie wol tige sin oan moai en stie danich op hjar stik, mar in fiisnoaske, dy 't miende to wêzen hwet se noait wirde scoe, dat wie se dôch net. Yn 'e omgong wie se flot en aardich, net op 'e mûle fallen do 't tiid wier om praten to learen; hja wist tige goed hjar weetsje en wie nuvere bislipe yn reden en biskie. Hjar mem hie gjin sit-yn-'t-nêst fen hjar makke en ek gjin fimeltsjemoai, mar hjar altyd goed oanset en troch de moster feugele, — en hjar jimmer foarhâlden: „Wy binne net yn 'e wrâld om to pronk to sitten; altyd moai is net moai; de âlde klean moatte de nije fortsjinje. Wy moatte 't sa oanlizze dat wy 't folhâlde kinne en fleurich de ein fine. Op is moai, wirdt der wol sein, mar skien op en krap sêd is net moai. Fen Follenhoven nei Utert dat giet maklik, mar fen Utert nei Follenhoven, dat wol trochgeans min.”

Nou, dêr seil wol flecht op 'e koai komd wêze, tinke jimme. Net sa bjuster; de frijers wâdden dêr de drompel net swart. Dat mei op 'e flakte freamd lykje, goed bisjoen wie 't net sa freamd. Sjuch, it wie mei Lokke sa hwet to héle en to heale; in skeadlik lape, to great ta in skûteldoek en to lyts ta in dweil. Hja wier lang net sa ryk dat der blauwe hynsders om dea jage wirde scoene, dat like der hein noch omtrint net nei. Mar oan 'e oare kant wieren der ek feinten, dy 't oars wol eagen op hjar smite scoene, mar dy 't by hjar sels tochten: Dat is gjin spek for myn bek. — Sokke knapen binne ek wol ris bang, dat se hjar oan kâld wetter barne scille, nou?

Der sieten ris trije feinten by elkoar to praten oer staetsaken en ierdapelnegoasje, — dat by sokke baesmannen sa folle bitsjut as jongfolkerij. Japik, in skroarsfeint, en Harke,

in skipperssoan, wieren yet net fier yn 'e tweintich op; mar de fammen onder elkoar sejen: „Dat binne feinten mei twa magen en gjin hert; sokken moatte by 't bosk forkocht wurde lyk as de swevelsprikken.” — Dy twa snaken koene wol in steil wird dwaen, en lekskoajje en giisgobje, dat wie hjar minste wirk net, — mar hja liken gjin rjucht doar to hebben. — Rikele, de trêdde, wier in âld slydjager, dy de fiif-entritich al op 'e rêch hie, in greate bonkige fint mei hannen as slaejen; sa sterk as in bear, mar sa goed as er heech wie. Der waerd altyd tocht, dat Rikele gjin frouljuesflêsk oan him hie, mar der gyng mear yn him om as de ljue mienden. Alles hwet liket is yet net wier, oars net?

Nou, Japik sei sa: „Dy Melle Setske Lokke scoe 'k wol ris troch de hannen gean litte wolle; dat liket in stikje gûd dat net forblikke scil.”

„Dat lit him fen bûten altyd net bisjên,” sei Harke, „yn in eptich faem sit wol ris in slier fen in wiif. Dêrom net, ik hie 't ek ljeaver mei hjar to dwaen as mei in razene kat. Hwet tinkt dy dêr fen, Rikele?”

Rikele sei: „Né, hja wie my to noedlik. Ik scoe soarch ha, dat se gjin hantearjen féle koe. Den naem ik, leau 'k, as 't dêr op oankaem, de mem for kar; dêr is better hâld oan.”

„Ja, de diveker!” sei Japik, „Dat minske dêr woe 'k ljeaver mei ite as mei fjuchtsje.”

Harke foege der by: „Rikele scoe wol lân mei hjar bisile kinne. Smyt dyn anker dêr ris út, âldfeint. Dy widdou is yet to jong om sa to'n ein, en hja bringt ek wol griente oan 'e merk, hja scil net swier to rissen wêze, tinkt my. De ljue hjir yn 'e bûren sizze tominsten: dy widdou rint mei in striewisp op 't gat.”

„'t Kin wol wêze,” sei Rikele, „mar it is gjin glêdde widdou.”

„Dat is gjin praten wirdich. Der kin ek net sein wirde dat se lappen op 'e klean het. De dochter kin hjar sels wol drippe, dêr hoeft it baeitsje net for te lûken. Dy is troch pokken en mûzels hinne en seil mei 'e tiid it nêst wol útfleane.”

„O!” seit Rikele, „dat kin ek yet wol trije dagen en in moarnskoft oanhâlde. It wol dêr ommers net bûterje. It liket wol dat de feinten dêr in houn giseljen sjoen ha, of dat der mear sokken binne lyk as dy twa dy 't ik mien: sterk boppe de skouders, mar bang fen eigen skaed.”

„Dou bigjinst skerp bjier to taepjen, Rikele, en bokkens mei sâlt joust er by. Mar hawar! hwet forweddest er op, den seil ik in útfal op dy faem dwaen.”

„Der wedden ieris twa en de iene forlear it,” seit Rikele. „Elk moat syn eigen dwaen mar witte, ik wol de iene hân der net om yn 'e oare lizze.”

Sa hiene se dêr yet al mear praetsjes dêr 't de lommert gjin jild op jout. Hja woene elkoar wol ris polskje, mar elk tocht sines en hâlde in slach om 'e earmtakke. Hja seijen elkoar it neiste, mar 't alderneiste hâlden se for hjar sels. — En yn 't neihûsgean tocht de iene: „De dei mar net mear fen hûs stelle, it scoe oars ris fiskjen efter 't net wirde kinne,” — en de oare: „Dy 't earst komt, dy 't earst mealt; dy 't hwet wol moat er mar yntiids by wêze,” sei de boer, do siet er de moarns healwei fiven oan 'e hals ta yn 'e feart.” — En de trêdde tochte: „Ik weagje der in stuit oan: it moat mar in gouden kjetting wirde of in izeren. Is 't mis den is 't mis, den is dêr yet gjin kou om 'e hâls. Der binne op 't lêst mear frouljue as tsjerken en is de iene traech de oare is graech.”

Setske en hjar dochter sieten de sneintojouns togearre by de tafel en de iene sei neat en de oare hâlde hjar stil; der like op dat stuit gjin klaphout to forsjitten to wêzen. Dêr gyng de doar, der kaem ien de gong lâns en de keamer yn, — dat wie Rikele.

„Hwet scille wy nou bilibje?” tocht Lokke en krige in kaem sa read as bloed. Mar Setske wie gau biredt, hwent it wie krekt oft it hjar sein waerd: „Dat koe wol ris om my to dwaen wêze.” Hja sette in stoel en joech piip en tabak. Hy bigoun to praten oer 't waer en Setske joech him reden en biskie sa 't hearde, mar Lokke siet der by mei de mûle fol toskten.

Fordeald! dêr gyng de doar wer, der kaem wer ien yn: dat wie Japik. — „Nou komt it hwet by,” tocht Lokke. Hja bitsjinne de feint en waerd yn ienen flotter en praetsker. Do 't Japik op 'e tekst kaem sei er: „It het jister-nacht waeid, dat saun divels koene gjin strie keare. Us houten skoarstien is fen boppen waeid, ús búrmans âld tekskúrre is sa rûch as in doffert, dêr binne tochtgatten yn waeid sa great as disse keamer en wy habbe in heap ôfwaeide apels krige dêr 't min mei gjin oanrin oer springe kin.”

Lokke tochte: „Dat binne allegearre ôfwaeide praetsjes.”

Wyls 't se dat tochte kaem er wrachtich yet in frijer oan. Dat wie Harke. Do't dy goed to sit wie, sei Rikele: „It folk komt by de ljue.” Japik foege dêr by: „Trije is skippers rjucht.”

„En ien for de feint,” smiet Setske dêr oer hinne.

Do sei Harke: „Dat is in skoech dy 't my past. En Setske wer: „As er den mar net knypt.”

Mar Lokke tocht: „Nou rint it my oer 'e fûst. Dit is to folle op in stuit, hjir is gjin trochkommen oan.”

De feinten rekken oan 't smoken dat it roet hjarren yn

't hier hinge en oan 't praten dat it yn 'e pannen daverre. Setske wie sa libben op 'e tried alheel nuver; hja lei de moaiste wiggjen foar 't finster. Mar Lokke hie in swiere mûtse op; hja praette as de balstiennen by âlds. Njunkelytsen waerd se stil wei; hja wynde ta de efterdoar út en spile de wyk nei hjar spylfaem Doede Teatske, dy 't in pear huzen fen hjar ôf wenne.

Teatske siet allinne en liet fen alles yn hjar holle omgean, en 't eintjebislút der fen wie, dat se sei: „It minske-libben is altyd gjin rys mei rezinen, it is ek wol ris groat mei krôdde.”

Dy Teatske, moatte jimme tinke, wier eigentlik allike bang fen mântjue as in bidder fen dûbeltsjes. — Do 't Lokke by hjar ynkaem rôp se forheard: „Nou bin 'k forlegen! Ik hie gjinien hjir minder forwachte as dy op disse ûre.”

Lokke sei: „De weelde docht it my net, dat ik hjir kom. Ik bin der fen binaudheid út knypt. Der sitte mar efkes trije feinten bij uzes.”

Do bigoun Teats to bearen: „Dêr is gjin smiten mei de mûtse nei! Nou ha wy 't onwaer yet net hawn. Ik mei wol sizze lyk as dy earne boerefeint, dy to Ljouwert nei 't Burmanjehûs stie to sjên: „Greate hear yn 't himelryk, hwet binn' jou gaven ongelyk; de iene jouwe je dûbeld en dwers, en de oare het gjin bliksem.”

„To mar! Kin 't ek mâlder, Teats?”

„Ei nou, as 't brij reint lizze myn skûtels altyd omkeard.”

„Och hea! sit him dêr de oast? Nou, dou kinst wol ien fen de trije fen my oer krije.”

„Ei fij! hwet is min goederjousk. It seil to biduchten stean, Lolk, ast dou dêr hwet oer to kedizen heste. En den scoest tominsten altyd sels de earste kar wol ha wolle. Mar hwetst

dou ôfkatteste, dat hoef ik net. Den mar ljeaver mei droege lippen en kâlde foetten nei bêd. — En dy lêbbige Japik Nullesmoar, dy woe 'k net ha al fleach er my nei. Dy fint woe 'k ljeaver yn 'e loft op slingerje sa heech, dat er in âld mantsje wier as er wer del kaem. Hy het fen my to lekskoajen lein, dat is my trochdien van ien dy 't heard het. — Doede Teats, het er sein, dy skeelt it net oan 'e langte, mar oan 'e rounte."

"Nou, missei er dêr hwet oan?"

"Missei er dêr hwet oan?! Hâld dou dy mar dom, Lolk, den bist frij fen pompen. Dêr miende er ommers mei, dat ik to lang bin om moai hjitte to kinnen en to min jild hab om gading for him to wêzen. Dat sit my heech! mar ik seil him dat yn 'e eagen drippe litte. Sa gau 'k him onder 'e slach krij, seil 'k it him op syn brea lizze en ek sa, dat it him lang dwers yn 'e mage sitte kin. Hy is ommers sels ek in skraeits, in deaman op 't goezzebrief, sa meager, dat er wol efter in reid skûlje kin. Hy seil in oar de gek oanstekke en hy kin sels de gekken net fen 'e hûd keare. Hy draecht nou ek sa'n nijmoadrige wide broek, nou is 't in mingelen bokse en in pegel bil. Hy mocht wol ris yn lije mâlke to weak om hwet út to tinen."

"Fij Teats, hwet joust raer gûd op," sei Lokke. "Dou hest in forkeard steed yn 'e holle, leau 'k. As ik dy net koe, scoe 'k tinke: hja mient it. Mar dou mienst der ommers gjin hier fen op dyn holle. Dy 't de waer lekket makket der gading oan. Ik scoe him mar net al te mâl ôfskilderje, hwent aste efternei dyn eigen wurden ris wer opslokke maste, scoest dêr in hopen kokhâlsjen mei krije kinne. Eart moat soms wol ris wer foer wirde, tink dêr efkes om."

"Praet dou dy mar skien út, Lokke." — Ast dou sok lekskoajen for sûker opnimme kinste, ik net, hear! --

Hy het ek sein, ik wie sa'n ljeaf okkebyld, ik hie in moaije kop om op 'troer fen in potskip. Nou, sje dêr! ik woe ommers ljeaver dat ik stau as in yeskpot as dat ik mei sa'n labbekak opslaen scoe."

"Nou, mar hark ris," sei Lokke, „ús mem kin der joun mei oanpiele, lyk as 'tâldwiif mei de hinnepiken. Hja is fen ien winter sa âld net en ek goed yn 'tsâlt bibiten. Hja seil hjar der wol troch rêdde, en ik bin der net tsjin opwoechsen."

"Sa min hie 'k doch net wêze wold," sei Teats. — „En wost wol leauwe, dat der in rare neiklap fen komt? — Dit nijs fjucht moarn as diggelfjûr troch 't doarp; húsriem wirdt it forteld. Ast dou moarntojoun de bûrren lâns komste, den kinst gjin kop heel hâlde; dou krigest skimpskoaten efternei de iene by de oare. En dou bist for altyd forspein, dêr kinst dy mar nei sette. De feinten wurde mei disse set sa goed forballe, dat der noait wer ien nei dy tale seil."

"Ja," seit Lokke, „it is in boel mei in byboel. Ik sit twisken 't fjûr en de briedpanne. Ik wit net hwet wei 'k er mei út seil."

"Dou mast er better wêze doare, fanke. It scoe my sa nij dwaen as fleanen as 'k dat net klear spylje koe. Mei de romte is ommers altyd better to rieden as mei de krapte. Ik moat sizze, Lolk, dou fâlst my heislik ôf."

"Offâllen is yn 'e wrâld," sei Lokke. „Mar ik woe wol, Teats, dat ik to nacht by dy sliepe koe."

"It wirdt ho langer hoe moaijer! Ja, om my graech, sa wiis bist wol; mar dat wirdt al hwet in taeije sneed. Dou witste hwet ús heite kwael is. Dêr hoef ik gjin doekjes om to winen, hwent de hele wrâld wit it wol. Ho 't my dat yn 'e wei is kin 'k gjin minske sizze, hwent ik wird der mei op oansjoen, al ha 'k er sa min skild oan as in lyts

bern. Min seit wol: alles wirdt in wenst, it hingjen oan 'e hals ek; mar alle wenst is net allike noehlik. Joun let komt er thús, den het er 't jak oan. Ik siz 't dy, den het er 't net fen hearren en sizzen, den het er de baes sels spritsen. En den is er sa lilke as in baerch, sa dwers as in hispel en sa onbrúksom as fiif tsjellen yn in wein. Den is der gjin hûs mei him to hâlden, hwent hy het sa'n akelikke lilke drank oer him. Oars is er sa goed as er heech is, mar dy geast fen Tsjitskemoai is in kweade geast. Den is der great kâns, Lokke, dat er dy ek útnakket oftst gjin turf heech biste."

Lokke sei: „Dat moat syn hert ophelje. Hy seil my der net troch nimme, hoopje'k. Hy het ommers neat op my tsjin."

„Och fanke! dou hest him op 't málst noait sjoen, hwent hy is, ta gelok, yet net sa fier as Pieter Okkes; dy is deis mar ienkear dronken, en dat altyd."

„Nou, ik bin net sa gau bang fen Sinteklaes."

„Nou kom! trije nochteren keallen — feinten woe 'k sizze, dêr bist bang fen en in dronkene dwerskop, dy 't it mál fel oan het en 't forstân gjin plak jout, dêr scoest net bang fen wêze? Dit wirdt my to geleard, Lokke."

„Ja, mar hou ris, Teats; *dat* sjucht út oare eagen. *Dat* is for my in hangizer om oan to gean, mar jimme heite gebolder kin 'k by de rêch delglide litte."

Tsjitskemoai, it winkelwyfke, forkocht stopjern troch de trachter, dat is to sizzen: fen dat tinne gûd dêr 't de sol-daten sa fen flokke kinne. As earmsterke ljue, dy 't sa linich in romer it onderst boppe tille kinne, dêr hwet tofolle fen ynnamen, den krigen se de geast fen Tsjitskemoai. Den hiene se striene skonken en de koarts yn 'e

teannen, den praetten se mei in slach yn 'e tonge en seagen de wrâld for in doedelsek oan.

Yn Teije weinmakers efterkeammerke sieten fiif swiete prieuwers om 'e tafel. Baes Teije sels wie noemer ien en Doede, Teatske heit, noemer twa. De oare trije wieren: Olfert, by menear fen sprekken, Binne, wol to forstean, en Ealse, moat je telle.

Baes Teije kriget in bobbel út it tafels-laed en seit: „Ho tinke de frjeonen der oer?”

Olfert seit: Dat is in lichem zonder siel, in lantearne sonder ljocht, by menear fen sprekken.”

„Dêr moat in omgong for dien wirde, ha 'k foar 't doel,” seit Doede.

„Ja, botsen by botsen, wol to forstean,” seit Binne.

En Ealse foeget der by: „Elk syn part, den het de diivel nin byt, moat je telle.”

Elk jout in mannich cinten en baes rekket foart mei de bobbel.

„Ik ha foar 't doel,” seit Doede, „in slokje miskomt net, mar tofolle is dommeljues wirk.”

„Dat is, by menear fen sprekken, for in kear ek gjin deasonde,” seit Olfert. „In goed séman kriget wol ris in wiet seil, en dronken is altyd better as gek.”

En Ealse: „Dat skoert net út; jy ha 't by 't rjuchte ein. It wirdt for de gies net broud, moat je telle.”

„Wol to forstean,” seit Binne, „min moat yen sels net weismite. Dy 't him sels tokrommelt wirdt fen 'e hinnen opfretten, en dy 't net fen 'e bargaen omwrot wurde wol moat net op 'e rûchskerne lizzen gean. In party sette alle dagen it flêsk yn 'e piket, mar ik siz, dat binn' gjin kearels!

Baes Teije kaem werom mei de geast fen Tsjitskemoai yn 'e bobbel. Der kaem in âlderwetske romer foar 't ljocht sa great dat se der mei de beide eagen tagelyk yn sjên

koene, in ding as de Tsjeukemar, — greater net. Dy waerd fol skonken. Baes biet sels de kop er ôf en sei: „Dat smakket al wer skoan. As 'k it earste yn 'e mûle krij is 't krekt oft der my in ingeltsje op 'e tonge pisset. Hawar, Olfert, meitse 't hert er ris kjel.”

„Dat mei wol,” seit Olfert. „It is deis altyd arbeidsjen hwet de klok slacht en dêr is rook noch smaek oan. Adam het ús, by menear fen sprekken, al in lilke pots bakt mei syn apelbiten. Nou binne wy for altyd de lider?”

„Wol to forstean,” seit Binne, „hy het him fen 't wiif bijeuzelje litten, oars wie 't goed biteard.”

Ealse sei: „It each sjucht altyd fen him. Wy binne allegearre koeke fen ien daei, moat jy telle, en makken 't licht neat better.”

„As jy dat mar yn 'e kikert ha,” sei Doede, wyls 't er in kûle yne romer loek. „Ik ha foar 't doel om dêr ris in stikje fen om to lizzen. Harkje mar ris. Domeny roan 't fjild troch om syn middeimiel hwet to fortraepjen. Dêr hearde er dat Hâns, dy 't yn 'e sleat stie, yn him sels kreunde: „Och, Adam! och Adam!” — „Hwet wol Hâns mei Adam?” frege domeny. „Lit dy man mar rêste, net? — „Ik wol him graech rêste litte, domeny, mar Adam syn apellen, dêr kin 'k my noait rjucht by deljaen. Hied er dat net dien, dan stie ik hjir net to slatten dat de rêch my knapt.” — „Dat is earder sein as biwezen,” sei domeny. „As de kniper op 'e skine kaem wiest dou licht ek in hird man op in weak tsiis, krekt as hy.” — „Praet der net oer, domeny, hy wier in kearel fen neat, hy foel yn ienen sa mar troch de koer.” — „Komst moarn mei 't wiif by my to tsjok-iten, Hâns? — „Dat is slim to wegerjen,” sei Hâns. „Sa wirdt it my alle dagen net oanbean.” — „Ofpraet”, sei dominy. — De oare deis sieten Hâns en 't wiif yn 'e pasterije by de tafel, dêr 't fen alles op stie hwet

goed smakke. — Domeny sei: „Ik ha hjûd in hele bulte izer yn 't fjûr; ik wit hast net hwêr 't my de holle stiet en hwêr 'k earst of lêst wêze moat. Jimme moatte mar ite, ik kin net earder as strak. „Hwet nédichst is moat earst,” sei de man, do bruide er syn jonge. Bear mar dat jimme thús binne en doch as dat jimme út binne. Mar hjir stiet in panne mei in lid er op, dêr meije jimme net oan komme en ek net yn sjên. Dat is myn krouske. — Yt nou mar as in slatter, Hâns!” — Domeny gyng syn wegen en Hâns en 't wiif setten fen 't ein mei foarke en leppel. Hja warden har in poaske dapper, sonder folle praten. As de katten mûzje binne se stil. Do 't de hjitste hei hwet oer wier sei Hâns: „In goed middeimiel is dôch in skoane útfining.” „Ja,” sei 't wiif, „iten is moai wirk, it is spitich, dat min 't net lang folhâlde kin. Ik ha, leau'k, al tofolle yn 'e panne, ik kin myn brief net lêze.” — „Dêr ha wy 't al,” sei Hâns, „it each greater as 't liif. Mar dat is to bernhaftich for in great minske.” — „Hwet scoe dêr yn dy panne wêze, Hâns, mei dat lid er op?” — „Misskien wol hoepstokken en finsterbanken,” sei Hâns, „mar 't kin my neat skele, ik stek de piip ris oan. Sa'n giseling dêr moat in brânmerk op.” „Ei nou, Hâns, til dat lid efkes op.” — „Kom, gekheid!” sei Hâns; „yt mar! it wirdt dy for in miel tarekkene.” — „Ite kin 'k net mear, al scoe 'k er om dea. Ik bin sa fol, dat ik kin 't, leau 'k, wol mei de finger rikke. Hwet is dat nou, Hâns, om dat lid efkes op to tillen?” — „Dou pleaggest my mear as myn jild, Lys, en dou hâldst oan as stofrein. Nou den!” — Hâns tilde 't lid op; de panne wie oars leech, mar der kaem in mûske út snjitten, dat ding wie sa rêd as wetter en dalik wei. — „Och heden!” sei Hâns bidêst, „nou, ha 'k it yn 'e rekken hwêr 't dit op útdraeije scil. Ik woe wol om in moai ding dat it net bard wie. It scil op ús lân waeije, Lys, mar 't is dyn scild.” — Dome-

ny kaem yn, en do 't er Hâns mar ris goed oanseach sei dy al: „Lys het sa lang eamele, dat . . .” „Hark ris, Hâns!” sei domeny, „dou bist in kearel fen neat, dou foelst ommers ek yn ienen troch de koer.” Hâns wie sa fen 'e wize dat de lea staetten him oan, en hy wist net hwêr 't er syn eagen draeije scoe, fen skaemte. De hel waerd him dêr op dat stuit gâns in bytsje waerm stookt. — Nou, is 't net moai? 't Is doch wol aerdich.”

„Ja,” sei baes Teije, „it is in moai loopke, sei de jonge, en hy hie syn moer by 't tou!”

„Ja, mar elk kin der fen nimme hwet him goetinkt, moat jy telle.”

„En dy 't gjin houten noas het kin der mar oan rûke, by menear fen sprekken.”

„Wol to forstean, min kin út alles wol hwet sûge, mar 't komt my net oan 'e kâlde klean. Wy moatte ris wer ombringe, net?”

„Kom ja,” seit Doede, dy 't onder 't fortellen altyd troch mei de hân oan 'e romer sitten het. „Ho is 't? Ha 'k preaun of moat 'k priuwe? Nou, kom, better twaris wis as ienris mis.” — Hy naem yet in hap en joech Teije de romer.

Hja pimpelen stadich-oan; hjar eigen rêch koene se al net ienris sjên. Mar do 't de bobbel leech-roan wie waerd er yet ris fol helle. Der wieren gûds onder 't selskip al sadanich oanbarnd, dat se hast net fen 'e stoel komme koene.”

Op 't lêst sei baes Teije: „Wol ien fen 'e frjeonen it lykje ek yet ris sjên? Oars scille wy 't kistje mar slute.” — En do kaem de lege bobbel wer yn 't tafels-laed.

Do 't Doede bûtendoar kaem, seach er de stjerloft for in eart-sou oan en de moanne for in skieppetsis; mar hy kaem dôch bihâlden oer. Us ljeavenhear past op lytse bern

en dronkene ljue, oars barden der folle mear ongelokken, scoe 't net?

Teatske en Lokke wieren for tiidkoarting bigoun to piperuútsjen. Hja sieten to toerkebouwen, do 't Doede thús stuitsjen kaem mei in baes stik lead op 'e holle.

„Bist dou hjir. Lolk?” sei er. „Kom, den gean ik nei dyn mem to jounpizeljen. Dat ha 'k lang al foar 't doel hawn, mar 't bleau by 't scillen. Nou wol 'k er gjin gears mear oer waechse litte.”

„Myn ginst, Doede! ús mem leit al mei 't fel oer 'e eagen.”

„Dou kinst better lige as fleane, dat wit ik wol.”

„O, Teatske!” sei Lokke, „as er dat lapt, den rint it spil yn 'e gek.”

„Ik seil der in skoatteltsje foar strike”, sei Teatske. „Kom mar!”

Hja glúpten him linich foarby ta de kaemer út, en do kaem de doar op 't slot. — Hy bigoun freeslik yn 't stiel to biten, der foelen forskate knopen fen syn jas. Mar njunkelytsen foel er dôch yn 'e lijte, hy like onder 'e wol krûpt to wêzen.

Do 't Melle Setske 't yn 'e noas krige dat Lokke de boel oan 't lot oerliet, do sei se njunkelytsen: „Feinten, jimme hearring breidt hjir joun net. Lokke is hazzelieren gien en lit my der for sitte. Nou moat ik it punt der mar ôfbite. Jimme scille alle trije op in blauwe kjêdde nei hús moatte.”

Rikele sei: „Jy binne efkes to gau út 'e rie, Setske: As jy miene, dat ik om Lokke kom, den binn' jy de planke mis.”

„Dit is oare thé,” sei Setske. „Mar ik mei in beantsje wêze as 'k it net tocht ha.”

Japik knyp-eage tsjin Harke en sei: „Ik hab ek net sein, dat ik om Lokke kaem.”

„En ik ek net,” sei Harke.

Dat wie om Rikele yn 't farwetter to sitten.

„Nou kom,” sei Setske, „hjir moat in goed gelove by; dit is in koalraep fen ien yn 'e tonne, scoe 'k tinke. Mar ik kin mis wêze, men sjucht in minske wol foar de kop, mar net yn 't krop. As jimme sa prate, den moat ik in oar laedtsje op lûke. Ik scoe nou sizze kinne: jimme moatte er om riede of der om omstean, mar sa rom komt it skraechwirk om. Ik wol jimme alle trije oer ien kaem skeare. Ik hab in neef, dy is sa fornimstich, dat hy kin wol troch in planke sjên as der mar in gat yn is. Dy het ús in aerdichheidtsje leard, dêr wol 'k jimme ris op to gast ha, en hwa fen jimmen it knapst opskippert kriget in reade letter yn 't almenak.

Hja socht in byt kryt en skreau op 'e tafel: G. T. M. W. K. — „Dêr moatte wurden op makke wurde, dy 't sa goed op hjar poaten stean, dat immen dy 't syn forstân net bjuster is, der kop en stirt oan wit to finen. Nou alle-gearre net tagelyk; de tiid is uzes mei-inoar en 't lêste skip moat ek fracht ha.”

Japik sei! „Dy 't efteroan komt bite de hounen; it fjûr wirdt ús hjir oan 'e teannen lein, mar ik seil der wol gau in slach nei slaen. Ik siz: Gods Troost Mag Wel Komen.”

„Ho is 't, Japik,” seit Harke, „hest dou mei in domeny op en út wêst? Ik stek mar net fier fen wâl en 'k bliuw by myn eigen effear, dêr bin 'k bêst mei akkedearre. Ik siz: Grouwe Touwen Meitse Wide Klúzen.”

Rikele sei: „Nou ha jimme my it gears al hwet foar de teannen weimeand. Mar mei 'k ek fen efteren op?”

„Ja,” sei Setske, „it stekt sa nau net as in hânfol spjelden. As 't net kin sa 't moat, den moat it mar sa 't kin.

Wy litte ús net oan in strie bine sa lang der tou is."

"Goed," sei Rikele; „den siz ik: Kom, Wy Moatte Trouwen Gean."

"Kom, dou seist mar hwêr 't op stiet," seit Japik.

"Ja, hy fâlt mei de héle wâl út," seit Harke.

"Ja, mar," seit Setske, „dit komt al to hommels fen boppen del. Efkes bidaerd oan, net? Min kin net fen 'e groun op 'e souder stappe, en min moatte er net yn rinne as de bolle yn 'e reak."

Rikele sei: „Jinme moatte my nimme sa 'k bin; ik bin ien út it hele hout."

Dêr kamen Lokke en Teatske de keamer yn.

"O," sei Japik, „dit is in stik bûter yn 'e brij. Al wie 't sa bisteld den hoofde 't net moaijer. Nou binn' wy yn ienen ynslein, it folk komt by de ljue. Rikele, dou neijer oan Setske, en den hjir in faem, en der in faem. Teatske, dou hjir mar, den komst op 'e goede njuggen."

"Dat koe for dy de kweade njuggen wol ris wirde, Japik. Dou hest de mûle sa oer my spield: forhip dou, om my, yn 't mosterstip."

"Och heden! hest de bokkeprûk op? Nou, dat seil wol wer oerbetterje earst in âld wiif biste. Kom hjir mar, den scille wy 't wer yn 't lyk prate."

"Om gjin ding! Needhelp wêze, dêr bin 'k net fen thús. „Ik woe ljeaver datst dou op 'e toer sietste."

Setske sei: „Kom, kom, Teats! gjin gedwersbongel. De mûle seit safolle dat it hert net mient. Seilst dou hjir de kat yn 't jêrn smite? Dêr bin ik net fen thús. Wy wolle hjir joun gjin onfrede ha. Dou mast hwet oersljuchtsje."

"Nou den," sei Teats, „om jo to wille to wêzen, Setske, en om hjir gjin spilbrekker to wêzen seil ik it dwaen, mar 't is myn kop oars net. Hy mei him wol ketoen hâlde en oppasse dat er syn bekje net tofolle wille jout, oars

het er kâns dat ik joun in raer ding fen him meitse. Sa'n twintermich, sa'n bienbitige skroar, dy lit ik efkes de fjouwer hoeken fen 'e keamer sjên as 't wêze moat."

Setske sei: „Ik ha dy wol earder heard. Blaffers binn' gjin biters. It onljige waer seil dalik wol hwet bisakje, hoopje 'k."

Nou, sa kaem it ek. Hja wieren dêr mei gauwens mei 'noar sa plesierich as in nêst fol jonge katten.

En nou kinne jimme wol miene dat ik it liich, mar it is sa wier as Wopke libbet: gjin twa jier nei dy tiid wieren dy seis minsken trije troude pearren. — Dêrom sei 'k om-mers net forgees; as de iene sin oan 'e dochter het en de oare oan 'e moer, den komme se beide oan 'e man.

It fortribele Boask.

Frou Sibbel wier de widdou fan
 Pier Hobbenga; dat wier in man
 Mei frij hwet jild en eigen lân,
 Mar gjin oerstâllich great forstân.
 Hja hien' gjin bern, dy ljuwe, mar
 Hy makke foar syn stjerren hjar
 Al hwet er hie allinne ta.
 Sa koe se in hearlik libben ha.

It minske wier yet lang net âld
 En wol oannimlik foar de wrâld.
 Hja hie de mûle fiks to baet,
 En wolbislipe wie hjar praet.
 En elk bigrypte 't gau, hja woe
 Yet wol ris trouwe as 't lokke koe.

Al wier se fen kom-ôf mar leech,
 It hert siet Sibbel frijhwet heech.
 De doarpsljue seijen tsjin hjar: „Frou”.
 Dêr koe se 't net to goed mei ou:
 Hja woe graech „jiffrou” hjitte, ja,
 „Mefrou” like ek wol moai hjar ta.

Den moast se trouwe mei in hear! —
 Hja krige al twa of trije kear
 Ris frijers fen 'e boerestân,
 Mar sokken wiisd' se fen 'e hân.

In jonge jiffer út 'e stêd,
 In linich ding, fen tonge glêd,
 Dy 't om in plak forlegen wie,
 Mar 't net ljeafst al to bânlich hie,
 Naem Sibbel by hjar. Sa'n ien koe
 Hjar leare hwat se leare woe.
 Foarearst sneinspraten, en dêrby
 Heechskeepske komplimenterij,
 Mei al sok soart fen dingen, dêr 't
 It boerefolk gjin slach fen het.

Hja kearde mei dat ien en oar
 De boerske frijers bûten doar;
 Mar hearen kamen ek net gau.
 Sa kaem it, dat de rike frou
 In jier of fjouwer widdou bleau,
 Ho raer dat liket yn disse ieu.

Hja sels hie dat alheel net tocht,
 Mar 't wie net oars. Frou Sibbel brocht
 Hjar measte tiid troch mei de kat.
 Sjuch, eltse minske het wol hwet,
 Hwêrop er sin en wille set,
 Dêr 't jamk in oar de gek mei het.

Fen bern ôf oan wie Sibbel al
 Mei katten altyd tige mâl.
 Dat wie hjar swak ek jimmer bleaun,
 Hja moast in poeske ha ta frjeon.
 En do 't se in rike widdou wie,
 En sahwet neat gjin drokte hie,
 Do hie se in greate swarten ien.
 In prachtich dier, sei mannichien,
 Mei snút en boarst sa wyt as kryt,
 It puntsje fen de stirt ek wyt
 En fjouwer wite sokjes oan.
 Dat beest hie 't altyd nûvre skoan.
 Hja glimde as side, en hja wie
 Sa snoad as roet, frou Sibbel hie
 Hjar leard al hwet se leare koe;
 Ek det se minsketael forstoe.
 To sizzen, Hollânsk; Frysk nou net,
 Dat waerd dêr yn 'e hûs net heard.

Dat beest, sa frjeonlik en sa trou,
 Wier altyd om en by de frou.
 Mar al ho'n wille dat hjar wie,
 Dôch bleau it jimmer sa, hja hie
 Hjar sin net ear 't er immen kaem,
 Dy 't hja graech ta hjar echtfrjeon naem.

Mar Sibbel krige gjin mear fraech. —
 Mynhear Sjirk Oenes fen der Haech
 Dy wenne yn 't doarp as frijgesel.
 Hy joech him dêr ienfâldich del
 En makke neat gjin drokte yn 't lân.
 Hy hearde ta in hege stân,
 Mar sjuch, syn ynkomst wie net great,
 To sizzen, nei syn rang en steat.

En dêrom tocht er altyd sa,
 Hy koed er net in wiif by ha,
 Omdat er wol bigripe koe,
 Dat ien dy 't hy wol hadde woe
 Scoe him net nimme. En wie der ien,
 Dy 't him wol hadde woe miskien,
 Dy scoe net wêze nei syn sin,
 En hie licht ek al jild to min.

Hwet nimmer yn him opkomd wie:
 Dat ien dy 't tige moppen hie
 En flink en fleurich hjitte koe,
 Op him hjar eagen smite scoe,
 Dat wie dôch wier. Frou Sibbel wie 't,
 Dy 't deis oer him to malen siet.

Hja tocht, wy passe elkoarren krekt,
 Hwent ik ha jild, dat him ontbrekt.
 En hy bringt my ta heger rang;
 Dêryn stel ik in great bilang.
 Hy liket ek sa'n goedlik hear,
 My tinkt, ik spylje 't maklik klear,
 Dat 'k goed him ondr'e toffel krij
 En hâld yn 't hûs de hearskippij.

Dat like nou sa wol foar 't each,
 Mar 't wie sa net. Mynhear dy teach
 Him soms in ding onbidich oan,
 En den wier glêd it spil bidoarn.
 Den dûrre 't wol in hele dei
 Ear 't wer de man hwet frjeonliks sei.
 Dêr wist de frou nin grevel fan;
 Hja hie gjin omgong mei de man.

It plan waerd swietwei ryp by hjar.
 De swierrichheid wie yette mar:
 Ho koe se 't him to kennen jaen
 Mei skik, hwêrom 't hjar wie dwaen?
 Mar dêr waerd gau in smeeet op foun
 Fen jiffer Line. Dy bigoun
 Hjar mei mynhear syn husfroufaem
 Fortroud to meitsen, — en sa kaem
 Hja nou en den dêr ek oan hûs.
 Dêr hien' se den gekonkelfûs
 Oer strietnys en oer frijerij.
 En skielik wist mynhears Marij
 Hwêrom 't frou Sibbel wier to dwaen.
 Om dat hjar hearskip oer to slaen
 Mei 'n grappich wirtsje dêr by lâns,
 Dêrfor wier ek Marij wol mânsk. —

Earst smiet mynhear dat wit ho fier.
 Hy waerd der lilik om, sikerwier.
 Mar do 't mei goed beleid de faem
 Der faker oer to praten kacm,
 Do tocht him njunkenlytsen ek,
 Dy slach wie wrychtich net sa gek.
 Do sei er: „As 'k er wis fen bin,
 Dat 'k net in blauke by hjar rin,
 Den wol ik wol ris nei hjar ta,
 En neijer kennis mei hjar ha.”

Marij sei: „Dat komt maklik klear.”
 Hja brocht it boadskip, dat mynhear,
 As him de frou forwachtsje koe,
 Hjar wol in ûrke sprekke woe.
 En 't andert wier yn ienen: „Ja!” —
 Dat kin me wol fen tinken ha.

Mynhear kaem op 'e joun. Hy waerd
 Yn 'e aldermoaiste keamer laet.
 Mar do 't er binnen stappe scoe,
 Do trape er, — ik wit sels net ho —
 De grouwe kat krekt op 'e stirt.
 Dy gûlde ougryslík en fleach hird
 Nei eftren ta. Mynhear waerd kjel
 En wier alhiel end al fen 't stel.
 Fen katten wie 'r as fjûr sa bang;
 Hy hie syn hele libben lang
 De pest hawn oan dat tsjoenstergûd.
 Nou woe 'r yn ienen wol wer foart;
 Hy seach it wol, hy hie hwet dien,
 Det gyng de frou troch mirch en bien.
 En hja seach syn ontsteltnis ek,
 Mar beide hâlden s' hjar tobek.
 En do 't de man mar ienkear siet
 Wier Sibbel danich op 'e tried.
 Mynhear wie fen sa'n hirde skrik
 Yn ienen net wer by syn stik,
 Mar 't sakke dôch al mei de tiid,
 Do wier frou Sibbel o! sa bliid!

Mar hwet ik efkes sizze moat:
 Dit stik is yn in hoeke bard,
 Dêr 't mannich boarger en mynhear
 't Net stridich achtet mei syn ear,
 Echtfrysk to praten. Fen der Haech
 Wier ek ien fen dat echte laech;
 Hy praette Frysk al hwêr 't er kaem,
 't Sy by gering of by foarnaem.
 Frou Sibbel praette stêdsk altyd,

Hja wie, sa miend' se, 't Frysk al kwy't.
 By de earste komst klonk dat mynhear
 Yn ienen al forkeard yn 't ear,
 Hy sei: „Jy binn' fen boerelaech,
 Ik hear dat stêdsk fen jo net graech.
 Ik praet sa lang ik prate kin
 Myn Frysk, en as ik hjir nou bin,
 Wol 'k ljeafst fen jo gjin Hollânsk ha.”
 —„O, heden!” sei se, „stiet it sa?
 Nou, den seil ik myn bêst wol dwaen
 Om dêryn jo jou sin to jaen.”—

Do praett' se Frysk, ek tige flot. —
 De jiffer, dy 't altyd de spot
 Hie mei de boeretael, koe nou,
 Do 't hja dat hearde fen de frou,
 It laeitsen net bitwingje. Mar,
 Dy deale! dat biroude hjar.
 Hja krige in leksum fen mynhear
 Sa kras, det laeitsen hoefde n't mear.

Hja gyng de keamer út. Hy sei:
 „Dêr docht se my gjin ontsjinst mei.
 Ik mei dat floddrich stedljues-bern
 Mar ljeaver gean as kommen sjên.
 Dat skepselhet my neat misdien,
 Mar 'k ha 't op hjar net mâlde grien.
 Hwêrom, det wit ik sels net, mar
 Ik hab in tjsinnichheid yn hjar.”

Hja sieten den togearre op 't lêst,
 En Sibbel die onfoech hjar bêst
 Mei frjeonlik praet en flaeijerij
 En glimkes nei de kinst dêrbij.

Hja krige in bêste fesse wyn
 En skonk for hjar togearre 's yn.
 En o! hja sieten dêr sa kûs;
 Hja siet him omtrint yn 'e bûs.

Hy liet him lykwol net folle út
 En bleau net lang; mar ta bislút,
 Do sei er: „Ik kom graech ris wer,
 As 'k mar gjin Hollânsk praten hear
 En ek gjin katten sjuch. Dêr bin 'k
 Yet mâl fen, as 'k er goed om tink.”

Hja sei: „'k Onthjit it jo for fêst,
 Jy scille fen dat beest gjin lêst
 Wer ha. 'k Wol tige graech jou sin
 Yn alles dwaen safolle as 't kin.
 As Line jo mishaget seil
 Ik tsjin hjar sizze, dat se stil
 Hjar efterút hâldt as mynhear
 Hjir wer ris oankomt for in kear.”
 —„Nou,” sei er, „den is 't goed, den kom
 Ik moarn of oermoarn grif werom.”

Sa gyng er foart: en mâlle gau
 Wier Line do wer by de frou.
 Hja sei: „It liket min for my.
 Ik tink, dat ik de koer op krij
 As jimme trouwe; hwent hy mei
 Net oer my, hearde 'k dat er sei.
 En 'k hâld 't der for, jy hâlde poes
 Den ek net langer yn 'e hûs.”

—„Pas op! wy wirde alhiel net gek,”
 Sei Sibbel, „ik ha myn bistek

Al yn 'e kop. Ik moat my nou
 In bytsje skikke, oars koe 'k him gau
 Forbalje. Mar dat woe 'k net graech.
 Bin 'k ienkear mefrou fen der Haech,
 Den seil 'k him wenne nei myn hân,
 En bringe 'm swietwei oan 't forstân,
 Dat ien 't alline n't witte kin,
 En ik hjir foar him ynkomd bin.
 Né, Line bliuwt hjir. Wol den hy
 Boersk prate, — Hollânsk prate wy.
 Poes wirdt ek yn hjar ear hersteld.
 'k Seil net bigjinne mei gewelt;
 Ik leau, dat 'k lykernôch al wit
 Ho 't Sjirk him maklikst brûke lit.
 As 'k dat forstânnich oanliz, kin 'k
 Him liede mei de lytse pink."

Do roan mynhear sa nou en den
 By Sibbel oan. — Hwet kaem er fen?
 Dat gau troch 't doarp it praetsje roan:
 „Frou Sibbel het de rjuchte foun,
 Nou wirde dy twa grif in pear.”
 De minsken witte trochgeans mear
 Fen soks as immen sels. Mynhear
 En Sibbel hiene 't yet net klear.
 Dat siet by him. Hy praette oer gjin
 Akkoartsjen, en for hjar wier 't min
 Dêr fen to reppen. Hie se 't praet
 Al nou en den dêr hinne laet,
 Hja foardre net. Den bearde hy
 As mirk er neat, — dêr bleau it by.

Dat dûrre Sibbel fierst to lang,
 Hwent altyd wier se in bytsje bang

It scoe yet misrinne op it lêst.
 Hja tocht: hy moat him mar for fêst
 Forbine, ja, hy seil der oan,
 En as 't in bytsje liket, moarn.
 Den is 't myn jierdei krekt, en den
 Wol 'k dit ek klear habbe, is myn plan.
 Mei Line babb'le se alles oer.
 Dy hie oars oan mynhear it sûr,
 Mar tocht: ik hâld my efkes dom,
 As 'k alles mar to witten kom.

Nou, de oare deis stie for mynhear
 In bêste fine flesse klear.
 De frou naem oan syn side plak
 En wier onfoege lak en frak.
 En do 't hy goed oan 't prieuwen wier,
 Sei Sibbel: „Ho scoe 'k hjoed in jier
 Ris hjitte? Yet frou Hobbenga?
 Of scoe 'k in oare namme ha?”

Hy skikte in bytsje neijer by
 En scoe hwet sizze. — Mar o, fij!
 Dêr iepne Line krekt de doar
 En rôp: „Juffrouw! kom je even voor?”
 En wiles glûpte poeske gau
 Der yn, — en do 't dy by de frou
 Sa'n greate freamde kearel seach,
 Do wier se gau biredt, en fleach
 Him by de hûd op wit ho heech,
 En joech him hjir en dêr in feeche,
 En grânze dêrby as in bear.
 Fen klearre kjeltme sprong mynhear
 Oerein hast oan 'e souder ta.
 En och! de frou ontstelde sa.

Poes steurde hjar dêroan gjin bean.
 Hja bleau mar hingjen oan syn klean,
 En ho 't er raesde, skopte en sloech,
 't Wier poes dy 't om gjinien hwet joech.
 Mar einlings pakte er hjar yn 't hier,
 En slingre 't beest hwa wit ho fier.
 Do snijde er út sa hird er koe.
 De frou, dy 't yet him keare woe,
 Rammaeide er hast omfier. Hy fleach
 Oer alles hinne, en Sibbel seach
 Him 't hûs forlitten for altyd.
 Hja wie for goed hjar frijer kwyd.

De liepe jiffer Line stie
 Hjar slop to laeitsen, hwent hja hie
 Dat middeltsje der op bitocht
 En sa de boel yn onstjûr brocht.
 Hja tocht: wirdt omkoal hjir de man,
 Nou, den wit ik er alles fan.
 Den krij ik grif myn pasboard gau,
 Mar 't net licht wer sa goed as nou. —
 Frou Sibbel het om dat forrie
 Noait tocht, ho sear de ramp hjar die.

Mar 't greatste hertsear dat min het
 Is 't slimste dêrom altyd net.
 Dy ljuwe wieren mei olkoar
 Net goed oerien komd. — Stel je foar:
 De frou het katten ljeaf as bern,
 De baes dy mei gjin katten sjên,
 Den spint it ommers gjin goed jern.
 Dêrom wier poes hjar malle set
 For Sibbel lang sa'n onheil net
 As hja hjar lichtwol ynbielde het.

Ei né! dat trouwe dier het fêst
 Hjar hoede for in hopen lêst.
 Oft hja dêr poes for tanke het
 Of slein, — dat wit ik beide net.

Se is nou hast oan 'e sauntich ta
 En yette widdou Hobbenga;
 Foar 't each gjin heel oannimlik wiif,
 En katten het se in stik of fiif.
 Mar hjar kaptael wirdt stadich-oan
 Yet greater! sparje kin se skoan.
 En net ien greate bankrottier
 Het hjar fen 't jier of f'line jier,
 As mannichien, to pakken hawn. (*)
 Dus mocht yet immen yn ús lân
 Hjar trouwe wolle mei hjar splint,
 Miskien det dy gjin blauke rint. —
 For fêst lykwol wit ik it net,
 Mar ien dy 't dêr bistek op het
 Kin my mar skriuwe; hwent ik ha
 't Adres, — den stjûr ik dat him ta.

1880.

(*) Troch in slompe jiid fen hjarres nei de moanne to helpen.

Trije Frjeonen.

In teltsje út de tiid fen kening Gondebald.

In teltsje. Moai is 't ek, tinkt my.
Mar sei ik: dit forhael is nij,
Den leaude 't fêst gjinien fen jimme.
Sa'n trouwe frjeonskip heart by ús
Yn disse nije tiid net thús,
Dat seil wol dalik elk fornimme.

Foar âlvehondert-ftyftich jier,
Do 't Gondebald hjir kening wier
En 't lân mei goed forstân regearre,
Do wennen trije edelljuw
Net malle fier fen elkoar ou,
Dat wieren frjeonen allegearre.

De wize Sake Roddeman
t' Almenum, wie dêr de earste fan.
En Albrik, troud mei Gondbalds sister,
Wenne yn 'e Bjirmen. Hermana
Dy wenne oan Mindersgea hast ta;
Hwer earne krekt, dat leit yn 't tsjuster.

Hja wieren frjeonen en ek sa,
Dat wy se selde nou sa ha.
Hja hiene elkoarren fêst onthjitten,

Dat de iene de oare helpe scoe
 Altyd en krekt safolle er koe,
 Al hien' se er ek by yn to sjitten

Forskate jierren efterien
 Hie Sake greate reizen dien,
 Hwêtroch de man in hopen learde,
 Omdat er do by mannich hear,
 De keizer en de paus en mear,
 Faek lang oanien oan 't hof forkearde.

Dy man scoe mei syn gnap forstân,
 Tocht Gondebald, for him en 't lân
 Wol tige brûkber wêze kinne.
 Hy naem him yn 'e hege Rie,
 En as 't dêr slim en tsjuster stie
 Hie Sake meast it wird allinne.

Yn 't liddichst wie 'r in wike of fiif
 Net by de kening, mar by 't wiif.
 En ienkear yn sa'n frije rite
 Skreau Gondebald oan Sake: „Ik ha
 Bisletten om nei Harns ris ta
 En kom by dy den op bisite.”

Dat wier in care alheel swiid!
 Dêr mei wie Sake tige bliid;
 Syn wyfke lykwol net sa bjuster.
 Hja sei: „Ho spylje 'k dit nou klear?
 Ik ha net folle foarrie mear
 En ek gjin jild; dit liket tsjuster!

„Sels koen we er yette wol mei ta,
 Mar nou ma'k djûre spillen ha.

Ik hab in hoarn, ik ha 'n petielle, (*)
 Mar 'n lege skûtel jout nin byt.
 Sa 'n kening moat ek, as er yt,
 Mei 'n goede swolch de kiel trochspiele."

Sjuch, al is immen aerdich ryk,
 Syn kas stiet altyd net allyk;
 Dêr giet de sinne ek somtyds onder.
 Sa wier 't mei Sake sines ek.
 Hy sei: „Dat treft fordealde gek!
 Oars altyd jild, nou krekt er sonder."

Sa'n man woe ek by elkenien,
 Fen sels, net freegje om jild to lien,
 Al scoe 'r it heel wol krije kinne.
 Frjeon Albrik yn 'e Bjirmen wie
 De man hwêrby er dat wol die;
 Dêr moast mar gau in boade hinne.

Nou ja, dêr rekke in feint op ta,
 Dy moast it bêste hynsder ha
 Om 't doel mar haestich to birikken.
 Mei 'n ûre goed wier dy werom,
 Do hie 'r in jildpong mei in som
 Fen hondert gouden sparpotstikken.

„Nou binn' we yn ienen út 'e noed,"
 Sei Sake, en 't wyfke grypte moed.

(*) De âlde Friezen hiene by hjar gastmiellen twa fêste dingen, dêr 't se fûl op wieren om se krekt to habben sa 't hearde; dat wieren de petielle en de drinkhoarn. De petielle, in greate platte panne of skûtel, kaem op 'e tafel mei trettien of fjirtien gerjuchten der op. Dêrfen kaem 't sprekeword: »Oan 'e fryske petielle is de folle byt." Yn 't Frysk Museum fen Aldheden to Ljouwert is sa'n âlderwetske petielle fen giel koper.

Hja sei: „Ik moat my hwet forklaeije
 En den mar gau nei Frjentsjer ta
 To keapjen hwet ik nedich ha.
 'k Moat sels mar efkes dat biskaeije.”

Dat stringenearre yet al hwet.
 Hja moast earst yette dit en dat
 Biskeuke en mei hjar folk forprate.
 Hja sei: „Ik kom al letter foart
 As 'k woe, myn tiid wirdt bare koart
 To Frjentsjer; mar dat kin net bate.”

„Hwet's dat?” sei Sake hwet forheard.
 Ien op in hynsder kaem mei feart
 De leane lâns en 't hiem opsjitten.
 Dy kaem fen Hessel Hermana
 Mei 'n brief, dy rikte er Sake ta.
 Dêr winske frou ek fen to witten.

Hy lies dêryn: „Goefrjeon! ik bin
 Om jild forlegen en ik kin
 Dêr net by elkenien om rinne.
 'k Moat hondert gouden stikken ha,
 En dêr bin 'k earmeneed oan ta.
 Jy scille 't, hoopje 'k, skikke kinne.”

„Ho komt it wer sa dealse mâl?”
 Sei Sake. „Skikke kin 'k it âl,
 Mar den ha 'k dalik sels wer lijen.”
 Dôch joech er 't jild yn ienen mei
 Nei Hermana, towile er sei:
 „Ik scil bisikje mear to krijen.”

Do sei de frou, alheel forslein:

„Nou bin 'k forgoed myn rie to 'n ein.”

Hy sei: „Dat is allike folle,

Ik help in frjeon sa lang 'k hwet ha.

De feint moat wer nei Albrik ta,

Dy scil wol yet ris bystean wolle.”

De boade rekke yet ris foart

En die de reis wer like koart.

Nou kaem er lykwol net allinne

Werom, frjeon Albrik wier der by.

Dy sei tsjin Sake: „'k Ha fen dy

Gjin hichte; 'k moast hjir mar ris hinne.

„Dit selde jild ha 'k fen 'e moarn

Dy liend, nou kom 'k er wer mei oan.

Ik moast it fen 'e wike brûke,

Do stjârde 'k ien nei Hessel ta.

My tocht dy scoe 't wol lizzen ha

En my wol graech in doarn út lûke.

„Hy hie 't net yn 'e hûs, mar koe

't Wol helje litte, sei er, 't scoe

Wol ridlik gau yn oarder komme.

Jawol! myn boade kaem werom

Mei disse pong en disse som.

Do stie 'k in poas alheel forstomme.

„Mar 'k sei: Dit liket mâl, sje dêr!

Ik hie 't net sein, do wie der wer

In feint fen dy om jild to lienem.

Do waerd it siker my to slim.

Mar dealse gau biredt: ik nim

It jild en reisgje mei yn ienen.

„Nou Sake, siz, ho is dat gien?“ —

„Dy jildpong het de rounte dien,
Dat kinst wol riede, net?“ sei Sake.

„Ik liende 't fen 'e moarn fen dy
En Hessel liende 't wer fen my.“ —

Do wier 't onfoech ho 't Albrik lake.

En Sake en 't wyfke laken ek.

Mar hja sei skielik: „Myn bistek
Scil wol alheel toneate rinne.

Ik wit nou siker net ho 't moat.“
Frjeon Albrik sei: „Wy scille 't koart
En saeklik mei elkoar bispinne.

„In trêddepart kin ik mei ta,
En stiet it ek mei jimme sa,
Den bring ik Hessel ek in trêdde.

Wy witte nou fen elkoar dit,
Dat nimmen fel yn romte sit,
Mar kinne ús sa wol efkes rêdde.“

Do 't Gondebald mei gauwens kaem
En fen dit grapke hwet fornaem,
Do lake dy him ek hast stikken.

„Mar,” sei er einlings, „is hjir sa
De earmoed trûf? Dat wol 'k net ha.
'k Scil jimme hwet sjên ta to skikken.

„'k Ha f'line jier nij goudjild slein,
Dêrfen is gâns de wrâld ynflein,
Mar 'k ha der ek yet gâns fen lizzen.

Dêr moatte jimme hwet fen ha.
Ik stjûr it earstdeis jimme ta;
Hofolle — ha jim mar to sizzen.

Nou fiele jimme . 't, is 't net wier?
 Foar âlvehondertfyftich jier
 Scoe dit licht moglik wêze kinne.
 Mar as ik sei: „It barde nou,”
 Den rôpen jimme: „'t Giet to grou
 Sok ligen mar troch alles hinne!”

Ja, 't is in heel âldmoadrich stik.
 Hja habbe yn 't slot fen Adelbrik
 Sa'n goudstik letter foun; de holle
 Fen Gondebald er op; der stie
 Ek dat it munt fen Dokkum wie.
 Hwet scoe me er mear fen habbe wolle?

Yn de Kronyk fen Winsemyus wirdt op blêds. 68 en 69 fen Sake Roddeman forhelle, dat er by kening Gondebald heech yn eare stie en folle oan 't hof forkearde. Ek fen syn fierder bidriuw, en ek dat yn 'e stins fen Adelbrik to Sechs-bjirrum in goudstik foun is, dêr 't oan 'e iene side in kopstik op stie en dêr omhinre: »Gondobaldus I, Adgilli Filius (Gondebald I, Adgillis soan). Oan 'e oare side liezen min: »Moneta aurea civitatis Doccumensis, Anno Dom, 739. (Dokkumer gouden munt fen 't jier 739) — Der binne gûds dy wolle ha dat Gondebald en Radboud de twade tagelyk regearre ha, elk oer in stik fen Fryslân, en dat Gondebald to Dokkum wenne; Radboud to Starum.

In eigenwize Boer.

(Teltsje út 'e oerâlde tiid.)

Yn 'e âlde tiid, do 't Wodin, Thor
 En oare goaden mei elkoar
 De minskewrâld regearren,
 Do wiene er ek al, lyk as nou,

In hopen ontofreden ljuw,
Dy 't folle krimmenearren.

Do wenne yn Fryslân earne in boer,
Dy wier mei 't greate wrâlds-bisjûr
Ek selde mar tofreden.
Foaral it waer wie, nei syn sin,
Faek rjucht forkeard, ja, tige min
En joech ta kleijen reden.

Hy sei: „Fordeald! de boerkerij
Dêr hinget dôch de maetskippij
Alheel fen ôf, siz ikke.
En dêrom moasten waer en wyn
En rein en droechte en sinneskyn
Hjar altyd dêr nei skikke.

„En 't rint sa mâl soms yn 'e war,
It liket wol dat Thor en hjar
Net by hjar sinnen binne,
Mar folle dommer yet as wy.
Oars koc 't hjir jimmeroan, tocht my,
Sa tsjin 'e tried net rinne.

„As 't reine moat, den bliuwt it droech,
As 't druije moat, is 't faek onfoech
Hwet bulten rein wy krije.
Myn fruchten moatte den op 't fjild
Forwirde, en suver sonder skild
Moat ik dêr tige om lije.

„Onthjit myn apelhûf moai bêst
En 'k tink: Wy scille dêr fen 't hjerst
Hwet jild út smeije kinne, —

Den blaest, fordeald! de hirde wyn
 Der as de bare divel yn
 En al myn hoop fljucht hinne.

„By 't winter myld, by 't simmer kâld,
 Is dat gjin dwersforkearde wrâld?

Dôch kin min 't hjir bilibje.
 Ik siz mar rouwút: rint it sa,
 Den tinkt my dat ik reden ha,
 Dat 'k dêroer gnoarje en kibje.

„As ik dat yn 'e hannen hie,
 It scoe my nij dwaen, of ik die
 Dat gâns in bytsje better.
 Den kaem it allegearre krekt
 Sa 't hearde en op 'e tiid, dat sprekt,
 Net earder en net letter.”

It wier swierwaer ris op in tiid,
 It tongre hird in 't ljochte swiid.
 God Thor kaem út 'e hoeke.
 It fé wier fen 'e wize yn 't lân.
 It minskdom, tige yn noed for brân,
 Wier skrutel en forbûke.

It dûrre n't lang, do reinde 't fel,
 In mál bult wetter kaem er del,
 Ek grouwe hagelstiennen
 As knikkerts wol, dy 't sikerwier
 De lânbou yn in heal ketier
 By tûznen skea oandienen.

Dy bui wier yet net ienris oer,
 Do kaem, onfoege lil, ús boer

Al ta de doar út stouwen;
 In foarke smiet er yn 'e loft,
 En raesde lûd: „Dy 't soks ús docht
 Is net mear to bitrouwen.

„Is dat nou ek fetsoenlik dwaen,
 De húsman sokken knoei to jaen?
 It wier mar oft er boarte,
 Dy Thor, dy is sa bot en rou.
 Mar docht er sa, wy scille gau
 'To skoaijen rinne moatte.”

Mei kaem de sinne er efkes troch,
 En foar de swarte wolken, sjuch!
 Dêr stie de bifrostbrêgge. (*)
 Ek kaem er yet in tongerslach,
 Hwêrop de boer dôch, út ontsach,
 Gjin skimperij wer weage.

En ear 't de man der erch yn hie,
 Hwa mien' jim dat dêr foar him stie?
 't Wier Tsjalfi, Thor syn tsjinder,
 Dy sei: „Myn oerhear het my stjûrd;
 Dou seist, hy docht it sa biroerd,
 It kin net folle minder.

„Dou scoest it better dwaen, oars net?
 Nou, wit, dat Thor bisluten het
 For 'n jier dy oan ta stellen

(*) Sa wirdt de *reinbôge* yn 'e noardske mythologie hjitten. Oer dy brêgge kamen de goaden op ierde, — dus ek Tsjalfi. As 't tongere ried Thor mei syn bokkewein oer de bifrostbrêgge en sloech mei syn moker (de bliksem) om him hinne.

As hounebaes oer waer en wyn,
 Oer wiette, droechte en sinneskyn.
 Pas nou mar op dyn tellen!"

„Goed!" sei de boer, „dat nim ik oan,
 Dat saekje rêd ik tige skoan.

En dat wirdt maklikst klearre,
 As 'k mar nei myn bilang it stjûr,
 Hwent sa 't it bêst is for de boer
 Is 't bêst for allegearre."

Do soarge er mar it hele jier
 For 'n aldernuverst bêst gewier.

Hy joech in droege rite
 Yn Februwaerje en yn 'e Maert,
 Hwêrtroch de bôugroun brûksum waerd
 Om 't sied der yn to smiten.

April en Maeije wieren wiet,
 Mar net onlijch bûte miet,

En sonder noarderfleagen.
 De fruchten kamen út 'e groun,
 Sa moai as 't koe en 't gears bigoun
 To waechsen dat min 't seagen.

Heal Juni waerd de loft wer klear,
 Do kaem er hast gjin wiette mear;
 It meanen koe bigjinne.
 't Waerd stadich waermer dei by dei,
 It hea dat tsjin 'e groun oan laei
 Waerd roastre fen 'e sinne.

Glêd roan de haeijing fen 'e tried.
 Wier 't nou en den in dei twa wiet,
 Dat wier for 't nijgears tige.
 En den waerd ek it waer wer fêst;
 Sa dat de húsman 't hea sa bêst
 As 't hoefde binnen krige.

It gears wôechs yn 'e greiden sa,
 It fé roan oan 'e hakken ta
 Der yn, of 't siet en kôge.
 En málke joech 't alheel yn 't great.
 It bleau onfôege bêst yn steat,
 Sa glânzich as in lôge.

By 't rispjen fen 'e fruchten waerd
 Wer meast it waer nei droechte laedt,
 Om 't noat goed yn to krijen.
 Koartom, min hiene 't hele jier
 In bûtenwenstich bêst gewier,
 En heel end al gjin lijen.

De beanhearre yn 'e iere hjerst
 Wier droech en fris, men hien' gjin lêst
 Fen rare wrede buijen.
 It hjerstwirk, ploeyjen en sa mear
 Kaem heel end al nei winskjen klear
 By sok oanhâldend druijen.

Ek de apelhôven joegen goed.
 Fen dat gûd kaem er mear oerfloed
 En romt as fen tofoaren. —
 Mar 't spek en flesk wie net sa rom;
 Hwent sjuch, der gyngen kwalen om,
 Dat skiep en bargaen stoaren.

In slimme peetsykte ond'r 'e kij
 Kaem dêr de hjerstmes ek yet by,
 Dêr gyngen gâns mei hinne.
 Us knappe hounebaes forlear
 Ek syn bislach. Der kaem yet mear,
 't Bleau net by 't fé allinne.

De minsken rekken ek fen 't stel;
 In freamde sykte swier en fel
 Brocht follen onder ierde.
 Dêr krige ús húsman ek mei fan:
 Hy waerd wer better, mar de man
 Moast gâns by dokter bliede.

Fen sels, do grynde en gnoarre er wer.
 Hy sei: „Nou 't ik it allegear
 Sa moai en bêst bitsjûrde,
 Nou komt der wer sa'n hirde pleach,
 Alheel fen onpas, yn myn each.
 Hwa hie him dêr for hoedde?”

Hy jeuzle yet al mear. Sje dêr!
 Dêr stie de rêdde Tsjalfi wer.
 „Bist al wer ontefreden?”
 Sei dy. „Dou sjuchst wer bare sûr.” —
 „Dat wol 'k wol leauwe”, sei de boer,
 „Dêrfor ha 'k tige reden.”

„Né, draech it ljeaver mei gedild”,
 Sei Tsjalf, „it is dyn eigen skild.
 Der is dy hwet ontsketten.
 Dou hiest oars alles moai bisteld,
 Mar hirde wyn en noarder kjeld
 Dy hest der by forgetten.

„Dêr binn' dy pleagen út ontstien,
Bigrypste? Knoeiwirk heste dien. —

In oardiel út to sprekken,
In oar syn flaters oan to jaen
Is lichter wirk as sels to dwaen.
Hest dat nou yn 'e rekken?

„Ien dy de saken wit en docht,
Leau frij, dat dy in bulte sjucht,
Dêr 't oaren neat fen sjugge.
Rop dêrom net te lûd en gau,
Goeman, dat disse en jinge ljuw
't Biroerde opsetlik dogge.

„Ien dy 't hwet sjên en tinke kin
En het forbiëlding net to min,
Dêrby hwet leard en lêzen,
Dy mient soms lang oanien, dat hy
By 't hoffenjen der maetskippij
Bihelpsum heart to wêzen.

„Wier alles klear komd, hwet se sa
For 't heil fen minsken oanredt ha
Yn plannen en bistekken,
De wrâld hie lang in himel wêst, —
Of mog'lik ek in eamlers-nêst
Fol greate en lytse gekken.

„Dy 't rekkent bûten 'e kastlein
Komt licht bidragen út yn 't ein,
Omdat er folle dingen
Alheel forkeard birekne hie.
Sa gyng it jamk de wiiste lie
By 't wrâld-ynoarderbringen.

„Neat yn 'e wrâld is folút wier;
 Dat makket faek it striden swier,
 For hwet min hâldt for 't wiere.
 Ek is der yn 'e wrâld hast neat
 Alhiel biroerd en glêd forkeard. —
 Sa kin men altyd tsiere.

„Nou wol 'k dy yet to rieden jaen:
 Doch alles hwet dy stiet to dwaen
 Forstânnich, sonder grinen.
 En tinkt dy, oaren dogge mis,
 Hâld den yn 't each: taskinen is
 Hwet oars as onderfinen.”

1885.

Roazemûltsje.

IN TELTSJE.

Der libben yn de oerâlde tiid ris in kening en in keninginne en dy hiene togearre in famke dat tsien jier âld wier. Alle keningdsdochters wurde prinsessen neamd, dat witte wy. En de kening sei tsjin 'e keninginne: „Us prinseske is dôch in moai bern, oars net?”

De keninginne knikte mei de holle; dat wier sa hjar menear fen dwaen as se *ja* sizze woe. En hja sei *ja* op alles hwet de kening hjar frege. Ienkear hie se 't weage to skodholjen, dat safolle as *né* bitsjutte. Do hie de kening wol in wike lang gnoarrich en koartkearich wêst, en den jeuzele er nou en den yn him sels: „Hwa het dêr oait fen

heard, dat de keninginne oars oer in ding tinkt as de kening?" — Sint dy tiid knikte hja altyd *ja* en der wier noait gjin onienigens mear yn de kening syn húshâlding.

En hwet de keninginne die, dat diene alle ljue oan 't hof hjar nei, edelmannen sawol as edelfrouwen. Sa bistie dy hele hofhâlding út jaknikkers. En de kening koe sadwaende net oars tinke as dat hy allinne mear forstân hie as al syn hoffjue mei elkoar, om't se him allegearre altyd gelyk joegen.

Do't de keninginne den mei hjar jaknikken sein hie, dat ek nei hjar bigryp hjar fanke in moai bern wier, do sei de kening: „Ik wol de keizer, hwaens lân neist oan ús lân leit, de eagen ris útstrike. Ik wol him it portret fen ús fanke stjûre. Moajjer bern seil hy grif noait sjoen ha. De keizer het in soan. Hwa wit hwet dêr den letter yet ris fen komme kin!”

De kening frege do syn earste minister hwa't de knapste portretskilder yn 't hele keninkryk wier.

„Nou Sire,” sei de minister, „om dat krekt wys to warden kin 'k neat better dwaen as myn wiif der nei to freegjen. Hja makket altyd in hele boel drokte mei sok soarte fen dingen. Ik ha dêrfor myn holle fiers to fol fen staetsaken, hwent dat leit op myn wei, nou?”

„Nou, freegje jou wiif den mar,” sei de kening. En de minister die dat.

De ministerske sei, de bêste skilder yn 't hêle lân wier hjar sisterssoan Antoan. Om hjar man dat goed oan syn forstân to bringen lies hja him in stik út in krante foar, dêr stie yn, dat Rubens en Rembrandt dy hiene wol ris tige moaije portretten skildere, mar Antoan, de sisterssoan fen de ministerske, wier yet folle knapper skilder.

Dat waerd de kening sein en do wier 't gau klear: dy skilder Antoan waerd oan 't hof ontbean. Hy waerd yn

in deftige keamer brocht mei aldersierlikst moai húsrie. Dêr koed er plak nimme mei syn skilder-ezel en syn skilderbak, en de kening brocht it prinseske dêr by him. It famke like onbihelperich en forlegen. De skilderman makke in djippe búging en de kening sei: „In moai prinseske, is 't net wier, mynhear Antoan?”

De skilder knikte, dat moast *ja* bitsjutte.

„Nou scille jy hjar útskilderje”, sei de kening wer, „mar ik wol ha dat se blier laket. Dêr moat myn búrman de keizer oan sjên kinne dat it in golhertich en oanfallich bern is. It sizzen is, dat de keizer folle fen fleurige ljue hâldt.”

De skilder knikte wer tastimmende en de kening gyng hinne, wyls 't er by him sels sei: „Dat moat grif in tige gnappe skildermaster wêze, hwent hy knikt allike moai fen *ja* as myn keninginne en myn hofljue.”

It prinseske wier tige gleaun oppronke. Hjar satyn-siden jûpe stie stiif fen gouden borduerwrik. Hja hie in string echte dyamanten ynpleats fen kralen om 'e hâls. Hja droech gouden earmbânnen biset mei edelstiennen, dy glûrken krekt as koaltsjes fjûr. Hja hie blommen yn 't hier, dy flikkeren as stjirren, hwent dy wieren ek fen edelstiennen makke. Mar it bern koe hjar yn dy stive pronk hast net forreppes en forroere. Hja roan mei lytse koarte stapkes. As se in earm optilde den gyng dat stiif en oerlangsum. As se in búging makke, dat gyng sa houten en sa krekt op 'e miette, noait in sierke leger en noait in sierke liniger. Dat min scoene swarre, hja wirdt yn biweging brocht troch redtsjewirk en kramtrieden.

De kening wier fen miening dat dat steatlik en deftich stie. As er it prinseske hjar komplimenten meitsen seach den koed er 't net litte út to roppen: „Dat is nou ris echt keninklyk!”

De keninginne knikte den fen *ja*, en alle hofljue, edelmannen allike folle as edelfrouwen, knikten den ek fen *ja*. Dêrom spriek it fen sels dat it de echte wierheid wier.

Nou, de skilder teach oan 't wirk en die syn bêst er op om mei dat portret safolle eare to biheljen as er mar koe. Mar hwet him dealse min slagje woe: it portret blier laetse to litten. As er it prinseske forsocht om him ris tige blier oan to kypjen, nou, den glimke se wol, mar dat gyng sa droech, dat hie folle fen neimakke spil en like suver neat op de utering fen in flêurich sin. It sloofke ta bern twong hjar sels wol om flêurich to lykjen, mar och heden! de echte flêurigens komt net troch twang.

De skilder tochte, ik seil it prinseske ris hwet oan 't praten bringe, licht wirdt se dêr wol hwet romhertiger fen. Hy frege hjar ho 't se hjar tiid deis sahwet to'n ein brocht.

„O,” sei se, „ik moat in hele bulte leare. Ik ha masters dy 't my onderrjuchtsje yn 'e fornaemste talen fen 'e wrâld en yn 'e skiednis en de ierdrykskinde. Oare masters leare my dounsjen en hyngsteriden en wer oare sjongen en pyanospyljen, teikenjen en yet al mear. En den hab ik masteressen, dy leare my ho 't in prinse-se hjar hâlde en drage moat yn selskippen en by alderhanne gelegenheden. Ho 't ik prate moat en groetsje, ho 't ik rinne moat en sitte en al myn biwegings meitse. Jouns bin 'k faek sa wirch, dat de holle my der fen sûzet en as ik den op bêd liz en yn 'e sliep fâl, den sjuch ik al dy masters en masteressen om my hinne stean, en den meitse hja 't my sa binypt om 't hert dat ik er fen towekker skrilje.”

De skilder frege hjar, oft se den alheel end al gjin tiid oer hie om ek ris hwet to boartsjen.

„Ja,” sei se, „deis in ûrke twa mei ik yn 'e tún. Mar den binne der altyd hofjiffers by my, dy passe op alles hwet ik doch. As ik in flinter fange wol, den is 't: „Hou!

in prinsesse mei hjar net efter 'e siken rinne, dat is net foarnaem." — Wol ik my fen in hichte ôf-rôle litte, den roppe se: „Fij, prinsesse, dat is gemien! jy meitse jou klean ommers smoarch," — Ienkear hie 'k myn skoene en myn hoazzen út dien, do gyng 'k op 'e kant fen 'e fiver sitten en polske mei de bleate foetten yn 't wetter om. Oeh, hwet wier dat fris! hwet hie 'k dêr in nocht oan! Mar ik waerd dêr gau wei helle en do seine se tsjin my, sok boartsjen diene earmeljues bern, mar 't kaem for my net to pas. En do moast dokter by my komme, hwent hja hiene soarch dat ik de koarts krije scoe. — Nou, as dat sa gefaerlik is en sa gemien, den wol ik 't ek net wer dwaen. Ik bin in prinsesse en ik mei my net oars as keninklyk formeitse, seit myn heit. En myn mem, de keninginne, stimt dat ta en alle hofljue, edelmannen sawol as edelfrouwen, stimme dat ek ta. Dêrom is 't ek wol tige by tige wier."

Mar fen dat praten waerd it keningsbern net fleuriger. Rjucht oars-om: de nocht om to laeitsen forgyng hjar alheel. De skilder die syn bêst al om op syn skilderstik de mûle fen 't prinseske nei blier laeitsen to setten om dêrtroch it portret oannimlik to meitsen. Mar it woe him net slagje.

„Fij, fij!" tocht er, „hwet seil de kening sizze, dat ik net in moai blierlaeitsend portret meitse kin? Ik hie my foarsteld dat ik hjir mei eare en jild oerladen wurde scoe, en oeh helen! ik kom hjir mei skande wei. Den is myn hele skilders-eare nei de moanne.

Hy stie op en roan de keamer op en del. Hy wier syn rie to'n ein. Sonder sels to witten werom gyng er foar 't finster stean en bigoun mei de fingers op in rûto tromjen.

Dat finster seach út op in sierlike moaie tún. Yn ienen hâlde de skilder op fen tromjen, hy seach stiif en sterk foar him út. O! hwet seach er dêr hwet moais. Op ien fen

de slingerpaden yn 'e tún, twisken de griene beammen wier in famke oan 't toudounsjen. In famke sahwet fen deselde greatens as de lytse prinsesse — en dêr siet in alderljeafst kopke op. Hja wier mar los en licht klaeid en ek mar dea ienfâldich. Mar hja lake sa blierhertich, sa gol, ja, sa inerlyk fornoege, dat de skilder 't net litte koe om hjar ta to laeitsen. Hja mirk him gau op, do smiet se him hântútsjes ta en lake yet golder en liet dêrby hjar sniewite toskjes blinke.

Hy frege 't prinseske, oft hja dat fleurige famke wol koe.

Hja kaem by 't finster en sei: „O ja, dat is Roazemûltsje.”

„En hwa is dy Roazemûltsje?”

„Dat is in famke fen ús opperste tûnman syn feint. Hja is wol gau ris by hjar heit as dy yn 'e tún hwet to dwaen het.”

„Dat liket in fleurich bern to wêzen.”

„Ja, hja is tige fleurich. Mar Roazemûltsje het ek frij om to boartsjen sa 't se wol. Hja rôllet yn 't gears om as in hountsje. Hja klautert yn 'e beammen op as in kat. Hja makket sprongen as de geitsjes yn 't lân. Hja doar op hege dunen klieuwe en is ek net bang om mei in lange stôk oer in sleatsje to ljeappen. En den sjongt se dêrby faek sangkjes sonder wurden, krekt as de fûgels.”

En 't wier krekt oft Roazemûltsje 't forstien hie hwet it prinseske fen hjar fortelde. Hja bigoun to sjongen, sa moai, dat min moasten tinke, sok sjongen het se de nachtegael ôfharke. It lûd rôlle hjar út de kiel en twisken de lippen troch, sa swietlâdich, sa helder, sa trilderich, dat it suver in nocht wier dêr nei to harkjen.

„Och, hwet is dat moai!” sei de skilder.

It prinseske sei: „Ik mei Roazemûltsje wol graech ris boartsjen sjên. As ik gjin keningsbern wier scoe 'k wol al-

tyd by hjar yn 'e tún wêze wolle om my to formeitsen lyk as hja docht. Mar nou mei 'k my sa gemien net oanstelle. Ik moat mear forstân ha as oare bern."

De skilder naem it pinseel wer yn 'e hân. Mar ho 't er syn bêst er ek op die, hy koe 't portret fen 't prinseske net golhertich en blier oan 't laeitsen krije. De oare deis teach er al wer oan 't wirk en de trêdde deis ek al wer. Mar al syn moeite wier om dôch. It portret lake wol, mar onnatuerlik en fiis en akelik. It like wol op 't laeitsen fen in bern, dat ta straffe in droech stik brea kriget ynpleats fen ien mei bûter en tsiis, en den twongen wirdt om mei in bliere troanje *tanke* to sizzen.

Do 't de trêdde dei om wier kaem de kening om it portret ris to bisjên, mei de keninginne en alle hofljue, edelmannen en edelfrouwen hy him.

Mar de kening bisoude raer. „Och, och!” rôp er út, „is dat nou laeitsen? Sa laeitse ik as ik pine yn 'e mûle ha. Is 't net sa, keninginne? Is 't net sa, edelmannen en edelfrouwen?”

De keninginne knikte en alle hofljue knikten ek. Dêrom wier 't wol sa.

De skilder wier earst alheel fen syn stik en wist net hwet er sizze scoe. Mar hark! dêr hearde er Roazemûltsje yn 'e tún sjongen. Do roan er nei 't finster, wiisde yn 'e tún nei dat boartsjende famke en sei: „Nim 't my net kwea, Sire, mar it is sikerwier myn skild net, dat it prinseske net laeitse kin lyk as dat earne famke dêr. Sjuch ris ho 't dy laket.”

De kening en de keninginne en alle hofljue, edelfrouwen sawol as edelmannen, roanen nei de finsters, en de kening rôp út: Och, hwet in ljeaf kopke! Ho mûtel kipet dat bern yen oan en hwet laket se frjeonlik. Ik kin sikerwier dat aerdige famke net oansjên sonder sels ek to laeitsen.”

En de kening bigoun to laeitsen en de keninginne bigoun to laeitsen en alle edelmannen en edelfrouwen bigounen to laeitsen. -- En do 't dy algemiene laeitserij wer ta bidarjen komd wier sei de kening: „Mynhear skilder, kinn' jy 't portret fen myn bern ek sa net laeitse litte lyk as dat fanke dêr yn 'e tún?”

„Jawol, Sire,” sei de skilder, „mar den moatte jy it prinseske frij jaen om mei dat famke yn 'e tún to boartsjen.”

„Hea, hwêrom dat nou?” frege de kening.

De skilder sei: „Den ha 'k hope, dat it prinseske ek sa fleurich wirde scil en ek sa út de romte fen hjar hert scil laitse kinne lyk as dat bern.”

„Nou,” sei de kening, „as dat wêze moat den moat it wêze. Den stean ik it ta.”

Hy die dat om 'ter der sa bysonder folle priis op stelde, dat syn bûrman de keizer, by it sjên fen 't portret tinke scoe: „Dat is nou ris in prinseske fol libbensnocht; min wirdt er fleurich fen allinne as min dat portret mar bisjucht.”

De deis dêroan, jawol! do roan it prinseske al mei Roazemûltsje yn 'e tún to boartsjen. Hja boarten „piba!” hja toudounsen, hja smieten elkoar yn 't gears, keatsten elkoar blommen ta en roanen efter flinters. En op it prinseske laei in glâns fen klearebare wille. Hja fiede hjar sa maklik en sa frij, hwent hja wier nou net yn 'e pronk. Hja hie mar allinne hjar nachtklean oan en dy sieten hjar net strak en binypt. Hjar eagen glinsteren fen nocht.

En de skilder hie syn skilder-ezel en syn skilder-ark yn 'e tún brocht en siet dêr nou it boartsjen fen dy twa bern to biloerkjen. Op 't lêst rôp er: „Prinseske, sjuch my nou ris oan!”

En it keningsbern kipe him frijmoedich yn 'e eagen en hja lake him sa gol, sa minlik en sa iepenhertich oan, dat

hy der optein fen waerd en útrôp: „As ik it portret sa laeitse litte kin, den wirdt it in masterstik.” En mei nije moed sloech er de hannen wer oan ’t wirk.

Roazemûltsje, dy ’t om ’t prinseske hinne hippele, sei: „Hja moat in kroantsje drage, den seil se keninginne wêze.” Do plôkke se roazeknopkes en oare blommen en frissele dêr in kroantsje fen. Dat sette se ’t prinseske op, do klapte se laeitsend yn ’e hannen en rôp: „Och, hwet is se nou moai!”

De skilder tocht ek, dat it prinseske do alderbielderichst like, dêrom skildere er dat roazekroantsje ek mei út.

Do ’t it portret den alheel end al ôfdien wier liet er de kening forsijkje om by him to kommen. De kening kaem en dy man sloech fen forwondering de hannen gear en hy rôp: „Och, hwet moai! alderhearlikste moai! Hwet in ljeave oannimlike glimlaeits!”

Dalik liet er de keninginne en alle hofljue der by roppe. En do ’t dy seagen ho ’t de kening út ’e schroeven wier, do rôpen se ek, allegearre tagelyk: „Och, hwet moai! alderhearlikste moai! Hwet in ljeave oannimlike glimlaeits!”

De skilder dijde wol in hânbré fen inerlike wille. Syn wêzen heldere op fen selsfoldwaning en keinens, en hy weage ’t to freegjen: „Is Sire nou oer myn wirk tofreden?”

„Oft ik tofreden bin!” rôp de kening. „Ik beneam jo ta hofskilder en ik meitse jo ridder fen de Greate Oaljefant.”

Dêrop joech er de skilder in grien en blau lintsje, dêr hinge in lyts gouden oaljefantsje oan. Dat mocht de man nou yn ’t knoopsgat fen syn jas hingjen ha. En dat wier in eare dy ’t allinne de gnappste mannen fen ’t lân barre mocht.

Om ridder fen de greate Oaljefant wurde to kinnen hiene in hele bulte foarname mannen wol in goed stik fen hjar kaptael kwynt wêze wold. Ljue sonder jild hiene hjar der graech in hân om ôfkapje litten. En dy eare foel de skil-

der ta deel, lykme allinne for 't skilderjen fen de lytse prinsesse hjar portret. Jimme kinne der op oan, dat dy man him lokkich fiede.

Nou, dat portret waerd de keizer tastjurd. En dy man tochte dalik: „For hwet heart hwet.” — Hy stjúrde de kening in span alderprachtichste moaije hynsders, dêr 't er by sizze liet, dat it portret him nuvere bêst oanstie, foaral omdat it sa alderljeafste moai lake.

De tiid stie dêr yn dat ryk fen dy kening ek al net stil, mar forroan dêr allike hird as yn oare streken fen 'e wrâld. Sa waerd it prinseske den njunkelytsen fyftsien jier. Nou, as in keningsdochter ta dy jierren komd is, den begjinne de âlden to tinken: „Kaem er nou mar in keningssoan om mei hjar to trouwen!” Mar de kening dêr 't ik fen fortel seach heger. Hy hie 't for syn dochter altyd mar forsjoen op de soan fen syn bûrman de keizer. Dy prins moast nou sahwet tweintich jier wêze. Hy wier ek kroanprins, as er tiid fen libjen hie scoed er ienkear keizer wirde moatte. Dêrom hie de kening der sa'n danigen sin oan, dat dy jongkearel syn skoansoan wirde scoe. En syn dochter wier moaijernôch en fetsoenlikernoeh opbrocht om keizerinne wêze to kinnen, dêr wie er wis fen.

„Tinkt jo dat ek net?” sei er tsjin 'e keninginne.

En 'tsprekt fen sels, hja wier fen 'e selde miening, lyk as ek alle hoffjue, edelmannen en edelfrouwen — as hja der nei frege waerden.

Dêrom kin min bigripe dat de kening nuver yn syn skik wier do't er ris op in dei in brief krige fen syn bûrman de keizer. Dêr waerd him yn bikend makke dat de keizer syn soan, de kroanprins wier fen plan by de kening útfenhûs to kommen.

Do't de kening mei de keninginne allinne wier sprong er fen blydskip wol twa foet fen 'e groun, hy dracide mei

hjar yn 't roun en tikke hjar op 'e wangen. Mar yn 't bywêzen fen 'e hofljue doarst er syn greate blydskip sa onbidich net uterje. Tsjin hjarren spriek er deftich en bidaerd: „Edelmannen en edelfrouwen! De kroanprins, de soan fen us bûrman de keizer, seil ús mei gauwens mei in bisiik forearje. Den moatte wy greate feesten oanlizze. Ik rekkenje op jimme help om dy kroonprins alle eare to biwiizjen dy 't him fenwegens syn hege rang takomt. En as dy keizerssoan him hjir oan ús hof tige formakket, en as 't sa komt lyk as ik it tige by tige winskje, den seil ik in nije ridderoarder stichtsje, de ridderoarder fen de wite Bear. En den meitse 'k jimme allegearre ridders en ridderressen fen de wite Bear.”

Alle edelmannen en edelfrouwen makken in djippe bûging. Mar tomûk knypeagen se tsjin elkoar, dêr 't se mei sizze woene: „Hwet de kening sa tige by tige graech winsket, dat witte wy wol. As de kroanprins ús prinsesse freget to trouwen, den seil de ridderoarder fen de wite Bear wol stichte wirde, mar oars komt er neat fen.”

Mei 'e tiid skreau de keizer oan 'e kening: „Moarn in wike kinne jy myn soan de kroanprins by jouwes forwachtsje.”

Och, hwet waard de kening syn hof do oppronke. Alles hwet mar moai en kostlik wier waard der hinne tôge en oan to pas brocht. Do 't allegearre klear en yn oarder wier like 't wol op in toverpaleis, lyk as min se biskreaun fynt yn de arabiske nachtforteltsjes. En for de prinsesse waard in nij pakje klean ré makke sa 't der yn 'e hele wrâld net mear ien to finen wier. Dat allegearre mei inoar koste bergen fen jild, mar dêr tilde de kening net swier oer, as de keizer syn soan mar mei de prinsesse troude.

De langforwachte dei briek einlings oan. De kroanprins kaem oan 't hof fen 'e kening. Do spile 't muzyk fen 'e

moarn ta de joun, en as 't mogelijk wêst hie, den hiene se ek fen de moarn ta de joun gastmiellen hâlden. Mar in minske kin net altyd troch ite en drinke — dat hâldt op! Dêrom waerden der ek jachtpertijen hâlden, en soldatefortoaningen en toanielfoarstellingen en mear fen soks.

Op 'e gastmiellen siet de kroanprins nêst de prinsesse en op 'e jachtpertijen waerd se him efternei dragen yn in draechkoets. By de soldatefortoaningen ried hja op in wyt hynsder, den hie se moaije klean oan dy 't dêr wer apart for makke wieren. Dat wyt hynsder wier ek in presintsje fen 'e keizer. Mar hja ried o! sa sunich en siet op 't hynsder sa stiif as en peal.

As de kroanprins oan hjar side siet bigoun er, fen sels, jimmer tsjin hjar to praten. Den joech se him reden en biskie, stil en bidêst, oerlangsum en sleperich en 't iene wirdtsje net lûder as 't oare. As hy hjar ris hwet grappichs fortelde en dêrby lake, den lake hja ek op hjar wize, mar sa bidaerd, sa droech en sa kâld, dat hy der ek hast kâld fen waerd. Den hie de kroanprins wol in great goudstik jaen wold, as 't him den frij stien hie hjar ris yn 't wang to knipen om to fielen oft se wol in echte prinsesse fen flesk en bloed wier en gjin waechsen bield. Mar dat doarst er, fen sels, út fetsoenlikens net dwaen.

Mei 'e tiid bigoun er to tinken: „Scoene se my hjir ek ris in pots bakt ha? Scoe 't ek in deade pop wêze kinne, dy 't se ynpleats fen in libben minske oan myn side set ha, en dy 't yn biweging en oan 't praten brocht wirdt mei kinstwirk dat er fen binnen yn sit?” — Do 't er yet thús wier hied er ris yn 'e krante lêzen, dat er earne yn 't ryk fen 'e kening sa'n kinstich-neimakke minske útfoun wier. En nou bigoun er wrachtich to leauwen, hy koe dat ding dêr wol ris nêst him sitten ha.

Do 't er op in great bal, dat de kening ek al wer ta de

prins syn eare joech, mei de prinsesse dounse hie, do twivele hy der net mear oan, hja moast in masine wêze, dy 't gongber bleau troch horloasjefearren en redtsjes en mear sok spil. By 't dounsjen tild' se hjar foetsjes hast net fen 'e groun, hja forsette se altyd allike fier fen elkoar, alheel nei de miette. Hjar earm kaem hast net yn biweging of 't moast alheel needsakelik wêze, en den altyd mar heel oerlangsum, krekt as waerd er oplitsen en wer sakje litten troch 't ien oft oar dat min net sjên koene.

En as de prins hjar bikipe, dan seach er hjar eagen draeijen dof en sonder glâns, lyk as de eagen fen in waechsen bield. Né, dat koe dyselde net wêze hwaens portret sa nuvere blier lake, tocht him.

Do 't de kroanprins al in deimannich oan 't hof fen 'e kening wêst hie, siet er ris wer nêst de prinsesse oan 'e tafel. Dêr klonk him sjongen yn 't ear, sa ljeaf, sa swiet, sa oangripend, dat er net foart-ite koe, mar in stik taert, dat er hast al oan 'e mûle ta hie, wer op 'e panne del-sakje liet.

Hy hâlde de siken yn om goed to harkjen. Sokke sil-verhaftige toanen, sa fol fieling, sa helder, sa suver as glês en sa weislepend troch de loft rôljend — hied er yet noait earder heard. Hy roan nei in finster en dêr seach er yn 'e tún it moaiste, oannimlikste fanke, dat er oait mei syn eagen oanskôge hie. Yn it hele greate keizerryk fen syn heit scoe sa'n ljeafflik skepsel, net to finen wêze, tocht him, — as 't tominsten in minskebern wier. Hy twivele der siker oan, it scoe ek wol in ingel of in oare boppe-ierdske forskining wêze kinne.

Mar do 't er seach dat dat moaije bern bigoun to hip-peljen en to springen, wyls 't se blommen plôke en oan dy blommen rûkte en der hjar mei aeide, do tocht er: „It moat dôch sikerwier wol in minske wêze.”

„Kening!” rôp de kroanprins yn ienen út, „siz my ris, hwet alderljefst moai famke is dat dêr yn 'e tún? Dat sjongt sa sierlik dat de nachtegaal der yet wol fen leare kin. Dat springt hinne en wer sa rêd as wetter en is sa biminlik as in minskebern mar wêze kin.”

„O!” sei de kening, „dat is Roazemûlstje, de dochter fen myn opperste túnman syn feint.”

„Kom, kom!” sei de kroanprins en hy lake, „wolle jy my yet langer foar 'e kroade ride, kening? My tocht, dy grapperij moast nou ek mar ris ophâlde, net? Dy Roazemûltsje is ommers jou dochter, de echte wiere prinsesse! En hwêr 't jimme my hjir alle dagen mei omboartsje litten ha, dat is ommers in pratende masine, in laeitsende masine, in dounsjende masine, mar in libbene prinsesse fen flêsk en bloed is 't net.”

„Mar myn ljeave kroanprins!” sei de kening, „tochten jy dat ik jo sa skânlik bidrage kinne scoe? It is de echte prinsesse dy 't dêr nêst jo siet. — Is 't net wier keninginne Is 't net wier, edelmannen en edelfrouwen?”

De keninginne en de edelmannen en de edelfrouwen gyngen allegearre oerein stean en knikten mei de holle,

„Ho deale!” sei de kroanprins, „wolle jimme dy gekheid nou yet fierder driuwe? Kom, helje mar gau dy echte prinsesse dêr út 'e tún wei, doch hjar keninklike klean oan en bring hjar hjir. Ik easkje dat, kening, hwent ik bin alheel op dat oannimlike skepsel foreale,”

„Mar myn ljeave kroanprins! . . . ”

„Hwette, kening? Wolle jy yette tsjin-akselje? Ik ha myn nocht fen jimme gek-oanstekkerij, hear! Dat moat mar gau ophâlde!”

„Och, heden, kroanprins,” sei de kening dea forlegen, „jy binne sikerwier mis. Ik mei stjerre as wy jo de gek oanstekke. Och heden! ho scoe dat oait yn my opkomme?”

„Nou kening,” sei de kroanprins, „myn gedild is op. Ik reisgje dalik nei hûs en yn 'e nije wike dogge wy jo de oarloch oan. Wy habbe greater macht as jy. Ik fâl mei in great leger yn jou lân en slaen alles plat. Jou stêdden lit ik forbarne en de ynwenders formoardsje.”

Do't de kening dat hearde bigoun er to triljen oer al syn lea krekt oft er de koarts hie en hy sei: „Yn 'e Godsnamme! den moat ik jou sin mar dwaen.”

Hy joech oarders om Roazemûltsje út de tún to heljen. Do liet er dat froede fanke optakelje mei de klean fen de prinsesse en sa waerd se yn 'e feestseale brocht. De prinsesse hie hjar, op bifel fen hjar heit, forwidere en Roazemûltsje kaem op hjar plak to sitten, nêst de kroanprins.

En de kroanprins forsocht hjar om ris to sjongen, en do song se sa aldersierlikste ljeaf, dat hy der alheel optein fen waerd. Hy fortelde fleurige teltsjes en hja harke der nei! En den kipe se him sa nuvere minlik en smout yn 'e eagen en lake him sa golhertich oan, dat er dalik al syn likens forgeat en alheel wer goedsmoeds waerd. Hy frege Roazemûltsje om mei him to dounsjen. Dat naem se, fen sels, dalik oan. En hja hippele en sprong sa alderaerdichst mei him yn 't roun, en hja swaeide en swierde sa bihagelik mei hjar mûtele earmen, en hja joech him op syn fragen sa frjeonlik en bislipe reden en biskie, wyls 't se dêrby sa oannimlik glimke, dat de prins hast miende yn in oare wrâld to wêzen, — yn in wrâld dêr 'toars neat as wille en nocht to finen wier.

Om nou mar koart to gean: Roazemûltsje waerd de kroanprins syn breid. Hy troude mei hjar en brocht hjar by syn heit de keizer. Dy tute hjar op 'e foarholle en sei: „Dou bist fleurich en libben op 'e tried, myn aerdich bern! dêrom wês wolkom oan it keizerlike hof.”

De prinsesse, de keningsdochter, dy 't mear op in ma-

sine like as op in prinsesse fen flêsk en bloed, dy is âldfaem wurden en âldfaem stoarn.

En de edelmannen en de edelfrouwen oan de kening syn hof binne nooit ridders en ridderessen fen de wite Bear wurden, hwent dy ridderoarder waerd ek nooit stichte, hwet ek nimmen forwonderje kin.

Nei 't Flaemsk fen P. Geiregat.

(Ned. Museum. Gent, 1877.)

Ien fen de achtberste mannen yn Fryslân, ja, yn hele Nederlân, mei 'k wolsizze, skreau my yn Februwari 1878: »In het Ned. Museum (Tijdschrift van Heremans, jaargang 1877, 5e aflevering, pag 136) komt voor van Geiregat eene vertelling ROZEMONDEKEN. — Ik vestig daarop uwe aandacht, daar het wellicht geschikt kan zijn om door u bewerkt te worden!»

Sa kaem ik er ta om dit teltsje to forfryskjen. Op forskate plakken yn Fryslân ha 'k it yn 'tiepenbier foarlêzen en de ljue hiene der wol nocht oan. Yn 1888 liet ik it yn »Forjitmynet' sette. Mar do kaem it foar 't ljocht mei flaters, ek gûds dêr 'kgâns ergewaesje fen hie. Ien dêr fen wier, dat onderoan stie 1887, dat 1877 wêze moast. Dat spytte my! Sjuch, ús prinseske — nou keninginne Wilhelmina — wier yn 1887 in famke fen saun jier. Yn 1877 wier se der yet net. Ik hie dat jiertal mei sin der by set om 't ik net ha woe dat erchtinkende lêzers hwet út it stikje sêge scoene dat er net yn siet.

Om al dy opneamde reden wie 'k er nou mei yn 't skik, dat ik yn 'e gelegenheid kaem om it teltsje yet ris útjaen to kinnen onder myn eigen tasjuch. D.

Fier der om roan, tichte by foun.

't Stie mei mefrou fen Sinten skean.
 Hja koe net sonder pine gean,
 Hjar iene hakke die sa sear,
 Hwêr 't dat fen kaem wie nimmen klear,
 Mar 't minske lijde tige swier
 En hie gjin sprútsel wille en tier.

Hja laei mar op 'e kanepé
 To kleijen oer hjar pine en wé.
 „Och heden! as ik witten hie
 Dat yn 'e wrâld sa'n lijen wie,
 Den wie 'k hjir ljeaver mar net komd.
 Hwet jout yen sa de wrâldske romt?“
 Wyls hie se foar de noas in doek
 Dy 't swiid fen âdekloanje roek,
 En dy wier amperoan trochwiet
 Fen triennen dy 't se rôlje liet.

Fensels dat koe net langer sa,
 Der moast mar ien nei dokter ta.
 Dy kaem gelokkich ridlik gau,
 Hy wier tafallich net fier ou.
 Hy ondersocht it ongemak
 En seach dêrby onfoege strak.
 De hakke like baer oerstjûr,
 Sa read as bloed, sa hjit as fjûr.
 Hy frege hjir en dêr ris nei
 En as mefrou dêrop hwet sei,
 Den knikte er efkes, mar hy swei,
 En tocht, sa 't like, er tige op nei.

Op 't lêst wie dokter syn biskie:
 Hy wist for 't ongemak wol rie.
 Hy sei: „Ik bin ninbyt yn noed,
 Mei koarte dagen is 't wer goed,
 As alles dien wirdt sa 't ik siz,
 Natuerlik, oars rint alles mis.“
 Hy makke in flesfol fochte klear,
 Dêr moast de hakke trije kear
 Yn 't etmel tige goed mei wiet.
 Den kaem er mindring fen fortriet.

Mar dat foel neat tofolle mei.
 De foet waerd wosken dei by dei,
 En as mefrou oanhâldend laei
 Den waerd al gau de pine wei.
 Mar 't minske wier fen herten soun,
 Hwêrom se graech ris efkes roan.
 „As 'k sonder hinder rinne kin,
 Den wit ik da'k genezen bin;”
 Sa sei se. En as se 't die, sje dêr!
 't Wier dalik 't âlde lijen wer.
 Hja sei: „De dokters hjir yn 't lân
 Ha 't ongemak net foar 't forstân,
 Ik moat nei Grins sa gau as 't kin.”
 Fen sels, dêr praette nimmen tsjin;
 It reau waerd ynspand mâlde gau.
 Dat ried nei Grins. Do waerd mefrou
 Dêr by in knap prefester brocht,
 Dy tige lang hjar ondersocht,
 En 't einbislút wie dat er sei,
 Mefrou moast mar nei Norderney,
 Dêr moast se deis in kear of twa
 Op 't minst in warem foetbad ha.
 Séwetter en dêr swevel yn,
 Dêr siet in boel geneeskreft yn.

Nou, dat moast wêze en dat gyng oan,
 Hwent op hwet kosten kaem 't net oan.
 Sa'n eilân yn 'e simmertiid
 Kin wille en nocht jaen alheel swiid,
 Mar wille hie mefrou nin byt,
 Hja waerd hjar pine en lêst net kwyd.
 Séwetter, warem, hjit of kâld,
 Mei swevel of mei ingelsk salt,

It help net. Dêrom foun se op 't lêst
Nei hûs to reisgjen mar wer bêst.

Mismoedich kaem mefrou wer thús.
Do hien' se wer it âlde krús,
Hwent mei hjar om to gean wier min.
Gjinien koe 't roaije nei hjar sin.
Hja moasten om hjar kwael hwet dwaen,
Mar dat woe selden goed bislaen.
It wier gjin minskewirk omtrint.
Och heden! 't wie sa'n raer pesjint;
Nijsgjirrich, hoarnich, dwers forkeard!
It wier de knapste to geleard
Om goed to bliuwen. Kibjen wie
Mar 't lean for alles hwet min die.

Oan weelde, neatdwaen en oerfloed
Fen bern ôf wend, bidoarn for goed
En troud al yn hja achttsiend jier,
Dus as great fanke, sikerwier!
Sa'n skepsel leaut net dat se 'n part
Fen 's libbens lêsten drage moat.

Hjar man wier tige mâl mei hjar.
Hy troaide hjar onbidich, mar
Hy krige ek roffels net to min.
„'k Wol,” sei er, „yet ris sjên hwet 'k kin.”
Do socht er wer in dokter op,
In kindich man mei 'n greate rop.
Dy joech yn ienen disse rie:
Mefrou moast, as de tiid er wie,
Yn Switserlân nei 'n badpleats ta,
En dêr ris kâlde baden ha.

Fen sels, dat moast wer oan 'e gong.
 Gelokkich koe fen Sintens pong
 Soks útstean. Folle waerd er sein,
 Hy wist syn rykdom sels gjin ein.
 Mefrou waerd wer om utens brocht.
 In hege berchstreek waerd er socht,
 Dêr wien' se helte tichter by
 De sinne, wol 'k wol leauwe, as wy.
 Dôch wier 't dêr yn dy boppewrâld
 By tiden mar forflikte kâld.
 Dêr kâlde baden by, dat wie
 For ien, dy 't jammerklachten hie
 Oer 't minste hwet hjar hinder die,
 In lot, dat nei oan stjerren stie.

Mar hwet it moaiste wier op 't lêst,
 It gyng dêr mei de hakke bêst.
 Hja hie dêr yet gjin wike wêst,
 Do wier mefrou al sonder lêst.
 Och minsken! hwet wie dat in rêst
 For hjar en for mynhear mei ien,
 Hwent hy hie 't lijen mei útstien.

Hja bleauwen dêr do yette hwet
 Ut need en soarch, mar 't hoefde net.
 De hakke joech him del for goed,
 Mefrou kaem wer alheel op 't moed.
 Hja reisgen yette for plesier
 Nei plakken dêr 't hwet mylder wier
 En 't ongemak kaem nêr werom.
 O sei! hwet hie mefrou 't do rom.

Hja reisgen einlings wer nei hûs
 En dêr wier blydskip by de rûs

Mefrou dy wier sa wol to moed
 En tsjin hjar folk sa ljeaf en goed,
 Dat elk wier mei hjar rom om 't hert
 En krige fen 't gelok syn part.

Wier dat net moai? Och, ljeavê sei!
 Dy wille dûrre pas in dei,
 Do wier 't yn ienen glêd wer oer.
 De hakke rekke op nij oerstjûr
 En 't wie wer 't selde mei mefrou.
 Elk krige wer in grau en snau.
 Mynhear sei: „Nou bin ik er ou.
 Och goede ginst! ho moat ik nou?”

De faem, dy tige mûlryp wie
 En ek dêr al hwet wenne hie,
 Dy sei: „As ik it sizze mei,
 Den is der yette wol in wei.
 Baes Ealse Pik fen Bûterterp
 Dat is in kearel tige skerp,
 Dy wit for alle kwalen rie.
 As ik nou hwet to sizzen hie,
 Den wist ik heelwol hwet ik die.
 Hja neame 'm divelbänder ek,
 Mar baes is sikerwier net gek.”

Mynhear hie dêr wol earen nei,
 Mar do 't er tsjin mefrou dat sei
 Smiet hja 't mar lilik yn ienen wei.
 Och heden! 't like er hjar net nei.
 Sa'n knoeijer oer hjar hakke gean,
 Dat kaem er lang net yn to stean.

Mar o! de hakke die sa sear.
 't Wier allegear wer like near
 As foar 't se gyng nei Switserlân.
 Hja kreunde: „Ljuwe dy 't forstân
 Ut boeken helje ma'k net ha.
 Al gean 'k nei de alderknapste ta,
 Seit de iene dat en de oare dit,
 It blykt dat nimmen 't rjuchte wit.”

Do bable Greds, de faem, hjar foar,
 Dat Ealse Piktried ien mei oar
 Wol tûzen minsken holpen hie
 Fen skeel dêr 't elk mei útleard wie.
 Mefrou, alheel hjar rie to 'n ein,
 Gjin amerij fen pine ontslein,
 Bikoarre hjar en sei: „Hawar!
 Ontbied dy divelbander mar.
 It stiet my alderdanichst tsjin,
 Mar 'k wol bisiikje hwet er kin.
 En helpt my op it lêst gjinien,
 Den ma'k mar stjerre, den is 't dien.”

Baes Ealse kaem den by mefrou.
 Nou, hy bigriep de krupsje gau,
 Do hied er mar in bytsje sjoen.
 Hy hâlde 'm lykwol dea ketoen.
 Hy praette oer elektrisiteit
 Mei wonderlike deftichheid,
 Oer magnetismus, bi'logie,
 Oer spiritismus en chemie.
 Greds hearde 't oan en seach forheard
 En tocht, hwet is dy man geleard!

Op 't lêst sei baes: „Nou stiet it sa:
 Mefrou moat altyd by hjar ha
 In krúskekaei, in hyngstetosk,
 In wirtel fen in klâddebosk,
 En den ha 'k hope 't seil wol gean.
 'k Sjuch dêr mefrou's pantoffels stean,
 Dy nim ik mar ris efkes mei.
 Dy wol 'k magnetisearje oerdei,
 Hwent dêr sit koper yn. Min wit
 Net heal hwet kreft yn koper sit.”

Yn 't foartgean sei er tsjin 'e faem,
 Dy 't krekt de gong lâns snjitten kaem:
 „Hest net in âlde krante of sa?
 Dy wol 'k om dy pantoffels ha.” —
 „Jawol,” sei Gredske, „dat is goed.
 Stean fen dy dingen f'ral hwet noed,
 Dêr het mefrou in swak op, baes.
 Hja krige dy to Sinteklaes
 Fen omke Ripperda. Dy man
 Dêr hâldt se núvre folle fan.
 Dôch het se dêr yn Switserlân
 Gjin tsjinst fen dy pantoffels hawn,
 Om 't ik op 't lêst forgotten hie
 Dy yn to pakken. Nou, it stie
 Foart nei hjar thúskomst wer forkeard,
 Do hab ik dêr in boel om heard.
 Hja skold my út for ezeldom;
 Myn plicht dêr joech ik neat mear om.” —
 Baes harke dêr net folle nei,
 Mar kearde 'm om en gyng syn wei.

Thús waerd de hammer nomd. Hy sloech
 Yn 'e iene toffel sa onfoech,

't Wie krekt oft dy oan flarden seoc.
 Mar hwa hie dêr om tocht? Dat koe
 Mefrou forlichting jaen; hwent sjuch,
 Der stiken pluggepuntsjes troch
 Dy toffelhakke. Ja, dat wie 't
 Hwêrom it minske sa'n fortriet
 En lêst en lijen útstien hie.
 Gjinien dy 't dêr op fâllen wie
 As baes, troch 't hantwirk dat er die.

Mefrou hjar kwael wier foart dêrnei
 Genezen en bleau altyd wei.
 En baes krige ûren yn 't rounom
 As wonderdokter o! sa'n rom.
 Fen Sinten leanne 'm tige skoan
 En skikte 'm alles ta foartoan.

Mynhear sei faek: „Wy sochten fier
 Hwet tichte by to finen wier.
 Dit is al wer in goede lear.
 Min is der jamk to gau mei klear
 Om sonder earst goed roun to sjên,
 Mar nei de freamdte om help to tsjen.

Trije seldsumme Dingen.

Der libbe yn 'e oer-âldwrâldske tiid
 In keningsdochter, jong en bliid
 En núvre kreas fen holle.
 Hja hie dêrby in skerp forstân,
 Sa wier se in sieraed for hjar lân
 Lyk as for fêst net folle.

Der kaem in jonge prins fier wei,
 Sa ryk en machtich, nei 't min sei,
 Omtrint as oare trije;
 Dy woe hjar ta syn wyfke ha.
 Mar 't like 't fanke net goed ta;
 Hja mocht dy fint net lije.

„Bern!” sei de âld kening, „nim him gau,
 Jaen sokken machtich prins gjin blau,
 Oars scoest it raer bidjerre.
 Wy rekken mei him yn 't tsjokwaer,
 Us hele lân kaem yn gefaer
 En 't measte wy togearre.”

't Prinseske tocht: „Ik nim him net.
 O diveker! ho fyn ik hwet
 Om fen him ôf to reitsen
 Mei eare en glâns en sonder lêst?
 Snoad is er net. Der is him bêst
 In bytsje wys to meitsen.”

Hja hâlde 'm mar hwet op 'e tocht,
 Wyls 't se om in brûkber middel socht
 Om 't lân him út to krijen.
 Lang dûrre 't net, do hie se 't klear.
 En do 't er by hjar op in kear
 Wer ljuentsjend siet to frijen,

Do sei se: „'k Scil dy 't jawird jaen,
 Mar wost den ek hwet for my dwaen?
 In bytsje mar, net folle.” —
 „Ja, ljeafste,” sei er, „as 'k mar kin.
 For dy, myn libben en myn sin,
 Scoe 'k alles weagje wolle.”

„Goed,” sei se. „Tsjuch nei east en west
 En kom werom ast by 'noar hest
 De trije wonderdingen
 Dêr 't ik alheel myn sin op set.
 Fensels, in wille is 't dy, my hwet
 Ta wolkomthús to bringen.

„Nou siikje yn 't iene of 't oare lân
 In foaroardeel, dat mei forstân
 Heel maklik is t' oerwinnen.
 En den in dwaesheid sa oergreat,
 Dat noait in minske wier yn steat
 Sa 'n dwaesheid to bigjinnen.

„En den in laster sa gemien
 En trochskandalich, dat gjinien
 Fen alle lastertongen
 Sa'n lastertael útstruije doarst.
 Dat is myn winskjen, jonge foarst!
 Ha segen op dyn gongen.”

Hy makke 'm ré en sei: „Ik kom,
 Sa 'k hoopje, binnen 't jier werom.
 Den seill' wy brillofthâlde.
 Ja, ljeafste skat, den nim ik dy
 Ta keninginne en dou mei my
 Mast den myn ryk biwâlde.”

Hy teach om utens wit ho fier,
 Mar is net wer komd binnen 't jier.
 Syn reisgjen durre jierren,
 Omdat de dingen, dy 't de foarst
 For syn prinsesse siikje moast,
 Mar net to finen wieren.

Werom to reisgjen sonder hwet,
Dat woed er net, dat koed er net.

Den — seach er wol tomjitte —
Wie grif syn hele saek bidoarn.
Né, frjeonen! Is dy prins net stoarn,
Hy reisget stielich yette.

In Dokters Rie,

Dy 't wis wol goed for follen wie.

Houk Slomp, in earste rattelblei,
Dy liet langlêsten op in dei
Us dokter komme by hjar Kei.
Dy jonge hie 't mar tige wei,
Hy wie biklomme, sa 't se sei.

Hja babble mar oan ien tried wei.
„Wy habbe in laem, dat is in ei,
Dat helle er út 'e greide wei,
Mar krige er frijhwet drokte mei
Omdat dat flarde 't oar út snei.
Do joech 't in heleboel gejei
En switte er him trochwiet bynei.
Den kwakklich waer mei froast en tei,
Noait gauwer kriget immen 't wei;
Den giet de kjeld in minske nei.
Stom! dat er nou gjin iten mei,
Hy kriget neat sa'n hele dei.
Ik tocht, as 'k hwet ierappels pei
Mei 'n heale sipel of in prei

For 't switten, dat wie grif net wei.
 Mar o! dat like nearne nei.
 Dat sipelgûd wier him to glei,
 Hy sei: „Hjir wei mei dat gerei!”
 Nou, do wier ik er útleard mei.
 Ik sei: „Nei dokter, dat 's de wei.”
 Dy jonge leit my tige nei,
 Mar as 'k myn need oan Doede klei
 Het dy sahwet de gek er mei.
 't Wie better, seit er, dat 'k hwet swei
 As altyd sa'n onnut gegei.
 Hy het net folle hert for Kei
 Omdat de jonge neamd is nei
 Myn heit, dy 't Doede n't lije mei.
 Forline simmer op in dei
 Do krige 't bern in reade bei,
 En Doede dalik lilk, dy sei:
 „'t Is nedich dat 'k it izer smei
 As 't hjit is.” Tink ris ta! hy lei
 De stumper yn 'e hjitte hei
 Mar oer 'e knibbel. Ljeave sei!
 Ik roan der op in draef by wei.
 En skriemt de jonge, Doede mei
 Mar kwalik sjên, dat ik him fei.
 Mar nou bin 'k oer him tige yn noed,
 'k Ha danich mei him ompakt hjoed;
 Ik bin sa heal en sa biroerd,
 Ik bin, leau 'k, ek net al to goed.”

„Dat leau ik ek,” sei dokter nou.
 „Lit my jou tonge 's kypje, frou.”
 En Houkjen stiek hjar blaaijer do
 Foarút safier se 'm krije koe.

En dokter sei: „’t Stiet net to bêst.
 Dy tonge het bihoeft oan rêst,
 Dy het tofolle warber wêst.
 Hâld jy him mar in poaske sa,
 Mar op syn minst in ûre twa,
 Oars wirdt er lam scoe ’k noed mei ha.

Maityd yn 'e Winter.

Siz Baeije, stelst dy soms dy tiid
 Yet wol ris efkes foar,
 Do 't wy yet fleurich jong en bliid
 Faek sieten by elkoar?

Och, ljeave ginst! hwet krychste in kaem,
 Do 'k op in snein-oerdei
 Dy yn 'e tún geweken naem
 En dy in wurd twa sei.

Ik naem dy by dyn seafte hân
 En dou kniepst mines sa!
 Wy bounen dêr for 't earst de bân
 Dy 't sit ont diss' tiid ta.

Dou hingest, sa 't in jonge rank
 In beam omklamt, om my.
 Dyn seafte wurden, swiet fen klank,
 Ho ljeaflik wien' se my!

Yn 't foarjier wie 't, it fûgelgûd
 Song o! sa'n fleurich liet,
 Do 't ik for 't earst sa woltomoed
 Dêr oan dyn side siet.

'k Sei: „Harkje 't gealtsje 's efkes oan!
 It sjongt for dy en my
 It selde deuntsje jimmeroan:
 Ho ljeaf, ho ljeaf ha 'k dy!

Hwet ik sa krekt for de earste kear
 Dy sunich lústre hie,
 Dat kweelde hy dêr lúd en klear,
 Oft hy der bliid mei wie.

In biik roan eft'r 'e beammen om
 En sûzle wol sa swiet.
 In bijke fleach fen blom ta blom
 En gonze 't bijeliet.

't Waerd skymrich en de warbre bij
 Dy gonze langer net;
 De fûgels waerden stil. O fij!
 Hwet kloppe ús do it hert.

Nou fâlt er snie hast alle dei
 En bûtendoar is 't kâld.
 De nachtegeal is fier hjir wei
 En wy binn' beide al âld.

Mar sjongt dy fûgel nou net mear
 En gyng er 'n boel foarby,
 Yet altyd hearste 't as alear:
 Ho ljeaf, ho ljeaf ha 'k dy!

Hwet maityds ús it gealtsje sei
 Yn 't stille griene wâld,
 Klinkt yet yn 't ear ús jimmerwei,
 Al binn' wy griis en âld.

Al binne ús lea sa linich net
 As yn ús jonge tiid,
 Dôch bliuwt it maityd yn ús hert.
 Al knypt de winter swiid.

Nei 't Platdútsk.

Ut to Domenyprieuwen.

Do der foar in jiermannich to Snippelgea in nije domeny wêze moast, do wieren der forskate ljue yn 'e gemeente dy hiene in bulte sin oan ien dy 't earne yn Drint yn in lyts doarpke stie. Dêr hiene se in rop fen heard, dat it in boppest bêsten wêze moast. Hjar âld domeny wier mjirkus wurden, en dy hie oars ek in soan dy domeny wier, in pear ûre dêr fen dinne. Dat wier ek wol in tige goede preker en sommigen seijen, dy moasten se mar ha. Mar de measten woene dêr net oan. Sjuch, hja hiene dy persoan dêr yn Snippelgea kend as great ondogens jonge, dy 't alderhanne kattedkwea útfierde, sa slim soms, dat er fen inkelde ljue wol ris fiks hwet op syn baitsje hawn hie. En den hie 't faek bliken dien dat er ek flokke koe sa goed as de bêste. Scoene se sa'n ien dêr nou as dominy ha? Né, mar dat joech eigentlik gjin gefallichheid. It is al in âld sizzen: „Domenys en dimterkoeke moatte wy hjir út 'e freamdte ha, oars doge se net.” — It liket wol dat er ont hjoed de dei ta frijhwet algemien sa oer tocht wirdt. As der hjir of der ris in gemeente fakant is, den wirde er altyd hele greate reizen dien om domenys to hearren.

De measte ljue dêr to Snippelgea wieren der ek hjit op, dat er in reis dien wirde moast nei Drint. Fjouwer man-

nen fen 'e tsjerkerie, Feikeboer, baes Sije Moster, Lútsen Nekke en master rekken den op in Snein der op út.

Master hearde eigentlyk sa sonders net ta de tsjerkerie, dat is to sizzen; hy wier gjin dyaken of âlderling. Mar hy wier den dôch koster en foarsjonger. En de oaren woene him graech mei ha, hwent hy wier in skerpe harker. Dêrby wier er ierdrykskindich en tige thús op 'e kaert. Hy wist krekt hwêr 't al dy doarpen dêr yn 'e freamdte laeijen en ho 't min dêr hinne reisgje moasten.

De sneintojouns om seizen en saunen wier 't selskip al wer thús fen 'e reis. Do kaem Japik Sipel by syn bûrman Lútsen Nekke yn rinnen en sei: „Myn wiif het my hjir hinne fitere. Wy hearden dat jimme wer oanlânne wieren en nou die Lys gjin lichten, hja wiersa barnende nijsgjirch om hwet wys to wurden fen jimme bifiningen, dat ik moast er mar efkes op los. — „Ik moat sizze, Lútsen, ik hie jimme hast sa bytiid net werom forwachte.”

„Ja,” sei Lútsen, „wy ha nou just net sa bjusterbaerlike fier foart wêst. En as min de spoartreinen to bate het, kin min yn in koarte tiid in heel ein ôf-jeije, nou?

„Dêr ha jy gelyk oan, Lútsen. Mar onder ús sein: wy-ljue kinne út ús eigen bússe sokke djûre reizen net dwaen. As 't my nou, bygelyks, ris to deel falle mocht om op kosten fen 'e tsjerkepong sa'n plesierke mei ha to kinnen, den scoe 'k er foar wêze om tige yens wille der fen to nimmen.”

„Us wille ha wy der ek goed fen nomd, Japik. Ik siz mar, dat komt yen binlikerwize ta. Mar min kin 't yen sels ek wol ris to swier meitse, nou? Ik hearde koartlyn yet fortellen fen trije ljue fen Lytsegea, dy hiene op in snein út wêst to domenyhearren en kamen om middennacht hinne thús. Mar do wieren dy mannen dôch sa skien ôf, dat hja koene hast net út 'e wein wei op hjar eigen skonken yn 'e hûs komme.”

Japik sei: „Den hiene se fêst de krepelsjucht, — striene skonken. Ik hab ek wol ris sizzen heard, dat in tsjerkeriedslid soms bikeard wirdt fen hokkeling ta sâpkeal. Scoe dat op sa'n reiske net ris barre kinne? It kin soms bryk. Gauke preamskouwer krige de bikearing onder 'e hege brêgge by de Urterpster feart. Mar gekheid is gekheid: ho like dy domenyn dêr yn Drint jimme ta? Scoe 't ien wêze dy 't ús hjir past?”

„Sa goed as ik er oer oardeelje kin,” sei Lútsen, „scoe 'k sizze: der binne in hopen minder. Wy kamen dêr fen 'e moarn in goed healûre foar tsjerktiid oan. De kastlein dêr 't wy útsloegen wier in fikse rêddige kearel, mar hy hie in nuvere rompslomp fen in wiif. En dy Drinten skoppe sa'n divelse mâlde poepetael, dat ik kin de helte der net fen fetsje. En it sneinspraten giet ús as fryske boereljue faek ek al hwet knoffelich ôf, as wy dat al dogge, den bigripe de ljue dêr yn 'e freamdte ús ek altyd net ienris goed, wol 'k wol leauwe. Dêrom wier 't mar in great gelok dat wy master by ús hiene. Hy kin hollansk prate en poepsk — sa 't jy 't mar ha wolle. — Wy hâlden foart al in each yn 't seil oft er ek ien nei de pasterije skeind waerd om dêr de tyngte to bringen dat er domenyprieuwens yn 't doarp wieren. Dat hiene wy ljeaver net. De baes scoe ris in âld hynsder fen 'e stâl helje kinne om dat for ús drave to litten, en wy hearden nou ljeafst mar in preek sa 't de eker opjoech. Mar wy fornamen net dat de kastlein domenyn boadskip stjûrde. — It waerd tsjerktiid en wy gyngen twisken 't oare folk dêr hinne. Mar dominy hie ús al dealse gau yn 'e kikert, dat wier oan alles wol to merken. Hy is foar 't uterlike in ferme kearel mei in great bosk hier en min of mear in kromme noas. Hy het in bêste stimme; ik wol leauwe min scoene him bûten doar op 't tsjerkhôf wol forstean kinne. Hy hie syn tekst út Hebreëen trettien.

Homanichste fêrs? ik moat jo mar earlik bikenne, dat is my forgotten. En de wurden fen 'e tekst binne my ek ontgien. De kastlein sei, domeny preke wol gau ris út de Hebreën. Nou, master sei, dêr wier wol stoffe to finen for moaije preken.

Dy domeny is in noatfeste kearel. Hy het wol styl fen preekjen en hy koe 't glêd fen bûten. Hy hie baes Sije ek goed foldien, dat koe 'k dalik bigripe do 't wy út 'e tsjerke kamen. Do sei baes stil tsjin my: „Nou, dy man bifoel my op 'e preekstoel net sa min. As 't nou yn 'e pasterije ek ridlik liket, den kin 't wol.”

Ut 'e tsjerke wei gyngen wy yet efkes nei de herberge, mar sa gau as wy tinke koenê dat domeny thús wer goed to stoel en to bank wier sakken wy ôf nei de pasterije. Nou, wy waerden dêr tige bêst ontfongen, dy minsken wieren sa frjeonlik as 't mar hoefde. Ik wist sikerwier net hwet my oerkaem, hwent wy-ljue binne 't hast net wend dat sokke foarname bazen sa nuvere ljeaf tsjin ús binne. De jiffrou is in snipper wyfke, sa rêd as wetter, mar 't like oars wol hwet in enústerige húshâlding. It wier ek yn Drint. Hja het seis bern en de âldste is yet mar tsien jier. It like wol dat dy flarden wend wieren om mei elkoar oan to gean sa 't se mar woene. Hja makken in divels gewelt, mar do 't wy der wieren stjúrde domeny 't soadtsje gau ta de keamer út. Der wier ek in snoar fen domeny útfenhûs, dat wier syn broers wiif. Dy broer fen him moat ek domeny wêze earne yn in Drintsk doarp. Dêr hie de kastlein ús ek al fen forteld, en dy joech er bjustere heech fen op ho'n baes fen in preker dat ek wier. Hy hie dêr in poas lyn ek ris preke, do hie de tsjerke sa fol wêst, dat de ljue hast net wisten hwêr 't se plak fine scoene; in hopen moasten stean. Mar nou moast dy man sitte — yn 'e senoadе, miende 'k dat de kastlein sei. Dat bigriep ik

net rjucht en der op yn freegje woe 'k net, hwent ik tochte, master scoe 't my wol sizze kinne. Mar nou ha 'k er hjoed de hele dei net wer om tocht om master der nei to freegjen. Nou, mar wyls 't dy domeny dêr sitte moast wie syn wiif mar útfenhûs gien.

Do 't wy den mei elkoar dêr yn 'e pasterije om 'e kof-jetafel sieten die ik er mar meast it harkjen ta. Master praette meast mei domeny, Feikeboer die der nou en den in domme slach twisken yn en baes Sije hie in drokke riddenaesje mei de frouljue. Ik siz 't jo, dy snoar fen domeny dy koed er hwet mei. Dy deale! hwet wier dat minske bêst fen 'e tongrime snijd. It spande soms wol ris dat baes Sije en hja elkoar forstean koene. Hy die syn bêst wol om tige moai sneins to praten, mar dat kin er ek al neat better as ik, en den praet dy man ek yet sa folmûllich, lyk as jy wol witte. En dy jiffrou spriek, fensels heechhollansk mar der kaem ek yet wol ris in flutske drintsk twisken troch.

Dalik do 't wy yn 'e pasterije oankamen moasten wy al om baes Sije laeitse. Baes is oeral altyd yn ienen oan 'e slach mei de frouljue, en hy bigoun ek mei domenys faem. Dat like wol in handich famke, dy 't him goed to reden stean koe, mar hja praette sa heislike bot drintsk, dat de divel mocht it forstean. Hja hie in hele riddenaesje tsjin him, en Sije seach hjar oan en lake mar tige. Op 't lêst sei er: „Och sloof, hâld mar op, ik forstean der dôch gjin miter fen.” — Do koe domeny sikerwier it laeitsen ek net goed litte.

In domenysfaem yn Fryslân, — as se der tominsten hwet in eare yn stelde dat se domenysfaem wier, — dy scoe 't wol litte om tsjin sokke poerfreamde ljue hjar eigen moerstael to sprekken. As se al út hjar sels sa wiis net ris wie, den scoe in domeny hjir sa'n dom skepsel gau sa wiis meitse.

Mar dit wier yn Drint en Drinten bliuwe altyd Drinten. Hja miene, leau 'k, dat alle ljue hjar kromme poepetael allike goed forstean kinne as 't Hollânsk.

Domeny sette baes Sije in stoel twisken ús yn, mar hy bearde dat er dêr gjin erch yn hie en hy draeide syn gat op in stoel ticht by de frouljue.

Wy woene der graech hwet fen witte ho 't domeny der onder stie, as er ris by uzes biroppen waard, oft er den ek hwet kâns bistie, dat er 't birop oannimme scoe. Mar dêr woed er neat fen sizze, dat mocht er, leau 'k, ek net dwaen. Dêr wier ús komste oan 'e pasterije oars meast om to dwaen. Feike siet him dêr ek al frijhwet om op 'e hûd, mar dat joech allike folle apels as parren. Mynhear woe neat útlitte en wy koene wer hinne gean allike wiis as wy komd wieren.

Nou, onder ús sein, Japik, ik for my sels stean der eigentlyk sa onder: hwet bêst is dat wit ik net. Moai preekjen, dêr is 't altyd mar wakker om to rêdden, mar my tinkt oars, dat is allinne net genôch. Lyk as ik jo niis al sei, dy domeny komt my sa slim net foar. Mar sa'n snústerige húshâlding mei in hêle team bern hjir oan to heljen: dêr meije wy ús ek wol ris efkes oer bitinke. Sokke ljue hadde altyd in hêleboel noaten op 'e sang en hja binne folletids sa fen skik: hja wolle ljeafst alles ha en neat misse.

Op 'e weromreis pleagen wy baes Sije hwet, dat er sa aerdich mei de frouljue prate koe. Mar master sei: „Jy hadde dôch danich yn 'e beane wêst, baes. Jy spilen mar wakker fen jiffrou tsjin dy dames. Dat wier fier de planke mis. De domenys-wiven wolle tsjinwirdich allegearre mefrou neamd wurde.”

„Och hea!” sei baes, „dêr hab ik noait om tocht.”

„Né,” sei master, „jy binne net op 'e hichte fen 'e tiid. Dat is ek al foarútgong, moatt' jy tinke.”

Do sei ik dêrop: „It is tsjinwirdich allegearre foarútgong, mar dêr is ek in hopen by dêr 't wy ús in divelsk bytsje mei ontromje kinne.”

Master sei: „Dat it minskdom foarút giet yn soun forstân is dêr faek net út op to meitsen. Foarútgong yn 't iene bringt ek wol ris efterútgong yn 't oare to wei. Dat is den oars de rjuchte foarútgong net. Mar 't giet dêrmei ek al sa: as min yn 't skipke sit moat min mei farre. Us âlde domenys-jiffrou is altyd jiffrou bleaun. Mar as wy hjir nou sokke nijmoadrige ljue krije, den scille wy ek wol oan 't mefroujen moatte.”

„Dat kin wol wêze,” sei baes Sije. „Mar om 't wy dat ont diss' tiid ta yet net wend wêst ha, hab ik er hjoed ek gjin ereh yn hawn dat ik mis wier. En ik hab ek heel end al net mirken, dat dy daemessen hjar der oan steurden.”

„Né,” sei master, „ik ek net. Dat wie myn sizzen ek net. As dy ljue der hjit op binne dat domeny it birop krijet, den woene se nou wol hwet oer hjar gean litte, dat kin min maklik bigripe. Mar as 't sa ris komme mocht, dat wy se forfêst by uzes krije, en jy neame dat minske den altyd jiffrou, dan scoe 'k soarch ha, baes Sije, dat jy net goed by hjar yn 't blêd kamen to stean.”

„Mar om nou ris fen 't ien yn 't oar to praten,” sei ik dêrop, „ús doarp is just net sa heel folle, mar dat drintske doarpke is dôch yet in ein minder. Nou moat ik oars sizze, hja habbe dêr wol in kreas tsjerkje.”

„Ja,” sei master, „dat tsjerkje is ek yet gjin hondert jier âld, leau 'k. Dêr ha 'k ris in aerdich forhaeltsje fen heard. Dat komt my nou krekt sa yn 't sin. En om er nou for to soargjen, dat it praet net op rekket koe 'k jimme dat wol ris efkes fortelle. Ik doar der net for ynstean, dat it allegearre klearre bare wierheid is, mar dat is allike folle, it is dôch net onaerdich. Gjinen hoeft er mear fen to leau-

wen as er wol.

Hja hiene dêr alear in lyts âld tsjerkje mei in reiden tek. Op in âldjiersjoun rekken de feinten dêr ris tige oan 't sjitten mei los krûd, krekt as by uzes en op oare plakken ek yet yn ús tiid wol ris bart. Dêr binne den faek gûds mei dwaende, dy 't net wend binne mei sjitters-reau om to gean. Hja binne der to rokkeloas by en sa komme er wol gau ris ongelokken. Sa gyng it dêr yn dat drintske doarpke ek al. In skroarsfeint skeat in gleaune stoppe pompier yn it tek fen 'e tsjerke. De oastewyn blaesde dat gleaune pompier oan 't barnen en ear 't immen der hwet fen mirken hie, stie de hele tsjerke yn 'e ljochte lôge. De skroarsfeint roan fen binaudheid fjird'el ûre fier ear 't er him útpûste. Mar it ongelok laei er ta. De âld tsjerke wier in púnheap wurden en der moast in nijen boud wirde, oars siet er net op.

Hwet dy skroarsfeint dêr fen oerkomd is, dat kin 'k net sizze. Hwa wit oft er net in gisel en in brânmerk krige het; dêr wieren se yn 't foarige faek gau mei klear. Folle skeaforgoeding scille se sa'n keale snider wol net fen 'e hûd helje kind ha, tink ik.

Mar do 't de floreenplichtigen, of ho 't dy soarte fen ljue dêr yn Drint ek hjitte meije, — by elkoar kamen om oer dat tsjerkebouwen to praten, do like 't hast wol dat se de toer fen Babel bouwe scoene. De iene woe dus en de oare sa, en op 't lêst draeide 't op hevige deilisskip út. Mar do kaem hjar âld domeny út 'e hoeke. Dy man koe tige prate en hie frijhwet ontsach. Hy sei: „Hark ris, ljue! as elk foar oar it bêst witte wol en syn eigen sin trochdriuwe, den fine jimme 't roait lyk en de saek komt net klear. It is fierwei de baes, dat jimme 't mar oan 'e fjouwer tsjerkfouden oerlitte, en sa 't dy it meitse moat it jimme goed wêze.”

Do lieten se hjar dalik sizze en de tsjerkfouden moasten den mar soargje dat er in nije tsjerke kaem. Dêr hiene dy ljue neat tofolle oan, dat giet wol faek sa. Hja moasten hjar yn ienen al to skoar sette en mei 't mês dwers yn 'e bek stean tsjinoer de timmerljue, dat dy hjarren de sliep-mûtse net oer 'e eagen loeken. Dy leijen 't er op oer, om er hwet mear oan te fortsjinjen as sljuchtwei, omdat it út pake-pong gyng. — By de minste oannimming bistelle, dêr wisten de ljue do sa net fen. Hja woene goed wirk ha en de timmerbazen hiene do ek yet sa gjin rekkenjen leard, lyk as nou, om fen nul ien hâlde to kinnen. Mar den tsjinnen de tsjerkfauden ek út hjar eigen to sjên en op to passen dat se gjin luiwammesen yn 't wirk hiene, dy 't fiers to min út 'e wei setten for hjar deihier. Dat ien en oar joech dy mannen in hele boel hollebrekken en ergewaesje, en den wier faek yet hjar lean, dat ljue dy 't for de hele saek gjin finger yn 'e yeske stekke woene, der 't meast oer hiene to lekskoajjen.

Hja krigen einlings en ten lêste de tsjerke dôch kant en klear. Mar do woene se for hjar sels der ek hwet eare fen ha, en dêr hoeft gjinien folle niget oan to hebben, scoe 'k sizze. Sa scoene min sels ek wêze, nou? De âldste tsjerkfaud sei: „Mei tocht der moast in greate stien boppe de tsjerkedoar yn 'e mûrre mitsle wurde, mei in opskrift der op en ús nammen der onder.” — Dy deale, ja! dat like dy oare trije ek tige moai ta. En om nou ek allegearre, elk for syn holle, eare fen 't wirk to hebben, kamen se ta 't bislút, der moast in rymke op 'e stien, fen fjouwer rigels. Den koe elk fen hjarren ien rigel optinke, en den moasten se der om striegelûke hwet rigel elk dwaen scoe. Dy 't langste strieke loek moast de earste rigel bitinke, en sa fierder; dy 't koartste strieke loek hie de lêste rigel to meitsen.

„Ik hâld fen koart ta de saek, mannen,” sei de âldste.

„Dêrom stel ik jimme foar, dat wy ús foarôf mar goed bitinke, en dat den elk syn rigel for altyd stean bliuwt. Gjîn neiwirk.”

Dat namen se allegearre oan. Elk loek syn strieke en de âldste tsjerkfaud hâlde 't koartste for him sels. Hy moast sadwaende 't rymgedicht slute.

It foel hjarren neat mei. Rymkemeitsen wie hjar dageliks wirk ek net. Dy 't langste strieke litsen hie, kaem yet al gau mei syn rigel foar 't ljocht. Hy hoeftde ek nearne op te rimen dat wier maklik. Hy skreau:

„De olde karke is of-ebrand.

Dy 't dêr op folge bitocht him efkes en al ridlik gau skreau hy der onder:

„Dat kwam al deur 'en snidersklant.”

De trêdde stie dy beide rymrigels in heel skoft op in del oan to sjên. It like wol dat hy der neat net best in útwei op wist to finen. Hy hoeftde oars ek al wer nearne net op to rimen. Mar dêr 't er mei foar 't ljocht kaem, dat tsjinne dôch sahwet fetsoenlik by dat oare to passen, tocht him. Op 't lêst kaem er út 'e hoeke. „Ik bin klear,” sei er en hy skreau:

„Dé deed dat mit én scheute.”

Do 't noemer fjouwer nou dy trije rigels lies bigoun er to flokken. Hy wist dêr gjin rie mei, sei er. „Ho divel! hwa kin dêr nou op rime? Dit wirdt in gekkeboel. En 't is al sa heislike let,” sei er, „wy moatte ek nedich nei hûs. Ik stel de forgearringen út ta moarntojoun,” sei er.

De oare jouns kamen se wer by elkoar, mar de âldste tsjerkfaud hie yet syn rymrigel net klear. Hy hie de heale nacht, towekker lein om dêr oer to hersenskrabjen, sei er, mar 't hie neat jown. Den sei er al ris wer: „scheute . . . scheute . . . scheute . . .” en op 't lest biet er op 'e tos-

ken en den hied er yet neat. Hja bleauwen de hele joun by elkoar en de âldste siet mar jimmer op syn rymrigel to brieden. Mar 't wier om dôch. Hy krige 't net klear.

„Mannen,” sei er op 't lêst, „it is bêdgongers-tiid. Wy moatte nei hûs. My tinkt, wy moatte sneinneimidei wer by elkoar komme. Den binne der twa dagen twiskentiid. Den seil der my dôch op 't lêst wol ris hwet yn 't sin komme, seoe ne min hoopje. Hwent nou kin 'k hjir yet wol in pear ûre sitten bliuwe, mar den krij 'k it dôch net klear, dat fiel ik wol oan my sels. Ik wird ho langer ho staffer. Wol 't my snein ek yet net slagje, den wit ik net mear hwet wei ik ynslaen seil. Den bin 'k er mei útleard. Wy kinne dôch op 't lêst ek net mear alle ears-opgongen by elkoar komme om sa'n flarderich rymgedicht. Sa'n heislike boel ha 'k yet noait sjoen.”

De oare tsjerkfauden seijen ek al, it koe der hast net mear lâns om mei sokke by-ienkomsten de tsjerke op kosten to driuwen. Mar ienkear moast it den dôch yet mar ris wêze.

It waerd sneineimidei en 't wier soel en brodsich waer. De forgearringen wier foltallich, mar . . . dy forfikte rymrigel wier yet net klear. Hwet mear wie, der siet tonger yn 'e loft en 't waerd al in bytsje swierwaer. It dûrre net lang do bigoun it to waeijen en to reinen net in bytsje. Heel end al gjin waer om to rimen. De âldste tsjerkfaud siet sleau by de tafel en seach ta 't finster út. Dêr hied er 't each op 'e nije tsjerke.

Yn ienen slacht er onforhoeds mei de fûst op 'e tafel, sa fûl, dat de kopkes en pântsjes der fen rattelen en rinkele en syn trije maten waerden alder-aeklikste kjel. „Mannen!” rôp er, „jou my gau in tabakspûde of sawet, ik ha de rymrigel foun.” — En do 't er in flarde pompier hie skreau er:

„As 't reagent lop de geute.”

Do wier der greate bliidskip, dêr kinn' jimme mar op oan. De âldste tsjerkfaud sette him yn postjûr mei de rêch tsjin 'e keamersdoar oan en lies mei in foarse stimme it hele rymke foar. Dat wier nou sa:

„De olde karke is of-ebrand,
Dat kwam al deur 'en snidersklant,
Dé deed dat mit 'en scheute.
As 't reagent lop de geute.”

Sjuch, de huzen wieren dêr yn dat drintske doarpke alle gearre mei reid of strie ditsen en goaten om 'e hûzen dêr wisten de ljue net fen. De nije tsjerke dêr hiene se nou pannen op en ek goaten der om. Mar sa lang as dy dolein hiene hie 't yet net ris reind, en nou wier dat goaterinnen alheel hwet nijs for dy ljue. In hele boel hiene 't noait earder sjoen. En dêrtroch makke de tsjerkfaud der ek sa mar yn ienen in rymrigel fen.

Mar nou freegje 'k jimme: wier dat in rymke mei skik om boppe in tsjerkedoar to stean? Wy sizze wis alle gearre: Né, it koe gjin forstânnich minske yn 't sin komme om it dêrta brûke to wollen. Dy tsjerkfouden dêr mienden oars, dat it wol in moai rymke wier en dat it hjarren mei al hjar drokte dôch op 't lêst yet mar tige goed slagge wier.

Mar do 't se 't âld dominy sjên lieten krigen se bjuster de wyn fen foaren. Hy bigoun to skelden en to razen op in freeslike menear. Hy miende dat se dat ding út mallichheid by elkoar lappe hiene en hy sei, it kaem net to pas om sa mei tsjerkesaken to spotten, foaral for gjin tsjerkfouden. Do 't er 't op 't lest dôch hast wol leauwe moast, dat hja it wrachtich goed mienden, do sei er: „As wy sa 'n ding boppe de tsjerkedoar setten, den moasten wy net wiis wêze.”

Do moast it oergean. De âldste tsjerkfaud doarst him

dêr allike min tsjin forsette as de trije oaren, mar it noaske him oars divekerse min. Hy koe dat yn 'e earste trije wike net forjitte. — In jier of hwet letter moast de tsjerke fen binnen ris wer op 'e nij wytte wirde. De âldste tsjerkfâld, dy yet altyd min of mear it sûr hie oer dat mislearre plan mei dat rymke, hâlde tasicht oer dat tsjerkewytsjen. De ferwer stie, fensels, onder syn oarders, mar dy man stelde dôch út om mei swarte letters in skriftuerpleats op dy wite mûrre to setten.

„Né,” sei de âlde, „dat hoeft net. Hwet yn bibel en testemint stiet, kinne de ljue der allegearre sels yn lêze. Mar ik seil in rymke meitse fen twa rigels. As dat klear is, seil 'k it jo jaen en den sette jy it op 'e mûrre, sonder dat domeny of in sterveling it earst lêst of der hwet fen komt to witten. En den moatte de foarletters fen myn namme der onder.

Hy gyng nei hûs, dêr siet er in ûre twa to prakkesearjen en do gyng er wer nei de ferwer. En do 't it folk de sneintomoarns dêrop yn 'e tsjerke kaem, do stie der yn 'e foartsjerke, mei swarte letters op 'e wite mûrre to lêzen:

„In 't jaar 18honderd ditte (1807)
Is deze muur gewitte. P. H.”

Mar do domeny dat lêzen hie, het er sa heislik op 'e âld tsjerkfaud kibbe, dat dy it for altyd forpofte om mear mei rymkemeitsen to pielen.

„Nou,” sei Japik Sipel, „nou ha 'k al folle mear heard as 'k myn wiif oerfortelle kin. Mar ho scoe 't komme, Lutsen, scoe dy domeny, dêr 't jimme hjoed hinne wêst ha, hjir ek biroppen wirde?”

„Dêr kin 'k yet neat fen sizze,” sei Lútsen. „Dêr moatte wy yet ris om by elkoar komme.”

„Nou, den mar wol to rêsten.

Baes Ealse syn Papegaei.

Net allinne for de minsken is 't fen bilang dat se goed praten leard ha, for in dier kin dat ek wol tige nuttich wêze. Hwet ik jimme nou fortelle wol seil dat biwize.

It is al lang lyn, it wier yet yn de tiid fen de grytmanen, do wenne der to Jinsenbûrren in bakker dy 't baes Ealse hiet. Dy hie fen syn skoanfaer, in âld sékaptein, bûten in aerlich kaptaeltsje en in rêstje âlderwetsk poslein — ek in papegaei erfd. Dat wier nou ien fen dy inkelden dy 't sa snoad binne, dat se wurden en sprekme nearen, dy 't se mar in kear twa heard ha, dalik neirate kinne. — Mei syn snoadens hie dy papegaei in hele bulte minsken yn forbazing brocht. Alle ljue hiene nocht oan dat ding en hy hie der folle mei ta dien dat baes Ealse in tige drokke nearring hie. Dêrom kin min maklik bigripe, dat baes mâl wie mei Kobus — sa hiet de papegaei. Ja, baes hie al faker as ienris sein, dat er it beest for gjin hondert goune misse woe.

En ik leau ek wol dat er dat miende. Dy fûgel sei manich wird, dat de minsken grif kwea nomd hiene as 't út baes syn mûle komd wier, mar dat se fen de papegaei for gekheid opnamen en der tige om laken.

Kaem der in wyfke foar de toanbank dy 't sei: „Baes, hwet ha jy hjûd wer kloek oer de krinten wêst; dy pofkes dêr sitte hast gjin yn” — den rôp Kobus: „'t Is in krappe tiid.”

„Ei, hwet witst dou dêr fen?” sei 't wyfke dan.

„Domkop! mear as dou!” sei de fûgel dêr op en 't wyfke roan slop fen laeitsen foart.

Kaem der in kreas jongfaem om boadskip, den wie 't: „Hwet in moai kopke!”

Sei sa'n faem biskamme: „Dy domme fûgel wit net hwet er bisnettert, den sei Kobus: „'t Is dôch wier.”

Nou, den krige er ek wol ris in twiebak of in sûkerkoekje. Hwent al bearden de famkes dat se der in hekel oan hiene as de fûgel hjarren soks tarôp — dat wie yn 'e groun dôch sa net.

Op sa'n menear hie Kobus it by alle frouljue goed stean. Tsjin mânljue hâlde er him meastal stil, dêr skynde er net folle dwaen mei ha to wollen.

Mar 't kaem op 't lêst sa, dat de papegaei mei al syn knappens him wurden en saken yn 'e holle printe, dêr 't for syn baes en frou forkearde aksjes út foartkamen.

Baes Ealse wie in man dy 't syn saken tige omgean koe en hy hie in beste bakkerij — mear as in kostwinning. Mar hy hie ek in aerdsje fen bigearlikens oer him. It like yet net hirdernôch to winnen nei syn sin. Hy hie altyd twaderlei brea. Yn 'e winkel hied er gûds stean, dat koe altyd goed wicht hâlde, mar den hied er ek gûds, dat hwet to licht wie, en dat hied er yn sa'n keammerke efter de oun. Kamen der ljue dy 't fen 'e earmesteat onderhâlden waerden of by baes yn 't kryt stiene, en om dy beide reden net bêst nei in oare bakker rinne koene, — dy krigen fen dat lichte brea. Ljue, dy 't baes graech foar eagen hâlde woe, dat wieren fen sels gûds dy 't goed bitelje koene en mei hjar ginst gean hwêr 't se woene, — dy doarst er dat lichte brea net jaen. Mar sa'n menear fen dwaen wie oars al min, nou? Ja, sokke ljue het me soms.

Kamen der gûds yn 'e winkel, dêr 't de frou hast mei

oan wie, oft se licht brea ha moasten of net, den rôp baes mar efkes: „Efter 'e oun!” en den wist hja wol ho let it wie.

Yn dy tiid kaem nou en den de grytman mei in stik twa trije oare mannen by de bakkers lâns om it brea to weagen. De âld grytman, dy se dêr hiene, makke net folle drokte fen dat wirk. Dy âldman wier bang fen moeite en spil en sa wier 't baes Ealse mei syn ondogens dwaen yet altyd goed ôfgien. Mar hja krigen in nije grytman en dat wie in fûle kearel, dy woe neat troch de fingers sjên. — Nou het eltse minske syn goefrjeonen wol, mar syn kweaginders ek al. Sa stie 't mei baes Ealse ek. En ien fen dy ljue knoopte de grytman yn 't ear, dat it mei baes syn brea altyd lang gjin suver spil wie. En do dy mynhear kaem to breaweagen, seagen baes en 't wiif beide wol, dat hy der frijhwet mear wirk fen makke as de âlde. It brea yn 'e winkel waard allegearre goed bifoun, mar do bigoun de grytman roun to sjên, oft er ek mear wier. — Baes en frou wieren al yn tûzen noeden, mar gelokkich! dat keammerke efter de oun. dêr seach mynhear net yn. Mar wie 't net heislik?! dêr bigoun Kobus to snetterjen: „Efter 'e oun! Efter 'e oun!” — Do wier 't baes en 't wiif oft se troch de groun sinke scoene. De grytman hie dêr lykwol gjin ereh yn, mar ien fen de mannen dy 't by him wieren, frege: „Hwet seit dy papegaei?”

„Och, dy tsjaffelt mar hwet,” sei baes. Mar Kobus rôp al wer: „Efter 'e oun!” — En dy man sei: „Wy moatte yet ris better siikje.”

Do waard it baes en de frou to binaud. Hja glûpten nei efteren en krûpten yn 'e turfskûrre yn in tsjuster hoekje biside. Hja scille do sahwet it selde yn hjar binnenste field ha, wol 'k leauwe, as Adam en Iefke by âlds, do 't dy yn 't tichte beamkegûd biside krûpten.

Dat keammerke efter de oun kaem iepen en alle brea

dat dêr wier waerd to licht bifoun. De grytman liet it dalik nei de herberge bringe om 't oan de earmen út to delen. En mynhear sei tsjin 'e faem, dy 't mar allinne mear yn 'e foarein fen 't hûs wier: „Hwet er mear fen komme scoe, dat moast baes Ealse mar ofwachtsje.” — Do sakken de mannen wer ôf.

Do 't baes en 't wiif wer foar 't ljocht kamen, wieren se alheel poer op 'e papegaei. De bakkerinne sei: „Dy bi-roerde fûgel moat ta de winkel út.”

„Praetste fen ta de winkel út?” sei baes. „Ik wol him net mear yn myn hûs ha. Ik meitse him dea. Hy het my foar 't hele doarp ta skande makke. Ik doar de holle net bûten doar stekke.”

Nou, dat hied er net fier mis. Hy koe 't net litte om ris oer de onderdoar to kypjen oft de ljue op 'e bûrren ek in hopen drokte hiene mei de histoarje. Mar sa gau de jonges him opmirken hearde er oan alle kanten: „Efter 'e oun! Efter 'e oun!”

Dat makke de man alheel breinroer. Hy pakte yn ienen de tienens kau mei de fûgel der yn en fleach er mei ta de efterdoar út.

It wiif koe dalik sa mar net fen Kobus ôf sjên; hja rôp: „Nou, it hoeft yn ienen sa mâl net as 't kin!”

Baes steurde him dêr net oan; hy sei: „Elk moat ha hwet er ha moat,” en hy koegele de kau mei de papegaei der yn fen fierren yn 'e âld opfeart dy 't by syn efterút lâns roan.

Do 't er Kobus yn syn binypte romt wakker skreppen seach, om it forsûpen to ontkommen, do bigreatte 't baes ek al wer om it beest, en hy wist hast net oft er de put-heak krije scoe om de kau wer oan to heljen — of net. Mar sjuch, dêr snapte, troch Kobus syn wirsteljen, it doarke los. Kobus krûpte ta de kau út en 't slagge him plak to

nimmen op in âld wylgen stobbe, dy 't oan 'e oerkant fen 'e opfeart yn 'e wâl siet.

Wyls 't er dêr syn wiete kros hwet útskodde en syn fearren hwet torjuchte striek, kaem der in lange turf, dy 't fen in bokskipper syn fracht ôf fallen like to wêzen, de opfeart lâns driuwen. Kobus kipe dêr earst efkes nei en do sei er: „Hest dou ek fen 't lichte brea klapt?”

En dêrop boarst baes Ealse sa danich út fen laeisen, dat er hast net wer ophâlde koe. En do 't er wer ta bidarjen kaem, wie syn lilkens ek al gâns in bytsje bisakke.

Hy sei tsjin Kobus: „Nou kom, ik seil dy mar wer yn genade oannimme, hwent as 'k my goed bitink ha 'k sels de measte skild. Mar dit siz ik dy: as ik nou yet alderdivelst bliede moat om dyn forklapperij, den wol ik dy net mear yn 'e winkel ha, den mast yn dat skimerige keammerke efter 'e oun hingje. Mar reitse 'k frij mei 't forlies fen in rêstje healbreaën en in lichte boete, den seil ik dêr yn birêste, hwent elk moat ha hwet er ha moat. En den komst dou wer op dyn âld plak to hingjen.”

Baes helle Kobus fen 'e stobbe, sette him wer yn 'e kau en hinge him efter de oun, dêr 't er wol ridlik gau hwet opdruije koe. Dat baes Ealse, do 't syn lilkens bidarre wier, yn ienen wer sa goed op Kobus wier, dat kaem om 't er him sels skildich field, en dêrby tocht er: „Ho stilder ho better.”

Hied er gjin to licht brea bakt, den hied er net tsjin 't wiif hoefd to roppen: „Efter 'e oun!” en den hie Kobus dat net neipraten leard. Dêrom frege er by slot fen rekken him sels ris ôf: „Hwa is de dogeneat Kobus of ik?” Do bigoun er to tellen op 'e knopen fen syn bakkerskyltsje: „Kobus, ik; Kobus, ik; Kobus, ik,” — en op 'e lêste knoop kaem „ik.” — „Ja,” sei baes by him sels, „ik bin de skildige man, howol út Kobus syn fraech oan 'e lange turf

goedernôch blykte, dat hy mei opset sin en forstânnich oerliz myn kwea forklapt het. Mar den is dat domme dier dôch altyd yet in heel ein better as ik."

Baes Ealse waerd al ridlik gau wys hofolle boete er bitelje moast. Dat foel him yet al aerdich mei en do kaem Kobus wer op syn âld plak yn 'e winkel to hingjen.

Baes bakte net wer mei opset sin to licht brea. En Kobus onthâlde 't wiete leksum, dat er krige hie for syn forklappen. Hy babbele safolle net mear as tofoare. Barde 't for in inkele kear ris, dat in healbrea by ongelok in lead of in heallead to licht wie, den joech baes der in bôltsje of in stút op ta. Wie der den ris ien, dy 't sei: „Och, dat hoeft net, baes, sa nau nimme wy dat net,” — den rôp Kobus: „Elk moat ha hwet er ha moat."

In doarp yn opskoer.

Pier Ales hie in winkel fen earte, moal en grôt,
 Fen kofje, thé en súker, fen oalje, sjippe en sâlt,
 Fen spek en smoar en bûter en fryske en oare tsiis,
 Fen klompen en fen talhout en turf en biezemriis.
 Ek fiterbân en knopen en stopjern fyn en grou;
 Hânskrobbers, heiden biezems en dweilgûd ek en tou.
 Ek teamzen, kouwedekken, luiwagens, biendergûd,
 Ek poatten, pannen, slevlen en leppels en sa foart.
 Moai blykgûd ek en glêsgûd en thégûd en poslein.
 Koartom, woe 'k alles neame den krige 'k net in ein.
 Ek sipels, rammelatsen, as 't dêr de tiid for wie,
 Om 't Pier, om soks to bouwen, in lape túngroun hie.
 't Wie sa mar: „né" forkeapje, dat woe de man net ljeafst.

En hwet de ljue dêr kochten wier allegearre bêst.
 Hy koe de saken omgean en wie mei t gûd net djûr.
 It is mar sa gelegen, dat wint it op in dûr.
 En drok! hwet hie 'r in drokte! dat stie sa'n hele dei
 Net stil, gjin fiif minuten; it roan àloan, alwei.
 Hy gyng wyks trije dagen om utens en forkocht
 De minsken gûd op munsters, dat waerd hjar letter brocht.
 Syn wiif paste op 'e winkel en Poaike wier dêrfor
 Sa goed as de alderbêste birekkne, leau dat mar.
 Hja wier sa rêd as wetter en mei de holle klear.
 Nou, dat is folle wirdich yn sokken drok affear.
 In faem, in flinke fotse, moast alle hûswirk dwaen.
 Dy hœfde hjar ek lang net nei luterjen to jaen;
 Hja hie 't dêr tige bânich, 't wie moarns ier en jouns let
 Mar altyd repdy! skeardy! fen sitten kaem hast net.

Pier hie ek nocht oan sjitten, dêr pielde er hjertsmes mei.
 Oars wie er for syn saken hast altyd op 'e wei,
 Mar yn 'e jeijers-rite den moast de tiid der ou,
 Den gyng er soms ris efkes for dat wirk op 'e sjou.
 Mar do 't de stoarje bard wie, dy 'k nou forhelje scil,
 Do jœech er 't oer, hwent Poaike wie sint for krûd sa skril.

't Wier op in sjeuntojoune wer drok, dat wien' se wend;
 De frou wier eftr'e toanbank der heal yn wei omtrint.
 De wiven dy dêr stiene to wachtsjen babblen mar
 Oer alderhanne dingen, en dat wie dôch for hjar
 Wol lêstich soms by 't letten op jild en miette en wicht.
 't Wier ien gelok, hja brochten hjar fen 'e streek net licht.
 De baes wier út to jeijen. It wier oars ek al joun;
 Hy hie fêst hjirre of dêrre in plasterplakje foun.

De faem wier yn 'e keamer oan 't skreppen mei de bern
 En moast ek twiskenbeiden nei oare dingen sjên.
 De frou rôp: „Fet, kom hjir is! Och heden! helje dou
 In stik of fjouwer dweilen my út it pakhús gau,
 En trije reade têsten en ek in biezem twa.
 In bytsje fluch mast wêze; 'k moat ek in hândoek ha,”

De faem rôp: „Ljeave sauntsien! ik ha gjin ienris ljocht;
 Us lytse lamp wirdt makke, dy ha se yet net brocht.”
 De frou taest om hjar hinne: „In eintsje kears, hawar!
 Stek dat mar op en rêd dy sa goed as 't kinste mar.”

Dat sei se tsjin gjin dôve, de faem wie handich klear,
 En hwet de frou forlange brocht se yn 'e winkel gear.
 Do gau wer nei de keamer, dêr koe se net lang wei.
 Mar mei in heal ketierke rôp wer de frou en sei:
 „Hea Fetsje, ju, hwêr heste dat kearske nyskes brocht?”
 „Och, ljeave ginst!” rôp Fetsje, „dêr ha 'k net wer om tocht
 Mei al dy felle drokte. Dat eintsje kears dat stiet
 Dêr efter yet to barnen; dy krûkfol sipelsied
 Dêr boppe de oaljefetten, dêr ha 'k it fêst yn set.
 'k Moast beide hannen brûke, do ha 'k my sa mar redt.”

„Och Ghot! dêr is gjin rie ta!” rop Poaike wit ho lûd.
 „Hwet sipelsied! och heden! dat is een krûk mei krûd
 Dêr 't se yn 't gewear mei sjitte. Och, ho seil dit bislaen?
 Mar ien onnoazel fonkje der yn, — dat kin 't ús dwaen.
 Och minsken! hwêr seil 'k hinne? Ik doar der net nei sjên.
 Wier Pier mar thús! och heden! ho seil ik mei myn bern?

De wiven yn 'e winkel dy seagen elkoar oan;
 Gjûn ien koe earst hwet sizze, hja wiene alheel bistoarn.
 Mar ien dôch onder allen, dy 't efkes dryster wier,
 Dy sei: „Pak dôch dy berntsjes en bring se wit ho fier.

Hja gyng ek yn 'e keamer en Fet en Poai hjar nei,
 Mar de oare frouljue joegen hjar as de blits dêr wei;
 Hja fleagen troch de bûrren en jamren, och sa raer:
 „O, minsken! bergje jimme, wy binne yn great gefaer.
 In krâk fol krûd! in kearske dat barnt! as dat ontploft,
 It kin net lang mear dûrje, den fleane we yn 'e loft.”

It folk kaem út de huzen en frege hwet der wie.
 It spande om wys to wurden hwêryn 't gefaer bistie.
 't Wie allegear forwarring, gejammer en gerop;
 Mar dy 't de saek bigriepen dy skrilden der fen op.
 Dy 't neat hie to forliezen naem gau in koart bislút
 En sette 't op in rinnen, mar hird de púndyk út.
 Mar ljue dy 't hwet bisieten dy wisten net ho 't scoe.
 De boel sa mar forlitte! gjin ien dy dat graech woe.
 Alhiel neist Pieres wenne sa'n stille rintienier,
 Dy gyng dêr for de rykste, en stielich wôech er swier.
 Do dy 't gefaer bigrypte biredte er him mar koart;
 De brânkas op 'e kroade en handich dêr mei foart.
 Wier elk oars fen 'e wize, hy like heel bidaerd.

't Wier bjuster yn hwet spanning der skoerd en helle waerd.
 De memmen wiene allinne mar om hjar bern yn noed;
 Dy sloven waerden sa mar út krêbbe en widze skoerd.
 Den gyng it op in gûlen, ougryslik! sa'n gebear!
 De selde dêr by bljuwe, dat koe gjin minske mear.

Polysje en brânsputbazen wierne ek al op in bien,
 Hja woen' de brânsput klear ha, mar ôch, der wie gjin ien
 Fen 't brânsputfolk to finen, elk birch him út 'e wei.
 En nei dat barnend kearske dêr seach gjin minske nei.

Pier Ales Poai wier suver alhiel hjar rie to'n ein,
 It like hast, dat minske wie 't yn 'e sinnen slein.

It hûs en 't doarp ontfluchtsje, dêr tocht se n't ienris om,
't Wie krekt as wie se yn ienen for alles dom en stom.
En Fet wist ek net hwêr 't se har sels forbergje scoe,
Om 't elk mar hjar allinne de skild oanwrjuwe woe.
Hja rôpen hjar tomjitte: „O, skepsel, hwet hest dou
In pak op dyn konsjinsje! dat kin der noait wer ou.”
Dat hindre hjar ougryslík, omdat se onskildich wie.
Hja hie gjin kears yn 't krûd set as hja dat witten hie.
Hja waerd op 't lêst manmoedich en sei: Ik bin biredt:
Der onder of der boppe, ik weagje in slimme set.
Ik wol dat kearske helje dêr út de krûdkrûk wei.
Us hele doarp kin 'k rêdde as dat my slagje mei.”
It kearske barnde fleurich yet midden yn dat krûd,
Do 't Fetsje dêr op ta kaem. It fanke sloech gjin lûd;
Hja seach wol dat it eintsje, dat boppe 't krûd út stie,
Twa fingerbreed, net langer, mar earder koarter wie.
Dat dêr út wei to krijen, dat wier in taeije sneed.
Hja naem it heel foarsichtich mei tomme en finger beet
En tilde 't op: o! hâld it foaral goed rjucht oerein!
Ien stap tobek, — gelokkich! it wier nei winsk beslein.
Do fleach se er mei nei foaren en rôp: „'t Gefaer is oer!”
De frou rôp út: „Och heden!” en rekke op nij oerstjôr.

Dat hearde de polysje, dy scoe der krekt op ta,
Mar kearde 'm om yn ienen en seach net nei dy twa;
Do roan er troch de bûrren en rôp: „'t Gefaer is oer!”
En dêrop kaem ien ienen nij libben en rumoer.
De helte fen 'e minsken wiene al it doarp út tein,
Mar dy der yette wieren dy setten 't op in ein
Mei roppen en mei razen. Hja wiene onfôege bliid.

Dat allegeare barde yn folle koarter tiid
As ik it hjir forteld ha. Och, och! it wier sa raer

In hoatsje der omwei gien. Nou, bûten deadsgefaer
 Bislúttten se allegearre op Pieres ta to tsjen;
 Elk woe dy krûk mei boskrûd en ek dat kearske sjên.
 Earst moasten se yn 'e keamer, hwent efter wie gjin ljocht;
 Mar hwet se der bifounen, dêr hie gjin minske om tocht.
 Dêr laeijen Poai en Fetsje yn onmacht op 'e groun.
 d' Utstiene felle eangstme wier oer 'e fûst hjar roan.
 En tink ris ta! dat kearske, dat Fet ontfallen wier,
 Dat laei dêr tichte by hjar to barnen op 'e flier.

Nou, dêr hie ommers maklik yet brân fen komme kind.
 It wier 'n gelok út tûzen, in wonder wie 't omtrint,
 Dat dat sa bêst bitearde. — De frouljue waerden redt;
 Earst hwet om hegens holpen en do op stoellen set;
 Do skrepte mei koloanje en yettich elk om striid,
 Sa krigen se dy minsken al wer hwet by de tiid.

Hja wieren mei dy drokte mar efkes sahwet klear,
 Dêr kaem Pier Ales binnen mei weitas en gewear.
 Do woene se allegearre fortelle, mar hy sei:
 „Bidarje mar ris efkes, ik ha 't forslach al wei.
 Elk rôp it op 'e bûrren my al fen fierren ta.
 Dit is sa'n gekke stoarje as 'k oait bilibbe ha.
 'k Moat sizze, jimme skatte my al onnoazle dom.
 Pas op! ik gean mei boskrûd sa waerloas lang net om.
 Hwa sei it, dat it krûd wie, dat yn dat krûkje stiet
 Dêr efter yn myn pakhûs? — 't Is neat as sipelsied.”

„Is 't sipelsied? — „Wel wrachtich!” „Is 't sipelsied?” —
 („Wel ja!

Kom allegearre yn ienen mar mei nei 't pakhûs ta.”
 Dat diene se en bikipen dat gûd. Ja, 't wier net oars,
 't Wier sipelsied. Do seagen se bjuster op 'e noas.

Mar Pier sei: Jimme sleauwens fen jouns dêr kin 'k net by.
 Fordeald! jimme allegearre ha dommer wêst as kij.
 Hie dat nou wrachtich krûd wêst, myn ljeave ginst noch ta!
 Den scoene jimme 't ommers mar springe litten ha.
 Wie dat nou dwaen for kearels! Myn faem het op it lêst
 Forstânniger en flinker as 't hele soadtsje wêst.
 As dat nou wrachtich krûd wie en ik der by wêst hie,
 Den hie ik ommers dalik wol witten hwet ik die.
 Den hie ik dea-ienfâldich in kop fol wetter nomd,
 Dêr hie 'k de kears mei út bruid, den wie der neat fen komd."

Dêrop sei nimmen folle; de measten fielden 'tek,
 Sa 't hja hjar hâlden hiene, dat wie hwet al to gek.
 „Nou kom", sei Pier, „wy scille 't mar mei de grap bislaen.
 Ik scil jimme elk in hapke for de alteraesje jaen,
 En hwet der mear út foart kaem dêrfor wit ik wol rie.
 't Is better sa as dat er in krûdmyn sprongen wie.
 Nou is 't biroerdste yette, men scil mei 'n dei of twa
 Fen disse grap in stikjen yn alle kranten ha.
 As dat wie to biletten, den hie 'ker hwet for oer."

Der wie ien yn 't foarmidden, dy hied er op 'e loer.
 't Wier Fekke Jolles Meile, in lange sloppe fint,
 Fen trije of fjouwer kranten de fêste krespondint.
 Nou, dy waerd troch de mânljue gau yn bisnijing nomd,
 Hja seijen: „Feint, as hjir hwet fen yn'e krante komt,
 Den scill' wy mei elkoarren dyn slop- en taeje lea
 Ris ongenedich knipe, al gietst der ek oan dea."

Dat holp. Der het gjin wirdke fen yn 'e kranten stien.
 It is in jier of fyftsien nou al forlyn misskien,
 Nou waerd it my langlêsten forhelle fen in frijeon,
 En nou hab ik it weage, ik ha 't yn rym biskreaun.
 It soe my spite as immen dat kwealik nimme woe,

Hwent siker, 't wie onmoglik dat 'k dat nou litte koe.
 Mar Pier jôech do, hwet nimmen ek fel binije seil,
 It jeijen oer, hwent Poaike wie sint for krûd sa skril.
 1886.

Hwet forgotten.

It wie, leau 'k, op Feanwâldsterwâl,
 Oars wie 't tominsten yn Kûkherne,
 Dêr hiene Sierd en Lysbet al
 Forskate jierren rêstich wenne.
 Hjar boerkerije wie net great,
 Mar sjuch, hja fierden ek gjin steat,
 Sa koen' se 't folle better stouwe
 As rjue foar 't each foarnamer ljuwe.

Hjar beide bern — hja hiene twa —
 Dêr koene se aerdich tsjinst fen ha.
 It wier in fanke mei in jonge.
 Dat wie foardelich for de ponge,
 Hja kosten neat oan boadelean.
 Fensels, hja krigen kost en klean;
 Mar eigen giet er mei op 't lêst.
 Hwent eigen folk docht fûl syn bêst.

Sierd ried meast om 'e wike twa,
 Ek wol ris om 'e wike of trije,
 Op merkedoi nei Dokkum ta.
 Hwent hwet syn lytse boerkerije
 Him joech, waerd meastal dêr forkocht
 En mei 't âld weintsje hinne brocht.

Den naem er Sjouke folle mei.
 As dy hwet oars moast sokken dei
 Kaem Rjimke, 't fanke, 's oan 'e bar.
 Dat wier in pretsje den for hjar.

Mem hie gjin oanstriid ta sa'n reis.
 Nei tsjerke gyng se sneins, mar deis
 Den woe se ljeafst mar skrippe en klauwe
 En by hjar eigen drokte bliuwe.
 Dôch rekke for in inkle kear
 Lys ek ris mei nei Dokkum ta.
 Mar dat bikaem it minske sa:
 Do 't oer wier sei se: „Nou net mear!”

Hjar sister Gredske wier as faem
 Dat út nei Kollum komd to tsjinjen,
 Mar do dat fanke troude kaem
 Se yn Dokkum mei hjar man to wenjen.
 Do socht se Lysbet op for 'n dei,
 En hwet do yn 'e reden lei,
 Lys moast nou ek to Dokkum komme;
 't Scoe min stean as se dat forsomme.
 Nou, dêrta wie se gau biredt;
 Hwent Greds wie elkenien ek net.

In op in moaije wensdeimoarn
 Teach mem hjar bêste spillen oan.
 Hja waerd yn 't strie op 't weintsje set
 En heit en Sjouke foar op 't kret,
 Sa sjoksle dat nei Dokkum ta.
 By de oankomst moast se in lieder ha;
 Hja wist net hwêr 't hjar sister wenne,
 Mar Sjouke wol, dy brocht hjar hinne.

Twa ûre wier de klok for Sierd
 Hwêrop er wer út Dokkum ried;
 Mar Lysbet woe hwet langer bliuwe,
 „Oars ma'k my,” sei se, „op 't lêst sa driuwe;
 't Moat trije wirde ynpleats fen twa.” —
 „Nou goed,” sei Sierd, „den moat it sa.”

Mar mei syn skrippen yn 'e stêd
 Forgeat de man syn wyfke glêd.
 Twa ûre foart wie 'r sa goed wend,
 Dat mei de klokslach wie 'r *presint*,
 En Sjouke 't selde. Foar de wein
 Waerd âlderwenst de brune slein.
 Heit sei: „Forjitte wy nin byt?”
 Ne, heit, sa fier as ik it wyt.” —
 Heit sei: „'k Wyt ek net hwet it is,
 Dôch mien ik yette dat 'k hwet mis.”
 Mar Sjouke sei: „Sa 't ik jo siz,
 Wy habbe ús spillen, heit, dat 's wis.” —
 „Nou, jonge, ast dou der fêst op stietste,
 Den is 't in dom bigryp fen my,
 Omst dou goed wis op alles biste. —
 Foart, brune! foart mar, siz ik dy!”

Dêr rôlle 't bolderwêintsje hinne
 Ald Dokkum út de Wâlden yn;
 Mar Sjouke praette meast allinne.
 Heit sei al somtyds hwet út skyn,
 Mar dôch syn praten waerd net folle.
 Der spile him hwet yn 'e holle.
 Hy sei al wer: „'k Wyt net ho 't is,
 Ik mien mar dat wy hwet forjitte
 En 'k kin net sizze hwet it is.”

„Wel stom! scoe ik dat den net witte?”
Sei Sjouke. „Wrachtich, heit is mis.”

Hja kamen de Falom foarby
En de âlde jeuzle wer op nij,
En by de Skylge Piip al wer,
Dat Sjouke sei op 't lêst: „Sje dêr!
'k Ha ljeafst heit dat jy dêroer swije,
Oars kinn' jy my wol koegelsk krije.” —

Hja kamen dêrmei thús op 't hiem
En by de skerne dêr stie Riem,
Dy rôp: „Is mem net mei werom?”
En Sierd sprong fen forbazing op
En Sjouke sloech him foar de kop
En sei: „Hwet is 't nou stomme dom!”

Ik sei al: „Wi ha hwet forgotten,”
Sei Sierd net malle mak, „mar dou
Sloechst dat mar fêst en stielich ou,
Oars hie 't my wol to binnen sketten.
Fordeald! it is hwet al to slim:
Ik Lys forjitte en dou dyn mem!”

Dat joech in bjustren alteraesje
En Sierd hie frijhwet ergewaesje.
Mar ta bislút do kaem it sa:
De soan moast wer nei Dokkum ta
Mei 't weintsje en helje mem werom.
Lys sei: „Nou siz ik jimme, ik kom
Net wer fen honk. Och, ljeave sei!
Oars bring' jim my alheel yet wei.”

Fike is wei.

It wier op in neimiddei yn 'e ierge hjerst, do't keapman Prilsma's faem danich fen 'e wize yn Jinsenbûrren omroan en oars neat die as jammerjen: „Fike! Fike! Och heden hwêr mei Fike roan wêze? — Ha jimme ús lytse Fike ek sjoen? Hy het in poas lyn mei my om boadskip wêst, do bin 'k him bjuster rekke en ik kin him net wer fine.”

„Och hea noch ta! hwet makkest dou in opskoer om in houn,” seine sommige ljue. „As 't nou in bern wie, den wie 't heel hwet oars. Mar in houn — dy fynt ommers altyd syn eigen hûs wol wer!”

„Ja, jimme prate hwet!” sei Setske. „As Fike net wer tolânne komt is der gjin rie ta. Ik siz 't jimme, den is Baimoai bêst yn steat om my de doar út to jeijen. Hjar lytse Fike dêr is se allike mâl mei as in moer mei hjar bern. Dêr stiet se folle mear noed fen as fen my.”

Setske, dy faem, wier al in eintsje oer de tritich jier. Hja wier in sistersdochter fen keapman Prilsma syn wiif, dêrom sei se fen Baimoai. Mar dêrom net, sa waard dat minske ek fen de measte ljue yn Jinsenbûrren neamd. Setske goesloof wier hwet domhaftich útfallen. Prilsma en hjarre hiene hjar yn 'e hûs nomd om 't se oars gjin thús hie. Setske âlden wieren beide wei, sisters en broeren hie se net en kaptael allike min. Nou brâkten omke en moaike hjar mei-ien ek mar for faem.

Net allinne Setske roan danich ontsteld de hêle bûrren ôf om Fike to siikjen, Baimoai sels wier ek al op in baen,

mei in holle sa read as bloed en bigoun tsjin alle ljue oer Fike. De bern, dy 't se op de 'e bûrren seach, fiterse se oan, dat se mei om Fike siikje scoene en hja brocht it hele doarp op stelten om dy houn. Dy drokte dûrre hast in pear ûre, mar Fike wier wei en bleau wei. Hja moasten op 't lêst it siikjen wol opjaen en ongetreast wer yn 'e hûs gean.

Keapman Prilsma wier by honk bleaun en hie de hele tiid foar 't finster stien to dampen en to rikjen as in kalkoun. Hy hie syn bril omheech skoud yn 't hier en kipe en digere troch 't finster om de frouljue mei Fike gewaer to wurden. Do 't er einlings hjarren der oankommen seach sonder houn, do waerd er sa wyt as in mûrre. Hy sloech de hannen yn elkoar en bigoun bjuster to lammetearjen. Mar do 't de frouljue yn 'e hûs kamen boarst er in onwaer los, alheel freeslik! Hy bigoun to skelden en to razen, sa ougryslik, dat se 't yet noait sa fen him heard hiene. Hja wisten fen binaudheid net hwêr 't se krûpe scoene. Baimoai gyng yn in tsjuster hoekje efter 't kammenet sitten en waerd sa moeilik dat se de triennen net ynhâlde koe. Setske naem de flecht nei de koken en bigoun dêr lûd to skriemen.

Mar dat help allegearre neat. Fike kaem net werom. Alle moeite en neifreegjen en pinfiskjen, dat se dei by dei diene, wier om 'e nocht. Prilsma sette ek in advertinsje yn 'e krante. Dêr onthiet er in goede bileanning by oan de jinge dy 't Fike wer thús brocht of oanwize koe hwêr 't er siet. Mar dêr kaem ek tael noch teiken op.

Alle ljue yn 'e bûrren hiene de gek er mei en laken der om, dat dy minsken sa'n onbidigen spil útjoegen om sa'n smoarch flarde fen in houn, — sa 't in hopen seijen. Mar Setske moast der meast om lije, net allinne thús, mar ek as se de bûrren lâns kaem. Den hie se gau in kliber

jonges efteroan, dy 't oars neat diene as roppen fen: „Fike! Fike! Ha jimme ús lytse Fike ek sjoen?”

—

Keapman Prilsma en Baimoei hiene hjar ljeafde op Fike oerdragen, sint hjar bern ta de doar út wieren. Hjar soan Tsjomme hie hjar dat dierke presint jown, krekt foar 't er op reis gien wier nei East-Ynjen. Sint dy tiid wier dat hountsje hjar wille en hjar treast.

Earst hiene de âlden in tsjinnichheid yn dat beest. Hja hiene 't hjar libben lang noait mei hounen op hawn en Tsjomme krige de wyn fen foaren, do 't er mei dat ding thús kaem.

„Hwet scille wy mei dat flarde dwaen?” sei heit. „Sa lang as wy troud binne ha wy noait in houn hawn en nou 'k hast in âld man bigjin to worden, kin 'k er alheel gjin spil mei ha. As er my foar 'e foetten rint, kin 'k wol oer him fâlde en ik kin him wol dea traepje.”

„Och hea ja!” sei mem, „hie dy houn mar bliuwe litten dêr 't er wier. Hwet mienste, Tsjomme, dat dy ús it plak fen dy en dyn sister oanfolle kin? Nou 't wy jimme great brocht ha, moatte wy 't nou mei in houn bisiikje? Nou, ik for myn holle, wol neat mei dat ding to meitsen ha.”

„En ik allike min,” sei heit. „Dêr scoe jierliks ek trije gounne bilêsting fen bitelle wirde moatte. Dat ha 'k er net heal for oer.”

Tsjomme sei: „Jimme moatte dit hountsje nou hâlde ta in oantinken oan my. Jimme scille der wol gau hwet oan wenne.”

Hy koe syn âlde ljue wol. Hy tochte: „As ik mar ris foart bin, den scille se 't wol gau hwet mei 't beest op krije en den ha se sa gau gjin gefaer om onwennich fen my to worden.” — Yn dy stille hope gyng er op reis.

Mar de âlde ljue waerden al onwennich. Hja wieren yn 'e earste dagen sa mismloedich en swiersettich, alheel mâl. En lytse Fike like ek wol onwennich to wêzen. Mar hy bigoun al gau in bytsje thús to warden en hy streake en slikke elk hwa 't er bynei komme koe. As de baes him al in skop joech den kaem er dôch werom en wifele frjeonlik mei de stirt hinne en wer en seach de baes sa goedlik oan, krekt as woed er him hwet treastgje.

Baimoai forgeat it yn hjar greate swiermoedichheid glêdwei om lytse Fike iten to jaen. Och heden! it minske iet en dronk sels ek hast net. Fike kaem wol ris yn 'e koken, mar dêr waeide 'm ek neat yn 'e hals, hwent Setske hie sa'n pûst oan dy houn, dat se him, folgens hjar natuer wol deaskoppe woe. Hy die wol ris hwet yn 'e hûs dêr 't Sets in heislike mier oan hie.

Do 't 'Tsjomme in deimannich foart wêst hie siet Baimoai op in neimiddei foar de doar to breidsjen om 't it hjar yn 'e hûs to waerm wier. Mar hjar wirk einde sahwet neat, hwent hja siet jimmer to mimerjen en seach stiif foar hjar út yn 'e loft. Dêr waerd se yn ienen bjistere kjel fen in lûd bernegegûl. Dat die hjar bûrljues lyts jongkje, dy siet op 'e drompel mei in bôltsje en dat woe lytse Fike pakke. It bern woe de houn ôfwarre en hâlde 't bôltsje al yn 'e hichte, mar Fike wier him to rêd en pakte 't dôch. Mar krekt op 't selde stuit wie de mem er ek by, dy joech Fike in skop dat er oer 'e rêch rôlle en 't bôltsje wer los liet. De jonge gûle, de houn moatsje, it wiif raze en beare.

Baimoai gyng oerein, hja pakte Fike gau op en sei: „Nou, kom, kom! moat dat yn ienen sa mâl? Jy hiene 't beest wol deaskoppe kind.”

„Ja,” sei 't bûrwiif, „en hy hie de lytse jonge wol in finger ôfbite kind. Jimme jouwe dy houn fêst gjin fretten,

hwent hy strúnt hjir alle dagen om en stelt hwet er kin."

Do kaem 't Baimoai yn ienen yn 't sin dat it bûrwiif dêr gelyk oan hie. Hja makke gjin praetsjes mear, mar gyng mei Fike yn 'e hûs. En do sei se: „Och heden, earm beest! hiest sa'n honger datst lytse Bokke syn bôltsje ontstielste? Nou, sa scil 't net mear. De frou wier sa fen 'e wize om 't is Tsjomme foart is, dêrtroch waerd Fike glêd forgotten."

En do krige Fike iten, fen 't bêste hwet de frou yn 'e spyskeamer hie. Oan syn roppich skobjen koe se wol sjên dat it dier sa'n honger hie as in wolf. Dat griisde hjar alderfreeslikst oan. Hja helle yet mear iten en Fike krige safolle, dat er op 't lêst net mear op koe.

Fen dy úre ôf oan wier Fike Baimoai hjar pop. De keapman hie dêr earst de gek mei en pleage hjar en skimpte der op. Mar al mei 'e tiid bigoun hy dôch ek oan 'e houn to wennen en waerd er ek mâl mei 't beest.

As der in brief fen ien fen 'e bern kaem, den wier der greate freugde yn 'e hûs en dêr moast Fike mei yn déle. Baimoai hâlde him den de brief foar 'e noas en sei: „Sjuch ris, Fike, dit is in brief út Samarang, fen dyn jongehear." Earst bigriep Fike dy aerdichheid alheel forkeard. Den hapte er ta en snijde mei de brief út, fleach er mei yn 'e keamer om, sloech er him sels mei om 'e earen en makke er sa in fodde fen. Baimoei hie den drokte genôch om de brief, tobiten en toskoerd, werom to krijen, en hja sei: „Sa mâl kin 't nou dôch yn 'e goedichheid net." — Do leard' se de houn om fetsoenlik de brief to bikypjen en dêr mei wei. Ja, hja learde him yet folle mear. It kaem skielik sa fier, dat de beide âlde ljue leauden, der wier yn 'e hele wrâld gjin snoader en fornimstiger houn as hjar lytse Fike.

Op sa'n menear wier 't stadich-oan krekt sa komd as

Tsjomme 't yn 't sin hawn hie, do 't er syn âlden de lytse houn thús brocht. For gjin jild yn 'e wrâld scoene se 't beest wer misse wold ha. Gjins minske mocht Fike skean oansjên of him forkeard biskie jaen. Dy dat die rekke grif út 'e graesje.

Nou scille jimme 't omtrint al bigripe kinne, dat keapman Prilsma en Baimoi freeslike rouwich wieren oer 't forlies fen hjar lytse Fike. Hja suchten en grynden der oer, dat it mocht bikend stean, hja hiene in bern forlern. As der in minske by hjarren yn 'e hûs kaem, wier der oars gjin praet as oer dy houn. Dat giet sa, dêr 't hert fol fen is dêr rint de mûle fen oer. Ja, der waerd ek wol ris oer oare dingen praet, mar de âlde ljue wisten 't hast altyd sa to draeijen dat it wer op Fike tolânne kaem.

Sa wier de winter forroan en de maityd aankomd. De saunentweintichste Maeije wier dêr yn 'e hûs altyd in greate feestdei. Den wier 't Prilsma syn jierdei en Baimoi hjarres ek. Hja wieren beide just net krekt allike âld, hy wier hjar fjouwer jier yn 't foar; mar hja koene altyd beide tagelyk jierdei fiere, en dat het min ommers by troude ljue mar heel komselden. Hja hiene op dy dei altyd in hele bulte wille hawn. Mar nou wier 't sa ienlik yn 'e hûs. De beide bern ta de doar út en wit ho fier fen de âlders-went, en sels lytse Fike koe net meidwaen oan 't húslike feest. Baimoi hie der for gjin heale cint sin oan om dy jouns smoarkoeken to bakken, lyk as oars altyd de wisânsje wier.

Mar op 't lêst skeat er 't minske hwet yn 't sin. „Wel fordeald!” sei se by hjar sels, „ik seil heit bliid meitse mei in nije Fike. Klaes Koaltsjer sei okkerjouns, hy hie in pear jonge hounen en ien dêrfen like krekt op ús Fike.

Nou, dy moat ik den mar ha, en dy forearje 'k de keapman op syn jierdei." — Do 't se dat yn 'e holle hie waerd se sikerwier in heel ein fleuriger en hja mimere der mar oer ho 't se hjar plan op 'e moaiste menear ta 'n útfier bringe scoe.

De saunentweintichste Maeije briek oan. It wier moai waer en Prilsma roan de moarns ta de doar út om in eintsje to kuijerjen. Dat kaem Baimoai krekt to pas. Hja hie 't al mei Klaes Koaltsjer ôfpraet, dat se dy moarns it hountsje ha scoe. En dat moast allegearre tige stil en tomûk tagean. Nou ja, do 't hja krekt de kofje klear hie kaem Klaze jonge der oan mei 't lytse beest. Baimoai flijde 't hountsje op Prilsma's leningstoel del en lei in doek er los oer hinne. Do like 't krekt of 't se der in skien bûsdoek for hjar man dellein hie. As dat ding him dêr nou mar efkes kûs hâlde woe! Nou, it dûrre net lang, dêr kaem Prilsma al oan. Hy die sunich de keamersdoar iepen en stiek de holle der troch.

„Nou, kom hjir mar gau,” sei Baimoai, „de kofje en koeke stiet al op dy to wachtsjen.”

Prilsma kaem oerlangsum ta de keamer yn. Hy hie hwet onder 'e jas. En 't wier krekt oft it de frou yn ienen sein waerd hwet dat wier. Hja seach dêr sawet rûgens en dat like nearne mear op as op in hounestirt.

„Dêr ha wy 't wrachtich al!” tocht se by hjar sels, wyls 't de keapman in lyts flarde fen in kerdoeshoun foar hjar foetten op 'e groun sette en do hjar oanseach krekt oft er sizze woe: „Hwet seist nou?”

„In lytse houn!” rôp Baimoai en sloech de hannen yn elkoar. Dêr bigoun dy oare op 'e stoel ek to piipjen, sprong oerein en wier dalik op 'e groun. Dy twa koene elkoar wol. Prilsma hie sines ek fen Klaes Koaltsjer helle.

„Hwet is dat?” sei heit forwondere. „Yet in houn?”

„Ja,” sei Baimoai heallûd, „nou is for my de aerlichheid der ôf.”

„Nou, hwa deale koe dêr ek om tinke?” sei hy. „Mar ’t is ommers ek net sa slim. Sjuch, hja binne ’t al mei elkoar iens en sa kinne se in hele boel oanhâld oan elkoar ha. It is wier, ús Fike binne se beide net, mar litte wy ús hjir mei tofreden stelle. Disse twa scille ús licht safolle wirdich wêze as Fike allinne.”

„Nou,” sei Baimoai, „twa hounen kin ’k net ha. Mar gean sitten, den scille wy kofjedrinke.”

Dat hie se net sein of der kaem in greате wite kerdoeshoun ta de doar ynsetten, dalik op de twa lytse ta en bigoun mei hjarren hinne en wer to fleanen, alheel mâl! krekt oft er gek wier. En yn ’e keamersdoar stie Setske mei hjar dom gesicht dêr om to laitsen. Mar Baimoai waerd heislike kjel en rôp: „Hwet skeelt dy nou, Sets, bist net wiis?” En hja grypte nei de feger. „Dy greате mâlle houn moat ta de keamer út! To, Sets, help my!”

It minske makke hjar sa lilk dat hja koe op dat stuit gjin wird mear útbringe. Hwent Setske stie dêr oft se ’t net helpe koe. Dat sloof hie ’t wer goed meitse wold, dat se net goedernôch op Fike past hie, lyk as hjar altyd forwiten waerd, en hja hie der hjar wakker hwet fen foarsteld, ho bliid omke en moaike wêze scoene as se wer in wite kerdoeshoun hiene.

Wyls ’t Baimoai mei de stoffer efter dy houn oan ’t reagjen wier, moast Setske nei foaren, hwent dêr wier ien.

Ja, dêr wier Sipke, domenys tún-arbeider, mei de groetenisse fen domyns jiffrou, en hjir wier in presintsje for Prilisma en de frou op hjar jierdei.

Baimoai hearde dat en rôp: „Sipke moat mar efkes ynkomme.”

Jimme scille bigripe, rekkenje ’k, dat Jinsenbûrren yn

'e greidhoeke leit. Dêr geane in hopen boeren en doarpsboargers mei arbeids-minskens gemiensumer om as yn 't noarden.

Sipke teach de klompen út en kaem op skienne wite foetsokken heel foarsichtich yn 'e keamer. Hy hie in rounge flapkoer yn 'e hân, dêr stykke 't hea hjir en dêr ta'n út. Dy koer kaem iepen en do wie 't: „Jiffrou hie tocht, hja woe jimme in moai lyts hountsje forearje, in jong fen hjar eigen.”

Nou, ja, in alderljeafst moai jong wyt kerdoeshountsje wier 't. Mar Prilisma bigoun to razen en to bearen, hy sei: „Sa bryk ha 'k it nou noait sjoen. Dêr spilet de divel mei onder, leau 'k. Wy krije op sa'n menear it hûs fol hounen. Hwa wit oft er dalik net wer ien brocht wirdt.”

„Dêr scoen min wrachtich it bêste fen hoopje,” rôp Baimoai út de hoeke fen 'e keamer wei, der 't se hinne fluchte wier om 't it hjar to slim waard. Hwent do 't Sipke syn hountsje op 'e groun sette fleagen de oaren dêr op ta en do bigounen se mei elkoarren oan to gean op in bjusterbaerlike menear.

„Och heden! hwet wirdt my dit in húshâlding,” sei Baimoai mei in sucht, „Ho 'k hjir mei moat, dat wit ik net.”

„Nou, it giet my ek mar yn ienen to hird,” sei Prilisma. „Sa'n hounesegen dêr ha 'k my net op klear makke. Sipke, jy moasten dat hountsje mar wer mei nimme en doch dominys jiffrou de groetenisse en siz tsjin hjar, hja moat it my foaral net kwea nimme, mar” . . .

Dêr kaem hjar bûrman Jilke pakkedragger ta de keamer yn, dy hie sa'n lytse snoekgrauwe wynhoun onder 'e earm, for in ljeafhabber in alderprachtichst moai dier. Dy man, haestich en rimpel lyk as er altyd wier, seach net dat er safolle hounen al yn 'e keamer omsprongen. Hy sette syn langskonk foar Prilisma del en sei: „Keapman Prilisma en

frou Prilsma, mei ik de eare hadde om jimme op disse dei" . . .

"Hou ris efkes!" sei Prilsma en pakte Jilke by de earm, „lit my, as 'tjo bljeaft, earst ris prate, bûrman Jilke, den kinne jy strak wol ris wer, om my. As jy my en myn wiif op ús jierdei forearje mei in moaije oanspraek om ús gelok to winskjen, — den binn' wy dêr tige mei yn 't skik, dat witt' jy wol. Mar mei in houn moatt' jy my net oankomme. Sjuch mar ris om jo hinne; jouwes is de fyfte. It spektakel wirdt my al to great."

Jilke stie om him hinne to sjên mei de eagen en de mûle allegearre allike wiid iepen. Hy koe fen de saek gjin hichte krije, — net earder as do't Prilsma en Baimoai him alles fen stikje ta bytsje tlein hiene.

Just woene de twa ljue der mei bigjinne om de bringers frjeonlik to forsikjen dat se hjar hounen mar wer meinamen, do wie der wer ien oan 'e foardoar. Prilsma en Baimoai stieken beide de earen op. Hja sei: „Och, och! hwet moatte wy op disse jierdei hwet bilibje! Pas mar ris op! dêr is grif wer ien mei in houn."

„Kom mar yn!" rôp Prilsma wanhopich. „Mar," sei er, „al is 't ek ien dy 't fen 'e kening stjûrd is om my in houn to forearjen, — ik nim him net oan, dat stiet fêst."

De doar gyng op en hwa kaem dêr yn? Mozes, in Joad, dêr 't Prilsma folle hândel mei dien hie yn fellen, dêr 't de keapman wol ris bulten jild yn omset hie, do 't er yet yn syn fleur wie. Sa wier Mozes dêr bysondere thús wurden; de keapman hâlde fen him om 't er him kennen leard hie as in earlike Joad.

Mozes hie in sek mei gûd op 'e rêch en ek yet hwet oan de iene earm hingjen yn in âlde snústerige reabonte ketenen doek biknoopt. Hy sloech gjin acht op hwet er praten waard, allike min hied er ek syn oandacht op 'e

hounen dy 't dêr oer 't hûs omroanen. Hy gyng rjucht-út en rjucht-oan op Prilsma en Baimoai ta.

„Koopman Prilsma en koopmanske!” sei er, „ik wens jimme feul geluk met jimme fermeerdering fan jaren, en ik hoop dat jimme noch menige geboortedach in gesontheid magge beleve.” Do bigoun er syn reabonte doek los to meitsen en sei: „En nou wil ik jimme fandaach op jimme geboortedach ris blij make.”

Prilsma bigriep al hwet er komme scoe. Hy warde mei beide hannen tagelyk ôf en sei: „Lit dy doek mar taboun sitte, Mozes. Ik sjuch wol, dêr ha jy in houn yn. Dy moatt' jy mar hâlde. Ik wol gjin ien houn mear ha, al is er by gelyks ek mei goud en juwelen bihingje. 't Is wrachtich krekt oft jimme 't mei elkoar opsteld ha om my hjoed it hûs fol hounen to toaijen.”

„Men allerbeste koopman!” sei Mozes, „neem me nie kwalik. Ik zal reik worde as ik wat geweten heb fan mensen, die jou honden in huis dochte te bringen. Waarachtich! ik heb et niet geweten. Maar ik docht je blij te make, men goeje frint, as ik je thuis brocht jou eigen kleine hont, die ommers so ongelukkig weg geraakt is. As ik fan de week kwam an de Workumer kant, waar ik de hele winter nie geweest was, heb ik daar gefonden bij 'en boer jou kleine lieve Fike! — heet i so niet?”

„Fike?! rôpen de twa ljue beide tagelyk. „Fike! hwêr is Fike?” — Baimoai hie Mozes syn âld doek ek al beet, en jawol, man! dêr kaem Fike út springen. It beest fleach yn ienen by Baimoai op en wier aldernuverst út 'e skroeven. Hy wist syn blidens suver gjin ein. Den fleach er wer nei Prilsma en den nei Baimoai. Mar do 't er in bytsje ta bidarjen kaem, bigoun er to grânzjen en to byljen tsjin dy freamde hounen, om dy sa to bi-tsjutten dat hy dêr it masterskip yn 'e hûs hie. De ljue

dy 't de freamde hounen brocht hiene moasten mar gau meitse dat se foart kamen. Do fleach Fike wer op 'e baes en de frou ta. Op 't lêst wier er fen al dy drokte sa skien ôf, dat er op in stoel lizzen gyng en nei de siken gappe.

Do 't de freamde hounen ta de doar út wieren, moast Setske de twa dy 't Prilsma en Baimoai elkoar jown hiene, foarearst mar ris mei nei de koken nimme.

„Godtank!” seijen de âlde ljue beide tagelyk. Do waerd Mozes traktearre op kofje en koeke en dêr by forsocht om ris krekt to fortellen op hwet menear hy Fike eigentlyk foun hie.

„Ja, men ghoeje frinden,” sei Mozes, „wat ik jimme allereerst fertelle mot, ik kom daar bij 'en boer onder Par-raga, 'en hele ghoeje kennis fan me, allernobelste mensen, de boer en de frou beide. Daar sit ik in et mulhús by de boer te praten, daar foel ik wat snuffelen an men broekspipen en men schoenen. Ik denk wat is tat? en ik kyk er ris na. Dat was 'en allerliefste kleine kardoeshond. — Men lieve Ghot in den hemel! roep ik in eenen uit, dat is ommers men ghoeje frint koopman Prilsma zen klein hontje. — Het de boer mij ferteld dat i dat hontje het gekocht fan so'n omloopers-jonge, die met 'en harmonika liep te speulen bij de huzen langs. As de boer gezien had dat de jonge dat beestje mishandelde, toe had hem dat begroot om et arme dier. En toe had i de jongen et hondtjen afgekocht. De man kon niet anders denken as dat et de jonge zen eigen hont was. Maar as ik hem zech: boer, de jonge mot dat hontje gestole hebbe, want et behoort an Koopman Prilsma van Jinsnburen, — toe zeit de man teuge me: „Nou Mozes, weet je wat je dan doet? Neem jou et beest mee en breng et an zen wettegen eigenaar terug. — As je zoo goed weze wilt en doen die moeite,” zeit de man teuge me. — Nou, dat kun je denke, koopman en koopmanske!”

Do wie der oan 't forwonderjen en freegjen en praten gjin ein. Dat gyng yet in hele poas oan ien tried wei. Prilisma en Baimoi wieren alderdanichst yn hjar skik. Hja woene Mozes graech dûbeld en dwers bileanje for de moeite dy 't er dien hie. Mar dêr woe de man gjin praet fen hearre, dat like der neat nei.

Mar hy moast den dôch onthjitte, dat er noait hjar doar foarby gean scoe as er to Jinsenburren kaem. Dat woed er wol onthjitte en het er ek trou folbrocht. En den waerd Mozes altyd onthelle en let en set as ien fen hjar sibste frjeonen.

Mellema en Mollema.

„Hwet deale!” sei baes Mellema
 Tsjin 't wiif, „ik kin net langer sa.
 De holle stiet dy altyd dwers.
 Dat bin 'k as gêstich speks sa wers.
 'k Wol útfenhús in dei of hwet.”
 „O man!” sei Sibbel, „ja, doch dat.
 Bist dou om utens wit ho fier,
 Den krij ik ek hwet wille en tier.” —

It plan waerd útfierd málle gau.
 Baes makke 'm ré en sei de frou
 Goemoarn. Hja gnyske 'm efternei
 En tocht: „Bliuw mar in feans-jier wei!” —
 Hy woe nei Drylst in reiske ha.
 Dêr wenne in snider Mollema,
 Dy like, sei min, sa op him,
 Hjar t' onderskieden dat wie slim.

Nou hie dyselde Drylster man
Ta'n reiske krekt allyk in plan.

Jawol, de snider Mollema

Dy spriek syn wyfke frjeonlik ta:

„'k Wol útfenhûs nei Frjentsjer. Fêst

Ha 'k dêr yn tweintich jier net wêst. —

Hja sei: „Och ljeave ginst! honear?”

Hy sei: „Ik meitse strak my klear.”

„Mar,” sei se, „moarn wirdst fyftich jier,

En den fen hûs? Dat 's sikerwier

In bytsje raer.” — „Wel né,” sei hy.

„'k Ha 'n hekel oan dy fljuggerij,

Ik bin dat segenwinskjen ba.

To Frjentsjer wol 'k nei Mellema,

Dy liket my sa krekt, ha 'k hjerd,

Us onderskiede kin min net.” —

„Nou,” sei se, „bliuw mar net to lang.” —

„Né,” sei er, „wês dêrfor net bang.” —

Hja namen ôfskied fen elkoar

En baes gyng op 'e reis mei 't spoar.

To Frentsjer foun er ridlik gau

It hûs fen Mellema. De frou

Kaem út de keamer wei him tsjin

En seach sa nidich as in spin.

Hja wier oars danich yn 'e pré;

Hja hie bûrwyfkes op 'e thé.

Nou miend' se dat hjar man it wie,

Dy 't as in freamde foar hjar stie,

En dalik boldre se út: „Wel stom!

Komst nou yn ienen al werom?

Dat neam ik gek-oanstekkerij.

Kom, foart, mar handich! siz ik dy.”

Alheel forslein roan Mollema
 De doar út en hja klapte 'm ta.
 Hy gyng mar nei in weardshûs do
 En sei dêr, dat er bliuwe woe
 Dy nachts. — „Kom,” lake de âld kastlein,
 „Nou, leau ik, rint de wrâld op 't ein.
 As baes net langer sliepe kin
 Yn eigen went, den stiet it min.

„Bitelje my mar earst ris, man,
 Hwet 'k habbe moat en freegje den
 Wer om hwet oars. Howol, ik siz
 Yet net, dat dat for 't freegjen is.” —
 Nou, Mollema bleau goed. Hy sei:
 „Jy binne mis, man!” en hy lei
 Syn saken iepen, dat yn 't ein
 Hy foun geloof by de âld kastlein.

Fen 't spoar to Drylst kaem Mellema
 En sei: „Hwêr wennet Mollema?”
 De minsken seijen: „Hea noch ta!
 Wol baes ús nou for 't soaltsje ha,
 Of het er 'n foege sneed yn 't ear
 En wit syn eigen hûs net mear?” —
 „Sjuch, baes, der stiet it!” sei er ien,
 „Dêr het it ommers altyd stien.” —

Hy gyng dêr hinne en oan 'e doar
 Dêr skille er en de faem kaem foar,
 Dy sei forwondre „Ho is 't nou?
 De reis al ôf-lein? Dat is gau.

De frou is nei hjar sister gien
 To Parregea en komt misskien
 Net earder thús as moarn oerdei,
 Of bliuwt licht ek wol langer wei.

„It wier hjar hwet to yenlik thús,
 Do liet se 't spil mar oer oan ús.” —
 Sa praette 't fanke yet al mear
 En makke wiles 't jounmiel klear.
 „De deale!” tochte Mellema,
 „'t Is better hjir as ik it ha.
 Moat ik for Mollema hjir gean,
 Ik leau, dat is wol út to stean.”

En woltofreden fljide er do
 Him yn 'e stoel sa seaft er koe,
 En iet en dronk mar. En forsocht
 Er mear, dat waerd him dalik brocht.
 Hy tochte: „Dit foldocht my bêst.
 Koe 'k hjir mar bliuwe sa for fêst!
 As 'k thús wer by myn Sibbel kom,
 Den sopje 'k meastentiids net rom.”

Hy sliepte de oare moarne lang
 En moast yet út 'e koai mei twang,
 Hwent sjuch, der kamen ridlik gau
 In hopen alderhanne ljuw
 Him lok to winskjen mei de dei,
 En brochten ek presintjes mei.
 Hy hâlde 'm dêrby dea ketoen,
 Mar paste goed op syn fetsoen.

Ek onder oaren kaem er ien
 Mei 'n rekken en dy waerd foldien.
 De liepert tocht: „Dat is myn flj,
 En bytsje reisjild foeget my.

Om myn part komme er sokken mear.
 'k Bin siker hjir in hele hear.
 O fij! as 'k om myn Sibbel tink
 Is 't oft ik yn 'e groun forsink."

Baes Mollema to Frjentsjer wie
 Der skraech sa goed oan ta. Hy hie
 Hwet troch to stean onfoege min.
 't Wier krekt as hied er alles tsjin.
 De jouns gyng 't net sa bare slim,
 Dy âld kastlein wier goed for him,
 Mar do'r de moarns kaem op in baen,
 Do wie 't er ridlik gau to dwaen.

Hy kuire stil de strjitte lâns,
 Do mette 'm dêr in nuvre Hâns,
 Dy loek oan 'e earm him sahwet mei,
 Towile er heel fortroulik sei:
 „Forline snjeuntojoune, mact,
 Hest my bidondre mei de kaert.
 Kom-oan, traktearrest dêrfor nou?
 Den siz ik neat, den bist er ou." —

Dat noaske Mollema mar min,
 Mar 't koe net bate. Tsjin syn sin
 Gyng 't yn in weardhûs. Dy kastlein
 Sprong dalik mei gewelt oerein
 En sei: „Komst dou hjir ek ris wer?
 Bitelje nou mar haestich, hear!
 Oars rekkest, dat fortel ik dy,
 Net fen in hûd fol bruijen frij."

Dêr praette Mollema wol tsjin:
 „Jim miene in oaren as ik bin,”
 En woe 't hjar dúdlik meitse, mar
 Dêrfor wier gjin gedild by hjar.
 Hy fielde gau, 't forstânnichst wie
 Mar lyk to meitsen hwet dêr stie.
 Wyls't sûpte 'm ek dy rare fint
 Op baze kosten skeef omtrint.

Dat Mollema wol foartgean woe
 Sa gau er dat mar skikke koe,
 Dat lit him tinke. Hy wie ré,
 Der út to glûpen, mar o wé!
 Dêr kamen fjouwer swachels yn,
 Dy sylden lang net goed healwyn,
 Dy rôpen: „O! dêr is dy snaek;
 Nou seil er 't wantsje habbe omraek.” —

„Hou!” sei er, „slae net dalik ta.
 Jim miene, tink ik, Mellema,
 Dy bin ik net.” — Dat holp him neat,
 Syn praten waerd net ienris heard. —
 De hospes, dy 't hwet makker wie
 Omdat er skiven krige hie,
 Dy holp de man op 't lêst hwet mei.
 Sa kaem er út de rûzje wei.

Hy roan nei 't spoar sa hird er koe
 En tocht, hwet memke sizze scoe
 As hja ris wist ho 't mei him roan
 En hwet er dêr al onderfoun.
 Fen Drylst ôf op nei Frjentsjer ta
 Siet ek yn 't spoar wer Mellema.
 Hie 'r earst to Drylst it rom en fet,
 Syn hearring brette op 't lêst dêr net.

De frou wier thúskomd tsjin 'e joun,
 En do 't se Mellema dêr foun
 Stie se earst to sjên, mar gau biredt
 Sei 't minske: „Dou bist mines net.”
 Dit brocht him dalik ta 't bislút:
 „Nou bin 'k forkâlden, 'k moat er út.”
 Hy makke neat gjin mantsjes mear,
 Mar dalik ta de reis him klear.

To Ljouwert wikslen hja fen spoar,
 Fordeald! hja seagen dêr elkoar
 En tochten beide: „Dy ma'k ha!”
 En roanen op elkoarren ta.
 Mar ear 't se wien' oan 't praten komd
 Waerd Mollema by 't skouder nomd.
 Polysjetsjinders hiene 'm beet,
 Dy seagen bare stoef en wreed.

Fen Drylst ôf wie der tilgrefeard
 Oer Mellema. Dy hie mar beard
 Dat hy de man fen 't hûs dêr wie,
 Hwêrtroch er jild ynpalme hie.
 Nou trof it wer tafallich sa,
 De tsjinders grypten Mollema,
 Dêr 't Mellema gjin wird yn sei.
 Hy glûpte dealse gau dêr wei.

Dôch kaem de saek ta klearrichheid
 En Mollema dy woun de pleit.
 De tsjinders seijen: Jy binn' frij,
 En dy 't wy habbe moatte is hy.”
 „Nou kom,” sei Mollema tsjin hjar,
 „Trieu alles yn 'e dôfpot mar.”
 Hy wist fen blydskip him gjin rie
 Do 'r wer to Drylst by memke wie.

Y N H Â L D.

	Blêds.
In Biddeltekken	3
Eltse minske het in sin	5
It forttribele Boask	24
Trije Frjeonen	36
In eigenwize Boer	42
Roazemûltsje	50
Fier der om roan, tichteby foun	65
Trije seldsumme Dingen	73
In Dokters Rie	76
Maityd yn 'e Winter	78
Ut to Domenyprieuwen	80
Baes Ealse syn Papegaei	93
In Doarp yn Opskoer	98
Hwet forgotten	105
Fike is wei	109
Mellema en Mollema	121

f3561

